

BURMESE
CLASSIC
.COM

ရတနာတော်အောင်မြင်

ကျေးဇူးတင်

www.burmeseclassic.com

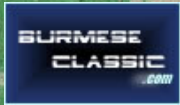
ရတနာတော်အောင်မြင်

ပုံနှိပ်ရေး

၂၀၁၁

ကျေးဇူးပြုပေးသော
၂၀၁၂.၂၀၁၃ (၁)
ကျေးဇူးပြုပေးသော
၂၀၁၂.၂၀၁၃ (၂)
အုပ်စု

ဦးစောအောင် (ပုဂံတောင်)
(ပုဂံတောင်) စာအုပ်အုပ်စု
အုပ်စု (၂၀) အုပ်စု (၂၀) နှင့် ပူးတွဲ အုပ်စုအား
အုပ်စုအုပ်စုအုပ်စု
ဦးစောအောင်အုပ်စု (၂၀) ကို ပူးတွဲအုပ်စုအုပ်စု
အုပ်စု (၂၀) အုပ်စု (၂၀) အုပ်စုအုပ်စု
အုပ်စု
အုပ်စုအုပ်စု အုပ်စုအုပ်စု
အုပ်စု - ၅၀
အုပ်စု - ၁၀/-
အုပ်စုအုပ်စု
အုပ်စုအုပ်စု

၂၀၁၁
၂၀၁၁

ရင်ဖြစ်စကား

ပေးသည့်အား (ပုဂံတောင်)

Handwritten Burmese text, likely a signature or name, written in black ink. The text is somewhat stylized and difficult to read precisely, but appears to be a name or a signature.

အမှတ်တရပြုခြင်း

အောင်ပါကဏ္ဍရေးဇော် သူငယ်ချင်းများနှင့်
အတူ တစ်ခါက "တုံ့ကော်ကျောင်း" အိမ်မက်များ
ကို အမှတ်တရပြုခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

(၁၉၈၈ - ဇေဇော်ဝါရီ)
ရင်ဖြစ်စကား ကဏ္ဍစု

- ✧ မောင်သက်နိုင် (နီရာဆောင်း)
- ✧ အောင်မျိုးသန်း (မောင်)
- ✧ ဦး
- ✧ မင်းဇော်
- ✧ အရက်
- ✧ ရွှေသွင်

ကို အပြစ်တင်နေခြင်းပဲ။

ချက်ချင်းဆိုသလို ပြုံးလိုက်မိသည်။

“ငါးနာရီခွဲနေပြီ မိုးက တော်တော်နဲ့ တိတ်မှာမဟုတ်ဘူး။

ဒါကို ယူပြီး ခင်ဗျားပြန်”

မိုးကြောင့်ပင် ဝန်းကျင်သည် မဲမှောင်နေ၏။ တင်းနစ် စားပွဲခုံပေါ်သို့ ရိမ်းကုတ်ကို ချလိုက်သည်။ ကျွန်မကတော့ အပြာ ရောင်ရိမ်းကုတ်လေးကိုသာ ကြောင်ကြည့်နေမိသည်။ သူ့လုပ်ရပ် ကြောင့် ဒုတိယအကြိမ် ပြုံးလိုက်မိသေးအခါ၌ နောက်ဆုံးစတားကို သူဆိုပြီး ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားသည်။

“မနက်ဖြန်နေ့လယ် တစ်နာရီမှာ ဒီနေရာကို ပြန်လာပေး ပေါ့”

မှင်တက်မိနေလား မပြောတတ်။

အမိပတိလမ်းပေါ်သို့ သူရောက်သွားမှ လှမ်းခေါ်ချင်စိတ်

ဖြစ်သွားသည်။

“ဟေ့”

“ဖြောင်း . . . မြောင်း”

လက်ခုပ်သံသည် မိုးသံကို တျော်လွှားနိုင်ခြင်း မရှိခဲ့။

သူ့ရိမ်းကုတ်လေးကို ဝတ်ရန် ပြင်လိုက်သည်။

တော်တော်လေး ထူးဆန်းသည့် လူပဲ။

တကယ်ဆို မိုးထဲမှာ အတူလျှောက်ရင်း နံဘေးမှာ ကပ် ပါလာနိုင်သည့် အခွင့်ရေးမျိုးကို သူဖန်တီးသင့်သည်။ ခေါင်းစွပ်ကို ထူနုစွာ စွပ်သည်။

ထဘီကို ပြင်ဝတ်ပြီးချိန်မှာတော့ သူ့ရိမ်းကုတ်ကြောင့် အတော်တန် လုံခြုံမှု ဖြစ်သွားသည်။

စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်စရာ ဘာအနှံ့အသက်မှ မရရှိ ပေ။

မိုးကြားထဲမှာ သူ့ကိုရှာသည်။

အရိပ်ယောင်မျှ မမြင်ရ။

မိုးသည် ဆက်လက်စွေကောင်းဆဲ။

လေပြင်းအဝေတွင် မိုးရေများ၏ တိုက်ခိုက်မှုကြောင့် ချမ်း

နိမ့်နိမ့် ဖြစ်သွားသည်။

သူသည် မည်သည့်အရပ်ကို ဦးတည်၍ သွားခဲ့ပါလိမ့်။

၂

မနေ့က မိုးသည် အခုမနက်ကျတော့ သူနှင့် မပတ်သက်
သလိုနေပြန်ပါ။

အပန်းဖြေရိပ်သာမှ ဖြတ်သွားသောအခါ သူ့ကို ရှာကြည့်
သေးသည်။ တကယ်တော့ သူနှင့်တွေ့ဖို့က နေ့လယ်တစ်နာရီမှ
ဖြစ်သည်။

“ဟေ့ သက်ထားအေး . . . တွေးလှချည်လား၊ ဘာလဲ
တစ်ယောက်ယောက် လိုနေပြန်ပြီလား။”

အပြောင်အပျက်သဘောမျိုးဖြင့် ခင်ဖြူက ခရီးဦးကြို

လိုက်၏။

“သက်ထားအေးခေ . . . မင်းတို့ အားလုံးက အံ့ဩနေကြတာ . . . မင်းအနားမှာ တစ်ယောက်မှမရှိတာ Second Term ပြန်ဖွင့်ကတည်းကနော်”

ခင်ဖြူအငြောက်ကို နားထောင်နေလိုက်သည်။

ခင်ဖြူသည် အများကဲ့သို့ မေးခေါ်တတ်သူမဟုတ်။ အနီးကပ် ဖျောင်းဖျတ်သူဖြစ်၏။

“နောက်ဆုံးတန်းမှာပဲ ထိုင်ရအောင် ခင်ဖြူ”

အတန်းဝသောအခါ Paper III ဆရာ ဝင်လာသည်။

ဒီအချိန် မကုန်ခင် ထွက်ပြန်မည်။ SE (S) သည် အပန်းဖြေရိပ်သာနှင့် အရမ်းအဝေးကြီး မဟုတ်သော်လည်း အချိန်တော့ ယူရမည်။

“သက်ထားအေး . . . နှင့်ကြည့်ရတာ စိတ်မပါသလိုပဲ”

အတန်းအပြင်ဘက်ကို အကဲခတ်ကြည့်ရင်း ခင်ဖြူပြောသည်။ တစ်ယောက်ယောက် အနှောင့်အယှက်အပေါ် စိတ်ရောက်နေသည့်အထပ်ဖြင့် ပြောခြင်းဖြစ်သည်။ သို့သော် ဝရန်တာတွင် ယောက်ျားလေးတစ်ဦးမှ ရှိမနေ။

“အေး . . . ငါ အချိန်မကုန်ခင် ထွက်ခွင့်တယ်။ အခုမှ

သတိရလို့ ဝိဇ္ဇာဘက်သွားပြီး ပေးစရာရှိတယ်။ နင် အတန်းတက်ထားနှင့်နော်”

“မြန်မြန်လေးတော့ ပြန်ခဲ့”

ရိမ်းကုတ်ထုပ်လေးကို ပြရင်း ပြောလိုက်သောကြောင့်

ခင်ဖြူ ပျံ့ကြည်သွားသည်။

ဆရာအရိပ်အကဲကို ကြည့်သည်။ ကျောက်သင်ပုန်းဘက်သို့ ဆရာအလှည့်၌ ထွက်လိုက်သည်။

“သိပ်လှတဲ့ ရင်ခုန်မှုလေးပဲ”

ဖျက်နှာချင်းဆိုင်မှ လာသောအသံ။ ဒီစကားတွေတ ကြားရဖန် ကြုံရဖန် များသောအခါ ရိုးအီနေပြီ။

ခြေထောက်တို့၏ လျှင်မြန်မှုကို သတိထားမိချိန်မှာတော့ အပန်းဖြေရိပ်သာသို့ သွားသော ပေါင်းကူးအမိုးအောက်ကို ရောက်နေပြီ။

ဘာကြောင့် သူ့ကို တွေးတောမိနေပါလိမ့်။

ဦးနှောက်၏ အပျင်းပြေသက်သက် တွေးတောနေခြင်း များလား။

ဘာများ စိတ်ကို သဘောကျစေပါသလဲ။

မိန်းမတစ်ယောက်ကို မရဲတရဲဖြင့် ဆက်ဆံတတ်သူ

အကျင့်ကြောင့်များလား။

သူ၏ပုံသဏ္ဍာန်သည် အနည်းငယ်ကြည့်ကောင်းသော အရပ်အမောင်း အနေအထိုင် သေသပ်မှု၊ မျက်လုံးများ၏ ဖူးရှုခြင်း . . . ဝါပဲ ဖြစ်သည်။

သေချာသည်ကတော့ လူချောတစ်ယောက်ဟု ခြေတံမှတ် လောက်အောင် အရည်အချင်းပြည့်မီသူ ဖြစ်၏။

အပန်းပြေရိပ်သာထဲသို့ ရောက်ပြီး မကြာခင်မှာပင် သူ အနားရောက်လာသည်။ သူ့ကို တက္ကသိုလ်ပင် ရွာဖွဲ့ခြင်း မပြု လိုက်ရပေ။

“ရှင်ရောက်နေတာ ကြာပြီလား။”

တကယ်ဆို အမေးကို တလေးတစားဖြင့် ဖြေသင့်သည်။ အခုတော့ ဖြတ်သွားဖြတ်လာချားတို့ အကြောင်းမဲ့ ဂရုစိုက်ပြီး ကြည့် နေသည်။ တော်တော် အလိုက်တန်းဆိုး မသိဘတ်တဲ့ ယောက်ျားပဲ။

“မေးနေတာ မကြားဘူးလား။ ရှင်စောင့်နေတာ သယ် လောက် ကြာသွားပြီလဲလို့”

“မကြာသေးပါဘူး။”

ထိုစကားကို မျက်နှာချင်းဆိုင် ပြောနေခြင်းမဟုတ်။ ခပ်ခွာခွာပြောနေခြင်း ဖြစ်သည်။

တော်တော်အံ့ဩစရာကောင်းသည် အဖြစ်အပျက်ပဲ။ တကယ်ဆို ကပ်လျက်ရှိသောဆိုင်ကို သူ စတင်ဖိတ်ခေါ် ဖို့ ကောင်းသည်။

“ဒီမှာ ကျွန်မတို့ တစ်ခုခုသောက်ရအောင်”

“ကျွန်တော်တို့ အေးအေးဆေးဆေးထိုင်လို့ကောင်းတဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မျိုးကို သွားမှ ထင်တယ်”

ဟော . . . ကြည့်။

စကားကိုပင် ကောင်းမွန်စွာ အဆုံးမသတ်သေးဘဲ ရှေ့မှ ထွက်ခွာသွားသည်။

အဲကို စားသောက်ဆိုင်တန်းဖျားဟု အထင်ရှိခဲ့ခြင်းသည် မှားလွင်းသွားပြန်သည်။ ဒါဆို ကျောင်းအပြင်ကို သူထွက်သွားမည် ပေါ့။

“တွေ့လား . . . အဖော်ရသွားပြီ၊ မင်းက ညံ့တာကိုး” ထိုစကားသံကို သူက ကြားပုံမပေါ် . . .

ပြီးခဲ့သည့် လပိုင်းလောက်တုန်းက ရစ်သီရစ်သီ လုပ်နေ ခဲ့သူများ . . . ။

သူတို့ရှေ့မှာပင် သူ့လက်ကို ဆွဲလိုက်သည်။

“ဒီမှာ ကျွန်မ ပါလာတာကို သတိရဦး”

“ကျွန်တော်က ဒီလိုပဲ လျှောက်တတ်လို့ပဲ”

“အိုး . . . ပိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ လျှောက်နေတာပဲ
ဥစ္စာ၊ ဘာလဲ . . . ရှင် လက်ဖက်ရည်ဖိုး ရှင်းရမယ်ထင်ပြီ၊ မျက်ခြည်
ဖြတ်မလို့လား”

“မဟုတ်ရပါဘူးဘူး”

အပြစ်ကင်းစွာဖြင့် သူပြောသည်။

ကျွန်မ၊ ထိုင်လေ့မရှိသော လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ သူ့ခေါ်
လာသည်။ ဒါကလည်း အရင်ဖြစ်ရပ်များနှင့် ဆန့်ကျင်မှုပါပဲ။
အရင်လူများကဆို ကျွန်မ အလိုအတိုင်း လုပ်တတ်သောကြောင့်
ဖြစ်၏။

အုတ်ခဲရင်ရောင်ရှိသော လက်ဖက်ရည်ခွက်ကို လာချမှေး
သောအခါ ကျွန်မသောက်နေသော အအေးအေးသည် သုံးဘုံတစ်ပုံ
ကျိုးနေပြီ။

“ရှင်ဝမ်းထဲမှာ လက်ဖက်ရည် ဆိုးတက်သောက်ပြီ၊ လက်
ဖက်ရည်သောက်တာ ဘာအာဟာရဖြစ်လဲ၊ ဝမ်းချုပ်မယ်၊ လူ့ကို

ပိန်ချိုးမှုဖြစ်မယ်၊ ကျန်းမာရေးအတွက် မလိုလားအပ်တဲ့ အပျင်းပြေ
မှုပဲ”

“ဒါဆိုလည်း တစ်နိုင်လုံးမှာရှိတဲ့ ဆိုင်တွေကို ခင်ဗျား
လိုက်ပိတ်ပေါ့”

လွယ်လင့်တကူစကားဖြင့် တုံ့ပြန်ပြီး လက်ဖက်ရည်တစ်
ကနီထိတို သူ့သောက်သည်။

ဟောကြည့် . . . ကျန်းမာရေးအတွက် ထိခိုက်စေမည်
ဒုတိယအမြဲအမှုကို သူပြုပြန်ပြီး၊ ပလပ်စတစ်အိပ်လေးကို ဖောက်
ပြီး ငွေတောင်ဆေးပေါ့လိပ်ကို သူ မီးညှိသည်။ သူ့လစ်ပိုမီးခြစ်အိတ်
အရောင်သည် နက်ပြာရောင် ခပ်ဆန်ဆန်ဖြစ်သည်။

“ကျွန်တော်တို့ ပြန်ရအောင်၊ ဒီမိုးက မကြာခင် ရွာချင်ရွာ
မှာ”

ဗ်ပြီး သိကျွမ်းစ အမျိုးသားနှင့် အမျိုးသမီးစကားပိုင်းကို
ဖျက်သိမ်းဖို့ သူကစပြီး တောင်းဆိုနေပြီ။ ပတ်သက်ဖူးရာ လူများ
ကတော့ ဒီလိုစကားပိုင်းမျိုးကို နည်းမျိုးစုံသုံး၍ အချိန်ဆွဲတတ်ကြ
သည်။

“မိုးရွာတာ အဆန်းမှတ်လို့ရှင် . . . ဒီနေ့ ကျွန်မမှာရော
ရှင်မှာပါ မိုးကို ကာကွယ်ဖို့ ပစ္စည်းတွေ ရှိနေပြီပဲ”

သူ၏တောင်းဆိုမှုကို သွယ်ဝိုက်ကာ ဟန့်တားလိုက်သည်။

“ကျွန်မနာမည်က သက်ထားအေး . . . နောက်ဆုံးနှစ်

သတ္တဗေဒက၊ အခန်း SE5 မှာလေ”

“ခင်ဗျားနာမည်ကို ကျွန်တော်သိသားပဲ”

“ရှင်”

ကျွန်မ အံ့ဩရသည်။

“ဒါဆို ရှင်နာမည်ရော”

သူ၏ အလိုက်မသိတတ်မှုကြောင့်ပင် ပြောင်မေးရသည်။

“မိုးမြင့်မောင်ပါ။ Master ဆက်တက်နေတာ၊ အီးမေဂျာ

က”

သူတို့မေဂျာ၏ သဘောသဘာဝအရ ကွာလီပိုင်းဖြစ်သူ တွေပင် စာပြန်ပြုရတာ များသည်။ သူ ဆရာဖြစ်နေ၍ ဒီလောက် ဟန်ဆောင်ကောင်းတာလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

“ဒါဆို ဆရာပေါ့!”

“မဟုတ်ဘူး . . . ကျွန်တော်က စကားပြောမကောင်းဘူး၊ အထူးသဖြင့် ကိုယ်နားလည်ထားတာကို လူအများနားလည်အောင် ပြောဆိုသင်ပြတဲ့ နည်းပရိယာယ်ကို မကျွမ်းကျင်ဆုံးပဲ”

“ဒါဆို ဘာလုပ်မယ်လို့ စိတ်ကူးထားလဲ”

“ကျွန်တော်လား၊ နိုင်ငံခြားရေးဌာနမှာ အရာရှိလုပ်ဖို့ ကြိုးစားနေတယ်”

သူ အရာရှိဖြစ်လို့ကတော့ လက်အောက်ငယ်သားများသည် သူ့အမှုအရာနှင့် အပြောအဆိုကို ကြည့်ပြီး လန့်ကြမှာ သေချာသည်။ သူ့မှာ ဟန်တော့ အပြည့်ရှိသည်။

“ခင်ဗျားကို သက်ထားလို့ခေါ်ရင် ကြိုက်မလား”

ကောက်ခင်ခါမေးလိုက်ခြင်းကို ခံရလိုက်၍ ပထမတော့ ကြောင်စီစီဖြစ်သွားသည်။

“ရပါတယ် . . . ခေါ်ပေါ့၊ နာမည်ပြောင်ပေးပြီး ခေါ်တာမှ မဟုတ်ဘဲ”

သူ ရယ်သည်။ သူရယ်ခြင်းသည် ဟက်ဟက်ပက်ပက် မရှိသော်လည်း တစ်မျိုးတော့ ဆွဲဆောင်မှုရှိနေသည်လား မပြောတတ်။ အရင်ကလူတွေဆိုရင် အမြဲပြုံးပြီး အချို့ဆို အချိန်ပြည့်သွားပြီးနေတတ်ကြသည်။ သူ၏ရယ်မောခြင်းကတော့ ကြုံတောင့်ကြုံခဲပါပဲ။

“တကယ်ဆို မနေ့က နေ့မျိုးဟာ မိန်းကလေးတစ်ယောက် အတွက် ထီးဆောင်သင့်တဲ့ နေ့မျိုးပဲ၊ ကျွန်တော်နဲ့သာ မကြုံကြိုက်ဘူးဆိုရင် မိုးရေထဲမှာ သက်ထားပြန်ရမှာ”

သူပြောတာ မှန်တော့မှန်သည်။ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ မေမေကလည်း ဆူသည်။ တယ်လီဖုန်းဆက်ပြီး ကားခေါ်လွှတ်ခိုင်း ဖို့ စိတ်ကူးပေါ်သော်လည်း ဖုန်းလိုင်းတွေ ပြတ်တောက်နေသည်။ ကျောင်းတက်ကျောင်းဆင်းကို အရေးကြီးကိစ္စ မရှိပါဘဲနှင့် ဘယ် အခါမှ ကားမသုံးတတ်ပေ။ ဖြစ်သလို ကျောင်းသွားကျောင်းပြန် လုပ်ခြင်းက ပိုပြီး လွတ်လပ်သည်လေ။

“ရှင်ကို သက်ထား ကျေးဇူးကန်းတာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ တကယ်လို့ သက်ထားရဲ့ချည်နဲ့အင်္ကျီသာ ခပ်ပါးပါး မဟုတ်ဘူးဆို ရင် မိုးရေထဲမှာ ဒီအတိုင်း ပြန်ဖြစ်မှာ”

သက်ထားဆိုသော အသုံးနှုန်းကို ပထမဆုံး ထည့်ပြောဖြစ် သွားသည်။

“ဒါကတော့ဗျာ၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အနေနဲ့ . . .”

“နေစမ်းပါဦးရှင်၊ မိုးရဲ့လွတ်လပ်မှုကို မိန်းကလေးလည်း ခံစားခွင့် မရှိဘူးလို့ ဘယ်သူပြောမလဲ”

“ကျွန်တော် ပြောတယ်”

“ဒါ အကျပ်ကိုင်တဲ့ ဓလေ့တစ်ခုနဲ့ မိန်းကလေးတွေရဲ့ အခွင့်အရေးကို မဆီမဆိုင် ကန့်သတ်မှုပဲ”

“ကျွန်တော်က သက်ထားလောက် စကားမကြွယ်တာ

တော့ အမှန်ပဲဗျ၊ နိုင်အောင်ပြောနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး”

ပြန်ကြဖို့ ထပ်မံပြီး မတောင်းဆိုပေမယ့် ဆိုင်ကို အားနာ ရသေးသည်။

ကျသင့်ငွေကို သူကပင် ရှင်း၏။

သူနှင့်တွဲလာသည်ကို အိတ်အဝင်ဝန်းတွင် ခင်ဖြူ လှမ်း မြင်တော့သည်။ နှစ်ယောက်သား ပြည်လမ်းကို ဖြတ်ကူးကတည်းက တွေ့ပုံရသည်။

“ခဏနော်၊ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ကို သွားမေးစရာရှိ လို့”

သူ့ကို ခဏထားကာ ခင်ဖြူဆီကို လျှောက်သွားရသည်။ သူကတော့ ပတ်ဝန်းကျင်လည်း ဂရုမထား။ ဘာမှ မသိသလိုဖြင့် ရောက်သည့်နေရာတွင် ကျောခိုင်းနေလိုက်သည်။

“နင်မလာလည်း ငါက လှမ်းအော်မလို့ သက်ထားအေး၊ နင် ငါ့ကို ညာတယ်နော်၊ ဆရာတွေက အတန်းမယူတော့ဘူးတဲ့၊ ငါ လှိုင်ဘက်ကို လိုက်သွားမလို့”

“နေဦး . . . ဟဲ့ . . . ကဲ . . . သွားသွား . . . နင်ကို

ပြောစရာတွေရှိတယ်၊ မနက်ဖြန် စောစောလာခဲ့”

ခင်ဖြူ စကားကို ပြီးဆုံးအောင်ပင် ရပ်နားမထောင်

၂၄

မောင်ညိုအေး (ပန်းတော)

ထွက်ခဲ့သည်။

သူကတော့ အေးအေးဆေးဆေးပင်။

“သက်ထားတို့အတန်းတွေ မယူတော့ဘူး ပြောတယ်”

“ဒါဆို သက်ထား အိမ်စောစောပြန်ရတာပေါ့၊ ကျွန်တော်

တော့ အတန်းတက်စရာ ရှိသေးတယ်”

စကားကို ပိတ်ပြောလိုက်သောကြောင့် အိမ်ပြန်ရုံမှတစ်ပါး

ဘာမှမတတ်နိုင်။ တကယ်ဆို စကားတွေအများကြီး သူပြောသလို

သည်။ ခင်ဖြူကတော့ ဘာတွေ ထွေးထင်သွားမည် မသိပေ။

၂

မနက် အိပ်ရာထထချင်းတွင် ထူးဆန်းသော ဖြစ်ရပ်နှင့် ရင်ဆိုင်ရတော့သည်။ အိပ်ရာထခြင်းသည် အမြဲလိုလို လတ်ဆတ် ပေါ့ပါးစွာဖြင့် အိပ်ရာထစမြဲ။

စာမေးပွဲ အလွန်နီးကပ်နေသောရက်များ၊ စာမေးပွဲရှိ သော ရက်များတွင်သာ အိပ်ရာအထတွင် စာမေးပွဲအကြောင်းက ခေါင်းထဲ ရောက်နေတတ်သည်။

အခုတော့ . . .

မျက်နှာသစ်ခြင်းကို စိမ်ပြေနပြေ ပြုလုပ်လိုက်သည်။

၂၆ မောင်ညိုအေး (ပန်းတော)

အလွန်ထူးဆန်းတဲ့ စိတ်ရဲ့လှည့်စားခြင်းများလား . . .
 သီချင်းနားထောင်ကြည့်သည်။
 အတွေး၌ သူ၏ပုံသဏ္ဍာန် ထင်လာသည်။
 ဒေါသတကြီးဖြင့် ရှေ့တည့်တည့်ရှိ ဝက်ဝံရုပ်လေးကို ပစ်
 ပေါက်လိုက်သည်။
 ကျောင်းသို့လာရာလမ်းတွင်လည်း သူ့ကို ပြန်တွေ့မလား
 ဆိုသောအတွေး ဝင်လာပြန်သည်။
 စိတ်တို့၏ ပုံသဏ္ဍာန်မှမှန်ဖြစ်မှုအတွက်တော့ သူ့ကို
 ဒေါသဖြစ်မိသည်။
 “သက်ထားအေး . . . နင် ကတိတည်သားပဲ။ ဆိုင်သွား
 ရအောင်”
 “ငါ အုတ်ခဲရောင်ထနေတဲ့ လက်ဖက်ရည်ကို သောက်
 ကြည့်ချင်တယ်”
 “ဘာ အရေးထတာလဲ”
 “မှားပေးစမ်းပါ”
 ရှေ့တည့်တည့်မှာရှိသော လက်ဖက်ရည်ခွက်၏အရသာ
 ကို သူ့မြည်းကြည့်သည်။
 “အို . . . ငါသောက်လို့ မရဘူးဟာ”

သုတေသနအဖွဲ့

ရင်မြိုင်အေး

“နင်ပဲ သောက်ချင်တယ်လို့ဆို”
 “သူ့သောက်တာ ကြည့်ပြီး သောက်ကြည့်ချင်လို့”
 “သက်ထားအေး”
 “ဘာလဲ နင်ကလည်း အရေးထဲက နာမည်ပဲ လှိမ့်ခေါ်နေ”
 “နင် . . . မိုးမြိုင်မောင်နဲ့တူတာ ငါတော့ သိပ်တဲ့ဩတာ
 ပဲ။ ကြာပြီလား . . . ငါလည်း မသိရပါလား”
 “နင် . . . သူ့ကို သိတယ်”
 “သိပ်သိတာပေါ့”
 ခင်ဖြူက ခပ်သွက်သွက်ပင် ဖြေသည်။
 “နင့်လူက တစ်မျိုးပဲ”
 “မိုးမြိုင်မောင်ကို နင် အရင်လူတွေလိုပဲ သဘောထား
 လား”
 “သူဟာ ယောက်ျားတစ်ယောက်ပဲ ခင်ဖြူ . . . သူ ငါ
 အနားကို ရောက်လာတာ ဘာဆန်းလို့လဲ”
 “ငါ့အနေနဲ့တော့ ဆန်းတယ်။ မိုးမြိုင်မောင်က နင့်ကို စိတ်
 ဝင်စားပြီဆိုတော့ အေးလေ . . . နင်ကလည်း အရမ်းလှတာကိုး။
 ဒါနဲ့ သူနဲ့တူတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ”
 “တစ်နေ့က နင်ကျောင်းမတက်တဲ့ရက်မှာ မိုးကြီးလေကြီး

သုတေသနအဖွဲ့

ကျတော့ သူက သူ့ရိမ်းကုတ်လေးကို လာပေးတယ်။ မနေ့က သူ့ရိမ်းကုတ်လေးကို ငါ ပြန်ပေးတာလေ။ မနေ့ကတော့ စကားတွေ အကြာကြီး ပြောဖြစ်တယ်”

ခင်ဖြူက တစ်ချက်ပြုံးပြီး မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်သည်။
ခင်ဖြူအပြုံးက တစ်ခုခုကို ရှာဖွေတွေ့ရှိသည့် အပြုံးမျိုး။

“ငါထင်တာ မှန်သွားပြီ . . . နင် သူ့ကိုတော့ အရင်လူတွေလို လျှော့မတွက်နဲ့၊ ငါပြောရဲတယ် . . . မိုးမြင့်မောင်က နင်ထင်သလို ဖြစ်လာမယ်လူမျိုး မဟုတ်ဘူး”

“ကဲ . . . မရွေ့ချော . . . အာချောင်မနေနဲ့၊ တော်ကြာ အတန်းကို သူ့လာလို့ လွဲနေဦးမယ် ထထ”

“နင် မထင်နဲ့ သက်ထားအေး၊ မိုးမြင့်မောင်က နင့်ဆီလာမှာမဟုတ်ဘူး”

“နင်ကြည့်ပါ”

“နင်တို့နှစ်ယောက်စလုံးအကြောင်းကို ငါသိထားနေတာပဲ၊ မိုးမြင့်မောင် . . . နင့်ဆီ မလာဘူး သေချာတယ်”

ခင်ဖြူနှင့် အပြိုင်ငြင်းခုန်ခြင်း မပြုချင်တော့ပေ။ ဒီကိစ္စက ဒီလမ်းကြောင်းပဲ လာရမည်ပေါ့။ ဘာမှ သွေဖည်စရာ မရှိပေ။ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ မျက်လုံးတွေကို ကြဲဖူးပေါင်း များပြီ။

ခင်ဖြူနှင့်ပြိုင်ပြီး အကြောက်အကန် မငြင်းခုန်ချင်။
ခင်ဖြူစိတ်ထဲ တစ်ခုခုဖြစ်သွားမှာ စိုးရသည်။
မနှစ်က ခင်ဖြူ နောက်ဆုံးနှစ်ကျ၍သာ အဖော်ဖြစ်သွား

ခြင်း ဖြစ်သည်။

ရည်းစားများသည်ဟူသော စွပ်စွဲချက်ဖြင့် အပေါင်းအသင်း လုပ်ချင်သူ မရှိသလောက်ပင်။ ကိုယ်တိုင်ကလည်း လက်ပွန်းတန်း သူငယ်ချင်းမထားဖြစ်။ ခင်ဖြူနှင့်ကျမှ သံယောဇဉ်ဖြစ်ပြီး တွဲမိသွား၏။

“နင် မိုးမြင့်မောင်ကို မျှော်နေတာ မဟုတ်လား”

တတိယအချိန် ကုန်ခါနီးလောက်တွင် ခင်ဖြူ မေး၏။

အခန်းဝတွင် လူရိပ်မြင်တိုင်း သူ့ဟု အထင်ရှိခြင်းသည်

အမြဲလိုလို မှားယွင်းနေ၏။

“အေး”

ဖြေပုံကို ကြည့်ပြီး ခင်ဖြူရယ်သည်။ ခင်ဖြူရယ်လိုက်ခြင်း

ကြောင့် ရင်ထဲမှာ အောင့်သက်သက် ဖြစ်သွားရ၏။

“မိုးမြင့်မောင် လာမှာမဟုတ်ဘူး သက်ထားအေး”

“နင်နဲ့ သူက”

“မိုးမြင့်မောင်ကို သိခဲ့တာကြာပြီ၊ သူက ငါ့အစ်ကိုရဲ့

၃၀

မောင်ညိုအေး (ပန်းတော)

သူငယ်ချင်းလေ၊ သူကတော့ ငါ့ကို မှတ်မှတ်ရရ သိမှာမဟုတ်ဘူး
. . . သူ့ကိုတော့ မှတ်မှတ်ရရသိတယ်၊ ပြီးတော့ သူ့အကြောင်းတွေ
အကုန်လုံး ငါသိထားနေလို့ သက်ထားအေး။”

နောက်ဆုံးအချိန်ပြီးဆုံးကြောင်း အချက်ပေးဘဲလဲသံ
ထွက်လာသောအခါ ခင်ဖြူစကားသည် လုံးဝမှန်ကန်သွား၏။

အိမ်အပြန်လမ်းတွင် ရင်ထဲ၌ တစ်ခုခု ကပ်ငြိပါလာလေ
သလား။

လျှပ်စီးကြောင်းများ . . .

မိုးရေစက်ကျသံသည် ဂီတသံတစ်ခုလို ဖြစ်နေ၏။

မိုး၏အခင်းအကျင်းသည် ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ စိုးစဉ်းမျှ

မရှိ။

ခရေတန်းဟု ထင်ရသော ခပ်အုံ့အုံ့ပင်များ၊ အမြင် မသဲ
ကွဲမှုလား။ အာရုံထွေပြားမှုလား . . . ဟု ဆန်းစစ်ဆဲမှာ ဖြုန်းဆို
ခရေရနံ့များနှင့်အတူ ရှေ့သို့ သူ့ရောက်လာသည်။

“သက်ထား၊ စောင့်နေတာလား”

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်မြင်နေရသည်။
မျက်နှာသည် ညိုမှောင်နေ၏။ အို မျက်ရည်တွေလား။

ပိုးစက်တွေ ထိမှန်ခြင်းလား။

“သက်ထား၊ ဆိပ်ဖလူးပန်းတွေကို ကြိုက်လား”

သူ့စကားသံနှင့် လက်ညှိုးညွှန်ပြမှုကြောင့် စောစောက

သဏ္ဍာန်တွေအားလုံး ပြောင်းလဲသွားသည်။

ရနံ့ကအစ . . . ပန်းပွင့်ရောင်တွေကအစ . . .

လှလိုက်မွှေးလိုက်တဲ့ ဆိပ်ဖလူးပန်းတွေ . . .

“သက်ထားက ကြိုက်မှာပေါ့၊ ခရေတို့ ဆိပ်ဖလူးပန်းတို့ဆို

တာ တစ်ပွင့်တည်းပန်လို့လှတဲ့ ပန်းမျိုးမှ မဟုတ်တာ၊ ဒါကြောင့်

သက်ထား ကြိုက်တာပေါ့နော်”

မျက်နှာပြင်ပေါ်ရှိ ရေစရေနုများကို ဆိပ်ဖလူးပန်းများ

ဖြင့် သူ သုတ်သင်ပေးသည်။ သူ့အပေါ်စီးက ငုံ့ကြည့်သည်။ စကား

တွေတော့ သူ့ကို ပြောဖြစ်သည်။

ဒါပေမယ့် အသံမဲ့ ဘာသာဗေဒ။

အမြင်သည် လျှပ်တစ်ပြက် ပျောက်ဆုံးသွားသည်။

အိပ်ရာမှ လန့်နိုးနိုးချင်းမှာပင် ဆိပ်ဖလူးပန်းတို့ ရှိနေဆဲ။

ဒါဆို အိပ်မက်ပေါ့ . . . ။

သူစိမ်းတစ်ရံယောက်ျားတစ်ယောက်နှင့် မတ်သက်ပြီး
အိပ်မက်မက်ခြင်း မရှိခဲ့ဖူးပေ။

ကွယ်လွန်သွားရှာသော ဖေဖေကိုသာ အိပ်မက်မက်လေ့
ရှိသည်။

ဖေဖေကို အိပ်မက်မက်တိုင်း လန်နိုင်းစတွင် ဒီလိုပဲ ရင်ခုန်
မှုတွေ ဖြစ်ရသည်။

“သမီး . . . ထတော့ကွယ်”

မေမေအသံကြောင့်ပင် အိပ်ရာသိမ်းလိုက်သည်။ ညက
သူ့အကြောင်းကို စဉ်းစားမိသည်။ ညအတော်နက်သည်အထိ တွေး
နေမိသည်။

အတွေးများကိုသာ ပေးသူ . . .

ထူးဆန်းဖွယ်ဖြစ်ရပ်များကို ဖန်တီးတတ်သူ . . .

သည့်အတွက်ကြောင့်ပင် သူနှင့် ရင်းနှီးရတော့မည်လား။

ပြတင်းပေါက်ကို ဖွင့်လိုက်သောအခါ ဆိပ်ဖလူးပင်

အောက်၌ ပန်းပွင့်တို့ အဖွေးသား ကြွနေလေ၏။

“ညက အိပ်မက် မက်တယ်”

“နှင့်အဖေအကြောင်းပဲပေါ့”

ဖေဖေကို အိပ်မက်မက်တိုင်း ခင်ဖြူကို ပြောပြဖြစ်၍ အိပ်
မက်ဆိုသည်နှင့် ဖေဖေအကြောင်းဟု ခင်ဖြူပြောတော့သည်။

အေးစက်စက်ဖြစ်နေသော အမူအရာကြောင့် ခင်ဖြူက
ထပ်မေးပြန်သည်။

“ဘာလဲ အိပ်မက်ထဲမှာတောင် နင့်အဖေက ဆူပူကြိမ်း
မောင်းပြီး ချုပ်ချယ်မှုတွေ လုပ်ပြန်ပြီလား၊ နင့်အဖေနဲ့ပတ်သက်

ပြီး နင်က အခွဲလမ်းကြီးတာကိုး”

“ဖေဖေကို မဟုတ်ပါဘူး၊ နင့် မိုးမြင့်မောင်ကို”

“အယ်”

ခင်ဖြူ တအံ့တညြ ဖြစ်သွားသည်။

“အိပ်မက်ထဲမှာ သူ့ကိုငါ စကားတွေအများကြီး ပြောတယ်၊ ဘာတွေပြောလဲ ငါမမှတ်မိဘူး၊ ပြီးတော့ ငါ့အသံတွေကို ငါ မကြားရဘူး သူ့အသံတွေပဲ ကြားရတယ်”

“နင် သူ့ကို စိတ်ဝင်စားနေလို့လား”

ခင်ဖြူ၏မေးခွန်းဖြင့်ပင် မိမိကိုယ်ကို ဒုတိယအကြိမ် ပြန်မေးမိသည်။

“မပြောတတ်ဘူး၊ သိလည်းမသိဘူး”

“တစ်ခုတော့ရှိတယ် သက်ထားအေး၊ မိုးမြင့်မောင် အကြောင်းကို နင်သိထားဖို့ လိုမယ်”

“ငါမသိချင်ဘူး ခင်ဖြူ၊ သူ ငါ့ဆီ လာမှာပါ”

ရုတ်တရက်ပြောင်းလဲသွားသော အခြေအနေကြောင့် ခင်ဖြူ လန့်သွားပုံရသည်။ ခင်ဖြူသည် စားသောက်စရာများကိုပင် ကုန်အောင်မဲစားနိုင်တော့ဘဲ ပိုက်ဆံရှင်းကာ ထလိုက်လာသည်။

“နင့်အိပ်မက်ကို ပြောပြဦးလေ”

“ငါပြောဖို့ မလိုဘူး”

အတန်းထဲတွင် ဝင်ထိုင်ချိန်အထိပင် ဒေါသတစ်ခု ကပ်ငြိပါလာ၏။ တစ်ခါမှ မကြုံဖူးသော ဆက်ဆံရေးကြောင့် ရှုံးနိမ့်သူဟု ခင်ဖြူ မြင်ကောင်းမြင်မည်။

စာထဲတွင် အာရုံထားသော်လည်း မရ။

မိုးသားကဲ့သို့ စိတ်တို့ အစိုးမရ။ ကောင်းကင်သည် မည်သည့်အကြောင်းကြောင့် အံ့မှိုင်းရပါလိမ့်။

“ငါ တစ်ဖျိုးဖြစ်နေလား ခင်ဖြူ”

“အေး”

“နင်ကလဲဟာ”

ခင်ဖြူက တစ်ချက်ရယ်လိုက်သည်။

“နင် စိတ်ထဲမှာ မခံချိမခံသာဖြစ်နေတာ မဟုတ်လား သက်ထားအေး”

“နင်ပြောတာလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်”

“ဘာဆန်းလဲ မိုးမြင့်မောင်အကြောင်း ငါသိနေတော့ နင် တွေးသလို ခဲစားရသလို မဖြစ်ဘူး”

“သူက ဘာလို့လဲ၊ သူလည်း ယောက်ျားပဲဟာ၊ ငါ့ရဲ့ဆွဲသောင်မှုက အဲဒီလောက်တောင် ညှဉ်းနေလို့လား”

“သူက မိန်းကလေးတွေကို သိပ်မှ စိတ်မဝင်စားတာ၊ နှင်လှတာ ငါသိတယ်၊ သူလည်း သိကောင်းသိမယ်၊ ဒါကြောင့်မို့ နှင်နဲ့ ဆုံတာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ သူက လူတစ်မျိုး”

သည်နေလည်း အတန်းဆီသို့ သူ့ရောက်မလာပေ။

ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ အကျင့်စရိုက်တို့သည် တစ်သဘောတည်းဟု အထင်ရှိခဲ့ခြင်းကို သူ့ကြောင့် ဖျက်သိမ်းရတော့မယောင်။

“ဒီတစ်ပွဲတော့ ငါညှံသွားတာ သေချာပြီ ခင်ဖြူ”

“နှင့် သူ့ကို စိတ်ဝင်စားလား”

သည်မေးခွန်းကိုလည်း ကိုယ်တိုင်ပြန်မေးဖြစ်သည်။ လျှပ်တစ်ပြက်တစ်ခုခုကို ဆုံးဖြတ်ရအောင် မဝံ့မရဲဖြစ်ရသည်။

“ဒါတော့ သူ့ကို နှင် စိတ်ဝင်စားစေချင်ဟယ် သက်ထားအေး”

“ဘယ်လို”

“ဟုတ်တယ်လေ . . . သူနဲ့ဆို ငါသဘောတူတယ်”

“ထူးတော့ ထူးဆန်းသားနော်၊ ယောက်ျားလေးတွေနဲ့ မတွဲပါနဲ့တော့ဆိုတဲ့သူက အခုကျတော့ အောင်သွယ်လုပ်ပေးနေတာ”

“နှင့်ကို အတည်တကျ မိုးမြင့်မောင်နဲ့ ချစ်သူဖြစ်စေချင်

လို့ပါ . . . ဒါကလည်း ဖြစ်နိုင်စရာမရှိပါဘူး . . . နှင်နဲ့သူက စရိုက်ချင်းမှမတူပဲ”

“စရိုက်”

“ဟုတ်တယ်လေ . . . ဟိုက သူ့ချစ်သူကို အချက်အလက်တွေအများကြီးနဲ့ စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့သူ . . . လှပတာတစ်ခုတည်းနဲ့တော့ သူ နှင့်ကို ချစ်လာမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဘာဆိုလို့လဲ”

“ဆိုင်တယ် သက်ထားအေး . . . ပြောရရင်တော့ အများကြီးပဲ . . . အေး . . . အဓိကအရေးကြီးဆုံးက နှင်က ရည်းစားထည်လဲ ထားခဲ့သူကို”

“ငါက . . .”

“ဟုတ်တယ်လေ . . . နှင့်ဆီ မိုးမြင့်မောင် ထပ်လာမှာ မဟုတ်ပါဘူး ငါပြောခဲ့တယ်”

ထိုနေ့မှာလည်း ခင်ဖြူစကားသည် မှန်သွားပြန်သည်။

ဒီအတွက် မိမိကိုယ်ကို မကျေမချမ်းဖြစ်မိသည်။

သူ . . . ဘာကြောင့် တန်းတန်းစွဲ ဖြစ်မသွားပါလိမ့်။

သူနှင့်ပတ်သက်ပြီး အိပ်မက်မမက်တော့ခြင်းကြောင့် စိတ်
သက်သာရာ ရသွားသည်။

မနက်စောစော အိမ်ရာထဲခြင်း၌လည်း သူ့အကြောင်း
ခေါင်းထဲဝင်မလာခဲ့။

သူ့ဘာသာ အလိုလိုပျောက်ကွယ်သွားသည်။

ကျောင်းရောက်ပြန်တော့ ခင်ဖြူနှင့် နှစ်ယောက်သား စာ
မေးပွဲကိစ္စများဖြင့် နှပ်နှင်းလုံးနေရသည်။

မပြည့်စုံသောစာများကို ခင်ဖြူနှင့်ညှိနှိုင်းပြီး ကူးသန်းတော

ကူးရသည်။

ခင်ဖြူက မနှစ်က တစ်နှစ်ထိထားပြီးနေပြီ။ ဒီနှစ် ကျွတ်ချင်သောကြောင့် မပေါ့တော့ပေ။ ခင်ဖြူကဲ့သို့ပင် ကျောင်းပြီးချင်နေပြီ။

ဒီပတ်ဝန်းကျင်သည် ကြာတော့လည်း သိပ်ပြီး အသစ်အဆန်းများ မရှိတော့ပေ။

နောက်စာသင်နှစ်ကို လုံးဝမလိုချင်တော့။

“သက်ထားအေးရေ . . . စာကြည့်တိုက်မှာ မေးခွန်းဟောင်းတွေ သွားကူးရအောင်”

စာကြည့်တိုက်အတွင်းသို့ ယောင်လို့ပင် မဝင်ရောက်ဖူးခဲ့။

ခင်ဖြူခေါ်လိုသာ ပထမဆုံးအကြိမ် ရောက်ခြင်းဖြစ်သည်။

တကယ်တော့ စာကြည့်တိုက်ဆိုတာ စားသောက်ဆိုင်တန်းများလောက် ပျော်စရာကောင်းနေမှာ မဟုတ်မှန်းသိသည်။

ဝင်ဝင်ချင်းမှာပင် လူများသည် သူ့အလုပ်နှင့်သူ လုပ်နေကြသော်လည်း လုံးဝအသံမဲ့နေကြသည်။

ခင်ဖြူကပင် စာအုပ်ငှားရမ်းခြင်းကိစ္စကို ဦးဆောင်လုပ်သွားသည်။ ခင်ဖြူဘေးမှာ ငြိမ်ငြိမ်လေးရပ်ရင်း ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဝေးမောကြည့်နေမိသည်။

“သက်ထားအေးရေ . . . ခုံအလွတ်မှာ သွားကူးရအောင်”
ခုံအလွတ်မရှိသလောက် လူများပြည့်နေသည်။ ကံကောင်းထောက်မစွာဖြင့် နှစ်ယောက်သား ချာလည်လည်ဖြစ်နေဆဲမှာ အစွန်ထောင့်နားတွင် ခုံလွတ်သွားသည်။

“ကွီ”

ခုံကိုဆွဲထိုင်လိုက်သောအခါ အသံမှာ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်လာသည်။

“ဖြည်းဖြည်း သက်ထားအေး၊ စာကြည့်နေကြတယ်”

“ငါတော့ သူတို့လိုသာ စာကြည့်ရကြေးဆို အိပ်ပျော်သွားမှာ သေချာတယ်၊ ငါက စာကြည့်ရင်းနဲ့ သိချင်းထဖွင့်တတ်တဲ့ အကျင့်ရှိတယ်”

အသံကိုနိမ့်မြောက်ရာသည်မှာ မလွတ်လပ်ဟု ထင်မိသည်။ ခန်းမတွင်းတွင် လုံးဝငြိမ်သက်စွာဖြင့် သူ့အလုပ်သူ လုပ်နေကြသည်။

ခင်ဖြူသည် မေးခွန်းများကို ကူးယူနေချိန်မှာတော့ တစ်ယောက်တည်း ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်နေမိသည်။

အကြည့်သည် စာအုပ်ငှားကောင်တာဆီသို့ ရောက်သွားချိန်မှာ သူ့ကို ရိပ်ခဲနေတွေ့လိုက်ရသည်။

မောင်ညိုအေး (ပန်းတော)

“ခင်ဖြူ . . . ဟိုမှာ သူ”

“သက်ထားအေး . . . တိုးတိုး”

သူ့မြင်စေရန် မတ်တပ်ရပ်ပြလိုက်သည်။

အနီးအနားရှိသူများ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားကြသည်
ကိုပင် ဂရုမထားနိုင်။

“ဟေ့ . . . ဖြောင်း . . . ဖြောင်း”

လက်ခုပ်သံနှင့် ခေါ်သံကြောင့်ပင် သူနှင့်တကွ စာကြည့်
တိုက်အတွင်းရှိလူများ ကြောင်သွားကြသည်။

“သက်ထားအေး . . . နင်တော့ လုပ်ချလိုက်ပြန်ပြီဟယ်”

“သူ့မြင်သွားပြီ တွေ့လား . . . ဒီကို သူ့လာလိမ့်မယ်”

“စာကြည့်တိုက်ထဲမှာကွာ”

အားလုံးလည်း ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့် လုပ်ကြတော့သည်။

“စာကြည့်တိုက်ထဲမှာဆိုတာ သတိရပါဦး . . . သူများ
တွေ စာကြည့်နေပါတယ်”

စာအုပ်ငှားကောင်တာမှ အမိန့်သံလိုလို ထွက်လာသည်။

“သက်ထားအေး”

မည်သူ့ကိုမှ ဂရုစိုက်မနေတော့ဘဲ သူ့နောက်ကို ထလိုက်
သွားသည်။

သူ့ခြေလှမ်းကပ် သွက်လက်၍လား . . .

ဒါမှမဟုတ် တစ်နေရာရာကို ပုန်းကွယ်လိုက်၍လား မသိ။

အဓိပတိလမ်းမပေါ်ရောက်သောအခါ မည်သည့်နောက်

ကို လိုက်ရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားသည်။

“နည်းနည်းပါးပါး ဆင်ခြင်ဦးမှာပေါ့ . . . သူ မလာချင်

မတွေ့ချင်တဲ့ဥစ္စာ”

“ဘာရယ်”

“ဟုတ်တယ်လေ . . . သူ နင့်ဆီ မလာချင်တာ ရှင်းနေ

တာပဲ . . . နင်လုပ်ပုံက သူများကတောင် သတိပေးနေရတယ်”

ခင်ဖြူအား ပြန်ပြောစရာစကား မဲ့သွားတော့သည်။

မိုးရေစိုစွတ်လျက်ရှိသော အဓိပတိလမ်းမပေါ်တွင် ငူတူတူ
ဖြင့် နေမိသည်။

“လာ . . . သက်ထားအေး . . . ကုံကော်ပင်အောက်မှာ

ထိုင်ရအောင်”

လောကကြီးသည် တစ်ခုခုမှားယွင်းမှုဖြစ်နေပြီလားမသိ။

“သူ . . . ဒါ တမင် . . . ကြံစည်ပြီးလုပ်တာ”

“ဟဲ့ . . . သူမှ မတွေ့ချင်တာ”

“သူက ဘာမို့လို့လဲ၊ ငါ့ကို အားနာသင့်တာပေါ့”

ခင်ဖြူပြုံးလိုက်သည်ကို ဘဝင်မကျမိတာ အမှန်ပင်။

“မိုးမြင့်မောင်အကြောင်းကို ငါပြောပြမယ်ဆိုတော့ နင်မှ နားမထောင်ချင်ဘဲ”

သူ့အကြောင်းပဲ။ ဒီတစ်ခါတော့ ခင်ဖြူပြောသည်ကို နားထောင်လိုက်မှပဲလေ။

“နင်နားထောင်မှာလား”

“ပြော”

“မိုးမြင့်မောင်အကြောင်း ပြောဖို့ဆိုရင် ငါပါ ပါမှရမယ် သက်ထားအေး”

“ဘယ်လို”

ခင်ဖြူစကားကြောင့် အံ့ဩသွားရသည်။

ခင်ဖြူကတော့ ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန် ဆက်ပြောသည်။

“အခုပြောဆိုချက်တွေဟာ ဟိုး... လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်များစွာက ငါ့ရင်မှာ ဖြစ်ပျက်ခဲ့ဖူးတဲ့ ဟာတွေပဲ... အခုအချိန်မှာတော့ မိုးမြင့်မောင်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ငါ ရင်မခုန်တော့ဘူးဆိုတာကို နင်သိစေချင်တယ်”

ခင်ဖြူအရိပ်သဏ္ဍာန်တို့ကိုသာ ကြောင်စိစိနှင့်ကြည့်နေမိသည်။

ဒါဆို ခင်ဖြူသည် သူ့နှင့်ပတ်သက်ခဲ့ဖူးသည်ပေါ့။

“ငါပြောပြလိုက်တော့ နင့်သူငယ်ချင်းကို အရမ်းအထင်ကြီး မသွားနဲ့ဦးနော်... ငါက နင့်လောက်မလှပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ဟာ စိတ်ကစားတယ်ပဲ ပြောမလား... စိတ်ကူးယဉ်မှုလို့ပဲ ပြောမလား... ငါ ရည်းစားစထားဖို့ စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့သူဟာ မိုးမြင့်မောင်ပဲ”

“အယ်”

“ဟုတ်တယ် သက်ထားအေး။ သူ့ကိုကြည့်လေ... အနေအထိုင်တည်တယ်၊ ပြီးတော့ ဟိုးကတည်းက ဒီလိုပဲ သပ်သပ်ရပ်ရပ် သန့်သန့်ပြန့်ပြန့်နေတတ်တာ... ဟိုအချိန်က အတွေးနော်’ စကားပလ္လင်ခံပြီး ခင်ဖြူ ဆက်ပြောသည်။

ခင်ဖြူစကားတွေက တစ်စစ စိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းလာသည်။

“သူ့ရဲ့ကျယ်ပြန့်တဲ့ ရင်ခွင်ထဲကနေပြီး သူ့မျက်နှာကို ငါ မော်ကြည့်ရရင် အရမ်းပျော်နေမှာပဲလို့ ထင်ခဲ့မိတယ်။ ဘယ်လောက်အထိ အဏှုထသလဲဆိုရင် သူ့ခြေသည်းလက်သည်းလေးတွေကို ငါ ကိုယ်တိုင်ညှပ်ပေးပြီး ဖြူဖွေးနေအောင် ငါလုပ်ပေးချင်တယ်”

ခင်ဖြူ စကားကိုရပ်လိုက်သည်။

“ဆက်ပြောလေဟာ... နင့်ဟာက တစ်ပိုင်းတစ်စနဲ့”

“နင် ငါ့ကို ရူးကြောင်ကြောင်လို့ ထင်မလားလို့”

“မဆိုင်တာ . . . ဒါ နင့်ခံစားမှုပဲ ဆက်ပြော”

“သူကတော့ မှတ်မိချင်မှ မှတ်မိပယ် . . . ငါကတော့ သူ့ အိမ်လာတိုင်း ချောင်ထဲက ခိုးခိုးကြည့်ရတာအမောပဲ။ ဒါနဲ့ပဲ တစ်စစနဲ့ ငါသိလာတယ် . . . သူ့ငါ့ကို စိတ်ဝင်စားမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ငါက အရမ်းမချောဘူး၊ ပြီးတော့ သူ့ကြိုက်သလိုမျိုး နင့်လောက် ဆံပင်မကောင်းဘူး”

ငါက စာညှိတယ်ဟ၊ သူက စာတော်တယ်၊ သူ့ရဲ့မိန်းကလေးက ဉာဏ်ရည်ထက်မြက်မှုရှိရမယ်တဲ့။ နင့်လို ရှုပ်တာမျိုး သူမလိုချင်ဆုံးပဲ။ အဲဒီလို ကြွေးကြော်ထားတဲ့အတိုင်း အခုထိ သူ ရှာဖွေနေတုန်းပဲနေမှာ။ မိန်းကလေးတွေနဲ့လည်း အရောဝင်လေ့ မရှိဘူး။ ဒါပဲ သက်ထားအေး . . .

မိုးမြင့်မောင်က မိန်းကလေးနဲ့ပတ်သက်ပြီး ငှားထူတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ . . .”

နောက်ဆုံးပိတ်စကားပြောရင်း ခင်ဖြူ ရယ်သွေးလွမ်းသွားသည်။

“နင် ငါပြောတာတွေ နားဝင်ရဲ့လား”

“ငါစဉ်းစားနေတာ”

“ဘာကိုလဲ”

“သူ့အကြောင်း”

“နင် သူ့ကို စိတ်ဝင်စားနေပြလား”

ခင်ဖြူမေးခွန်းနှင့်ပင် မိမိကိုယ်ကို ပြန်မေးဖြစ်သည်။

“ငါ မေးနေတယ်”

“နင့် မေးခွန်းနဲ့ပဲ ငါ့ကိုယ်ငါ ပြန်မေးနေတာ”

ခင်ဖြူ သက်ပြင်းချသည်။

“နင် သူ့အပေါ်မှာ မာနနဲ့တော့ မဆက်ဆံချင်ပါနဲ့ . . .

စရိုက် . . . မတူတာပဲလို့ သဘောထားလိုက် . . . ကြာတော့လည်း နင်မေ့သွားမှာပါ”

ခင်ဖြူကို စေ့စေ့ကြည့်လိုက်သည်။

ခေါင်းထဲသို့ လင်းခနဲဝင်လာသော ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ခင်ဖြူ

ကို ရဲရဲစွာပြောလိုက်မိသည်။

“ငါ သူ့ကို ထပ်တွေ့ရလိမ့်မယ်”

နေရာမှထပြီး အိမ်ပြန်ခဲ့ခြင်းအတွက် ခင်ဖြူ ဘာတွေ တွေးကျန်ခဲ့မည် မသိပေ။

မေ့မေ့တို့ ကား အားမအား မေးလိုက်သည်နှင့်ပင် လိုလို
ချင်ချင် ခွင့်ပြုလိုက်သည်။

ဒီကားလေးက ကောင်းတက်ရင်းစီးရန် ဖေဖေပိုက်ဆံစုပြီး
ဝယ်ပေးထားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

မေမေကွယ်လွန်ပြီးနောက်ပိုင်း တက္ကသိုလ်တက်သော နှစ်
မှာပင် ဘဏ်မှငွေများထုတ်ပြီး လက်ထဲသို့ မေမေအပ်သည်။

သို့သော် ဒီကားလေးကို မစီးရဲ။

ဒီကားလေးကို အသုံးပြုတိုင်း ဖေဖေအသံတွေ ကြားနေရ

သည်။ ဖေဖေ၏ခက်ထန်သောမျက်လုံးတွေကို မြင်နေရသည်။
 ထို့ကြောင့်ပင် ဒီကားလေးကို သူမ အသုံးမပြုခဲ့ပေ။
 ဒီနေ့အဖို့တော့ ကားကို အသုံးမပြုလို့မဖြစ်။ ပြင်ဆင်
 ထားသမျှတို့သည် အလကားဖြစ်သွားနိုင်သည့် အခြေအနေ။
 ကားပေါ်တက်ထိုင်ပြီးသည့်တိုင် ဆံပင်ဖြူသင်ဆဲဖြစ်သော
 ကြောင့် ကားမောင်းသူ ဦးလေးကြီးက စက်မနှိုးဘဲနေသည်။
 “မောင်းတော့လေ . . . ဟိုရောက်ရင် ပြောပြတဲ့အတိုင်း
 အခန်းရှေ့နားအထိ မောင်းပေးနော် . . . စားသောက်ဆိုင်တန်း
 တွေကို ကျော်ပြီးရပ်ပေး . . . ပြီးတော့ ကျောင်းထဲဝင်ခါနီးမှာ
 ရဲရဲသာမောင်းဝင်”
 “ညနေ လာကြိုရဦးမှာလား ကလေး”
 ကားမောင်းသူ ဦးလေးကြီးအမေကို ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်
 သည်။ ထိုအချိန်က နှုတ်ခမ်းအနေအထားကို မြင်ဆင်နေခိုခိုနှင့်
 တိုးနေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။
 စာသင်ခန်းနှင့် မလှမ်းမကမ်း ဗုဒ္ဓလမ်းပေါ်မှာ ကားထိုး
 ရပ်လိုက်သောအခါ ခင်ဖြူ အတန်းထဲမှ ထွက်လာသည်။
 ဖြတ်သွားဖြတ်လာများ၏ အကြည့်ကို ဂရုမစိုက်ဘဲ ခင်ဖြူ
 ကိုသာ လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“ဒီနေ့ ငါအရမ်း မသားနားဘူးလား ခင်ဖြူ”
 “နင် အရမ်းလှပါတယ် သက်ထားအေး . . . နင် တစ်ခုခု
 လုပ်တော့မှာ မဟုတ်လား”
 ဒီကားလေးကို အရေးပေါ်ကိစ္စ မဖြစ်မနေသုံးရမည်အခါ
 များတွင်သာ စီးနင်းလေ့ရှိကြောင်း ခင်ဖြူ သိထားသည်။
 “သိသားနဲ့ မေးနေရသေးတယ် . . . ငါဒီနေ့ အတန်း
 မတက်ဖြစ်ဘူးဆိုတာ လာပြောတာ”
 “ဘယ်သွားမှာလဲ”
 “နင်ပဲ ပြောပြီးပြီပဲ . . . ငါတစ်ခုခုလုပ်မလို့ နင်သိသားနဲ့”
 “တစ်ခုခုလုပ်တော့မှာဆိုတာ ငါသိတယ် . . . ဒါပေမဲ့ ဘာ
 အတွက်ဆိုတာတော့”
 ခင်ဖြူစကားကို ပြုံးရင်းက နားထောင်လိုက်သည်။ ပြီးမှ
 . . . “ငါ မိုးမြင့်မောင်ဆီ သွားမလို့ ခင်ဖြူ”
 “ဟယ်”
 လှည့်ထွက်မည်ပြင်သောအခါ ခင်ဖြူ လက်ကိုဆွဲကာ တား
 သည်။
 “နေပါဦး သက်ထားအေးရယ် . . . သူ့ဘာသာနေတဲ့လူကို
 ပြီးတော့လည်း နင်က ကိုယ်တိုင် စသွားရမှာဆိုတော့ နင့်သိကွာ”

“ဒီမှာ ခင်ဖြူ မီးဖြင့်မောင် မျက်လုံးတွေကို ငါသိတယ် . . . သူ့ ငါ့ကို စိတ်ဝင်စားတယ် . . . ဒီအတွက် ငါ့သွားမှဖြစ်မယ်”

“နင့်အတွက်ပါ သက်ထားအေး”

“မပူပါနဲ့ ခင်ဖြူရဲ့ ဒီပုံစံနဲ့သွားတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ဘယ်ယောက်ျားလေးမှ နှိုက်မလွှတ်ပါဘူး . . . ငါ့သွားမယ်”

စိတ်ထဲတွင် သူနှင့်ပတ်သက်ပြီး ယုံကြည်ထားမှုကို ဒီအတိုင်း စောင့်မနေချင်၊

ဒီအတိုင်းသာနေပါက သူမ အရေးနိမ့်မှုနှင့် ကြုံရပြီဖြစ်ကြောင်း ခင်ဖြူ သတိမှတ်ပေးမည်။

ပြီးတော့ . . . သူ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း အထင်ရှိကောင်းမို့မည်။ တောင်ငူဆောင် ဆင်ဝင်အောက်သို့ ကားရပ်သည်နှင့် ကြွနေရရပင် ဆင်းလိုက်သည်။

သူ၏အခန်းကို ခက်ခက်ခဲခဲ မေးမြန်းစုံစမ်းခြင်း မပြုလိုက်ရပေ။ လှေခါးရင်းနားတွင် နို့နေသော ကေဘုတ်သားတို့ကို မေးလိုက်သည်နှင့် ကိစ္စပြီးသွားသည်။

အတန်းရှေ့သို့ စတင်ဖြတ်သန်းသွားသည်နှင့် ဆရာစာသင်ကြားနေမှုသည် အနည်းငယ်တော့ အနှောင့်အယှက်ဖြစ်သွားရသည်။ အတန်းရှေ့မှ ဖြတ်သွားသောအခါ မျက်လုံးများသည် ဆရာဆီမှ ရွှေပြောင်းလိုက်သောကြောင့် ဖြစ်၏။

ပြတင်းပေါက်နားတွင် သွားလာမှုကို ရပ်လိုက်ပြီး သူ့ကို ရှာသည်။

စာသင်ခန်းကို ဂုတိယမြောက် အစအဆုံးပြန်အကြည့်မှာ တော့ နောက်ဆုံးတန်း ထောင့်စွန်းတွင် ထိုင်နေသော သူ့ကိုတွေ့သည်။

သူက မြင်သည်လား . . . ဟန်ဆောင်သည်လားတော့မသိ။ ရှာတွေ့ခိုနိဉ် ခေါင်းငုံ့ကာ စာရေးနေ၏။

သူ့နံ့စားမှလူ လှမ်းကြည့်သည်နှင့် သူ့ကို လက်ညှိုးထိုးပြကာ ခေါ်ခိုင်းလိုက်သည်။

ဒီကြားထဲ ဒီလူက အူကြောင်ကြောင်လုပ်နေသေးသည်။ ဘေးနားက လူဆိုကာမှ ရှေ့လူကို သွားခေါ်သည်။

ဂုတိယအကြိမ် လက်ညှိုးညွှန်ပြမှ သူ့ကို ခေါ်ပေးသည်။ ကြည့်စမ်းပါဦး . . . အနားမှာကပ်ပြီး လှုပ်လှုပ်ရှားရှား

ဖြစ်နေသည့်တိုင် သူက ဂရုမထားနိုင်။

သူ မော်အကြည့်၌ ပြုံးပြရင်း လက်ရပ်လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

ဆရာကို သူလှမ်းကြည့်သည်။

ပြီးမှ ဆရာထံမှ အပြင်ထွက်ရန် ခွင့်တောင်းသည်။ သူ့ကို ကြည့်ရသည်မှာ ကလေးတစ်ဦးနှင့်တူနေ၏။

“ကျွန်တော်အီ လာတာလား”

“ဘယ်လိုထင်လဲ”

ပြန်လည်မေးခွန်းထုတ်လိုက်သောအခါ သူငြိမ်ကျသွားသည်။ အခန်းရှေ့မှ ထွက်ခွာခြင်းမပြုသေးဘဲ ငူတူပင်ရပ်နေ၏။

“ဒီမှာ ဧည့်သည်ကို ဒီအတိုင်းပဲ ထားတော့မလား။ သက်ထားခြေထောက်တွေ ညောင်းလှပြီ”

“ကျွန်တော် အအေးတိုက်ပါမယ်”

“ဒါဆို သွားမယ်လေ”

သူ့နားသို့ တိုးကပ်ပြီး လျှောက်သည်။

သူ့ကိုတော့ မြင်ရသူများက ချီးကျူးကြမည်လား။ မနာလို

ဝန်တိုဖြစ်ကြမည်လားမသိ။

သူ လိုက်လာဖော်ရသည့်အတွက်တော့ ဝမ်းသာရသည်။

“ကျောင်းအပြင်ဘက်မှာ ထိုင်ရအောင်”

“ဒါဆို . . . ကားနဲ့သွားမယ်လေ”

ကားကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီး ပြောသောအခါ ချက်ချင်း

သူ ငြင်းသည်။

“အတန်းမို့သေးလို့လား”

“ဒီအချိန်ပြီးရင် ပြီးပြီသက်ထား”

“ဒါဆိုလည်း ပထမသွားမယ်ဆိုတဲ့နေရာကို သွားလေ၊ ကား လွှတ်လိုက်မယ်၊ တစ်ခုတော့ ကတိပေး”

“ဘာလဲ သက်ထား”

“နောက်ပြီးရင်သာ သက်ထားအခန်းကို ပြန်ပို့ပေးမယ်ဆိုတဲ့တတိ”

ကျေကျေနပ်နပ်ပင် သူခေါင်းညိတ်ပြသည်။

ကားထွက်သွားရာလမ်းအတိုင်းပင် မန္တလေးဆောင် အပေါက်မှနေပြီး နှစ်ယောက်သားထွက်သည်။

စားသောက်ဆိုင်များမှလူများသည် စူးစမ်းကြည့်ဖြင့် ကြည့်ကြသည်။ သူကတော့ တစ်ခုခုကို တွေးတောရင်း လိုက်ပါ

လာသည်။

အဓိပတိလမ်းပေါ်အရောက်မှာတော့ သူ စကားပြောနေ

သည်။

“သက်ထား လျှောက်နိုင်ပါတယ်နော်”

“သူပါနေသားပဲ . . . ဘယ်လောက်ဝေးဝေးပေါ့”

မျက်လုံးဝင့်ပြီး စကားသံကို ခပ်နွဲ့နွဲ့လေးဖြစ်အောင် ပြောလိုက်သည်။ သက်ထားအေးအတွက်တော့ ဒီလိုအပြုအမူ အပြောအဆိုတွေဟာ ထူးဆန်းတဲ့ကိစ္စမှ မဟုတ်ဘဲလေ။

“နေရှိန်နေတယ် ထီးဖွင့်ဆောင်းပေး . . . ရော့”

တက္ကသိုလ်ရိပ်သာလမ်း ကူးခါနီးတွင် သူ့ကို ထီးပေးလိုက်သည်။ ထီးရိပ်အောက်တွင် ရှိနေသောကြောင့် နှစ်ယောက်သား ပူးကပ်သွားရသည်။

စာတိုက်ရှေ့နားတွင်ရှိသော စားသောက်ဆိုင်တန်းကို လက်ညှိုးထိုးပြသည်။

“ကျွန်တော်တို့ အဲဒီမှာထိုင်ရအောင်”

သူ့အဆိုပြုချက်ကို ဘာမှငြင်းစရာအကြောင်း မရှိပေ။

အခုနေမှာ မိုးမြင့်မောင်သည် သက်ထားအေး၏ ပြင်ဆင်ထားမှုထဲသို့ အလိုလို ဝင်ရောက်နေသူပဲ။

သူကတော့ ထုံးစံအတိုင်းပင် အုတ်ခဲရင့်ရောင် လက်ဖက်ရည်ကိုသာ မှာသောက်သည်။

ကိုကာကိုလာဘူးနှင့် အာလူးကြော်တို့ကို မှာလိုက်သည်။ တကယ်ဆို သူပါ အအေးတစ်ခုခု သောက်သင့်သည်။

“မနေ့ကကိစ္စအတွက် ကျွန်တော် ပြောစရာရှိလို့”

သူ့စကားကို မသိလိုက်ဘာသာပင် နေလိုက်သည်။

“သက်ထားကို ကျွန်တော် ရှောင်သွားတာ တကယ်တော့ မကောင်းဘူးထင်တယ်နော်၊ ကျွန်တော်က ရုတ်တရက်ကြီး စာ

ကြည့်တိုက်မှာ လှမ်းခေါ်လိုက်တာရယ် . . . ပြီးတော့ ကောင်တာက အမျိုးသမီးက လှမ်းဟန်လိုက်တာတွေ့ရောပြီး ထူပုသွားလို့ပါ”

ကိုကာကိုလာဘူး လာချပေးသောအခါ သူ၏လှုပ်ရှားမှုသည် ဘာမှအပြောင်းအလဲမရှိ . . . တကယ်ဆို သတ္တုတွင်းပြားလေးကို သူ ပျာပျာသလဲ ဖွင့်ပေးသင့်သည်။

“တကယ်ပြောတာ . . . အဲဒီလိုများ ကြုံဖူးတာ ပထမဆုံး ဖြစ်နေလို့ ပြီးတော့ သက်ထားနဲ့ ရင်ဆိုင်ရမှာ တစ်မျိုးဖြစ်နေတယ်လို့ စိတ်ထဲမှာ ထင်နေလို့”

ဒုက္ခပါပဲနော် . . . ဒီစကားတွေက ယောက်ျားတစ်ယောက်

ပြောရမယ့်စကားတွေလား။ လောကသည် ဇောက်ထိုးမိုးမျှော်တွေ ဖြစ်ကုန်ပြီလားမသိ။

“ရှင် အာလူးကြော်စားလေ”

“ကျွန်တော်ဆေးလိပ်ပဲ သောက်ချင်တာ . . . ဆေးလိပ် သောက်လို့ ရတယ်မဟုတ်လား။ မိန်းကလေးတချို့က မီးခိုးငွေ့ မခံနိုင်ဘူး ကြားဖူးလို့”

“သောက်ပါ သက်ထားကတော့ သိပ်ဂရုမထားပါဘူး”

ကိုလာကိုလာဘူးကို သူ့အဖွင့်သာ စောင့်နေလို့ကတော့ ဒီတစ်သက် သောက်ရမည်မဟုတ်ပေ။ ခပ်ဆောင့်ဆောင့်လေး သတ္တုကွင်းလေးကို ဆွဲဖွင့်သောအခါ၌ သူက ဝိမ်းကျကျပင် ဖော်ပိုမီး ခြစ်ခြစ်ကာ ဆေးလိပ်မီးတို့နေလေ၏။

“အိုက်လိုက်တာနော် . . . ချွေးစို့နေတာပဲ”

တကယ်တော့ လက်ကိုင်ပဝါ မေ့ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ဒီအတွက် လမ်းမှာပဲကျန်ခဲ့သလိုလို ဒီစားပွဲခိုင်းထဲ ကျတော့သလိုလိုဖြင့် ဟန်ရေးပြလိုက်သည်။ ဒါပေမဲ့ ဟန်ရေးပြတာပဲရှိမည်။ သူ့ရှေ့ စာအုပ်ခုံပေါ်တွင် ချထားသော ယောက်ျားကိုင် လက်ကိုင်ပဝါ ရှိသည်ကို သတိမရတာလား . . . ဒါမှမဟုတ် အူတူတူနိုင်တာလား မပြောတတ်။

ဒီပြင်လူတစ်ဦးသာဆိုပါက ကိုယ်တိုင်မသုတ်ပေးရုံတမယ် ပျာပျာသလဲ ဖြစ်နေမှာ သေချာသည်။

စိတ်မရှည်သည့်အဆုံးတွင် ရေနှေးအိုးကိုကျော်ပြီး လက် ကိုင်ပဝါကို လှမ်းယူလိုက်သည်။

“အယ်”

“သွားပါပြီဗျာ”

ကံမကောင်းချင်၍လား ဒါမှမဟုတ် အောင့်သက်သက်နှင့် လှမ်းယူလိုက်၍လား မသိ။

သူ့လက်ကိုင်ပဝါသည် လမ်းခုလတ်မှာပင် လက်ထဲမှ လွတ်ကျပြီး အချည်ရည်ခွက်ထဲသို့ ကျသွားသည်။

“ဆော့နိုး . . . သက်ထားက လက်ကိုင်ပဝါ ဘယ်မှာ ကျန်

ရစ်ခဲ့မှန်း မသိတာနဲ့ ချွေးသုတ်ချင်လို့ လှမ်းယူလိုက်တာ” အချည်ရည်များဖြင့် ပေ၍နေသော လက်ကိုင်ပဝါကို ကြည့်ရင် သူ မျက်နှာပျက်တက်တက်ဖြစ်နေ၏။

“ဒီလက်ကိုင်ပဝါက လွန်ခဲ့တဲ့လေးနှစ်လောက်ကပစ္စည်း၊ အဖေကိုယ်တိုင် ပေးထားတဲ့ပစ္စည်း၊ ဆိုင်ကဝယ်တဲ့လက်ကိုင်ပဝါမျိုး လည်း မဟုတ်ဘူး”

“သက်ထား ဒီလက်ကိုင်ပဝါမျိုး တစ်ဒါဇင်လောက် ပြန်

လျှော်ပေးပါမယ်ရှင်”

“အလျော်လိုချင်လို့ ပြောတာ မဟုတ်ဘူး၊ ပြီးတော့ ဒီအချဉ်ရည်တွေက ဆိုးဆေးတွေကို ခွတ်စင် ကျွတ်ချင်မှ ကျွတ်တော့မှာ”

စကားအခုအတိုင်း ဆက်ပြောနေက သံသရာမှာပို့ရည်တော့မည် ခပ်ငြိမ်ငြိမ်ပင် နေလိုက်ရသည်။

“သက်ထားတို့ နောက်ထပ်တွေ့နိုင်ဖို့ တစ်ခုခုတော့ လုပ်မှနော်”

သူက အချဉ်ရည်ပေ၍ နေသော လက်ကိုင်ပုဝါလေးကို နှမြောဟသပင် ရှိနေသေးသည်။

“သက်ထားပြောတာ ကြားလား”

“ကြားပါတယ်”

“ကျွန်မတို့ ဒီဆိုင်လေးမှာ အခုလို စကားတွေပြောဖို့ပေါ့”

စကားလမ်းကြောင်းသာ ဖေးနေရသည်။ တကယ်တော့

ခပ်လန့်လန့်ပင် . . .

လက်ကိုင်ပုဝါအချဉ်ရည်ပေမှုနှင့် လူကို ထန်ကံချင်နေသည်လား မပြောတတ်ပေ။

“ရှင် ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ”

“ဒီလိုပါ အခုလက်ကိုင်ပုဝါတို့စွန့်ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော်

အပြောအဆိုတွေကို”

ဪ . . . သတိတော့ ရရှာသားပဲဟု စိတ်ထဲမှာ ပြောရသေးသည်။

“ဒါတွေက ဖြစ်တတ်ပါတယ်၊ သက်ထားတို့ နောက်ထပ်တွေ့ဖို့သာ”

“ဒါကြောင့် ကျွန်တော် တွေးတာပေါ့ . . . ဒီလက်ကိုင်ပုဝါမှ မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော်နှစ်သက်တဲ့ အရာဝတ္ထုမှန်သမျှကို အရမ်း ခုံမင်တတ်တယ်၊ တန်ဖိုးလည်း ထားတတ်တယ်၊ ဒါ ကျွန်တော်ရဲ့ အကျင့်လေ၊ ခုနက သက်ထားကြောင့် ဖြစ်ဖျက်သွားရတာကို အပြစ်ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ နှမြောတယ်ဆိုတာကလည်း ကျွန်တော်က အန်ဖိုးထားပြီး ရက်ရှည်ထိန်းသိမ်းရတာကိုး၊ ဒီလက်ကိုင်ပုဝါလေးလောက်ကိုတောင်မှလို့ သက်ထားစိတ်ထဲမှာ ထင်သွားမှာ သေချာတယ်၊ အဲဒါ ကျွန်တော်ရဲ့အကျင့် ကျွန်တော်ရဲ့ စိတ်ထားပဲ”

စကားရှည်ကြီး ပြီးဆုံးသွားသောအခါ သူ့အရိပ်အခြည်သည် ပုံမှန်ပြန်ဖြစ်လာသည်။ သူ့ကြည့်ရသည်မှာ အခုမှ သက်သောင့်သက်သာ ဖြစ်သွားပုံရသည်။

“ကဲပါလေ . . . ကျွန်မတို့ တွေ့ဖို့သာပြော၊ ရှင် သက်ထားဆီ လာမှာလား၊ သက်ထားကပဲ ရှင်ဆီ လာရမှာလား”

“ကျွန်တော်တို့ ဒီဆိုင်လေးမှာပဲ တွေ့ကြရအောင်”

“ဒါဆို အချိန်တစ်ခု သတ်မှတ်ပေါ့”

“တနင်္လာ၊ သောကြာနေ့တွေဆို ဆယ်တစ်နာရီကနေ တစ်နာရီထိ အားတယ်”

အားနွဲ့သူ့ယောက်ျားလေးက သူ့ရဲ့အားလပ်ချိန်များကို အလျင်စလို တင်ပြနေပါလား။ ဒါဆို မိန်းကလေးဖြစ်သူက ဘာလုပ်လို့ ဘာပြောရပါမည်နည်း။

“ဒါဆိုလည်း ပြီးတာပဲ၊ အဲဒီနစ်ရက်မှာသာ ဆယ်တစ်နာရီဆို ဒီဆိုင်မှာ ပြန်ဆုံကြေးနော်၊ ဒါဆို ရှင့်ကတိအတိုင်း အတန်းကို ပြန်ပို့ပေး”

ဆိုင်မှထခါနီးအထိ လက်ကိုင်ပဝါလေးကို သံယောဇဉ်မကုန်ချင်သေး။ သူ့အတွက်တော့ လက်ကိုင်ပဝါ အချစ်ရည်ပေမူသည် မဟာဆုံးရှုံးမှုကြီးပင်။

အခန်းသို့ရောက်သောအခါ လူတစ်ယောက်မှ ရှိမနေတော့ပေ။ ဒါဆို နောက်အချိန်တွေကို ဆရာ မယူတော့ဘူးထင်ရဲ့၊ ခင်ဖြူကို ရှာမတွေ့သောအခါ သူ့ကို အဖော်လုပ်ပြီး တက္ကသိုလ် ခိပ်သာလမ်းသို့ ပြန်ထွက်ရသည်။

ကားလမ်းမသို့ရောက်သောအခါမှာလည်း အနားမှာသာ

ရပ်ပေးစရာသည်။ ဘာမှ မတုန်မလှုပ်။ ယောက်ျားသားတစ်ဦး အနားမှာ ရှိပါလျက် မိမိဘာသာ အငှားကား တားဆီးပြီး အိမ်ပြန်ခဲ့ရသည်။

မနေ့က အဖြစ်အပျက်များကို ပြောချင်လွန်းသောကြောင့်
စနေနေ့ မနက်စောစော ခင်ဖြူဆီသို့ ထွက်ခဲ့သည်။

ခင်ဖြူ တအံ့တကြဲ ဖြစ်သွားသည်။

“ဟယ် . . . သက်ထားအေး စောစောစီးစီး”

ဘာအတွက်ကြောင့် လာရသည်ကို ခင်ဖြူ ရိပ်မိမှာ သေ
ချာသည်။

“အတော်ပဲ ဒီနေ့အိမ်မှာ မုန့်ဟင်းခါးလုပ်စားတယ်”

မုန့်ဟင်းခါးစားရင်းက သူ့အကြောင်းကို မြိန်ယုတ်စွာ

ပြောရဦးမည်။

“နင်မနေ့က ဘာလို့မစောင့်တာလဲ၊ နင့်မိုးမြင့်မောင်တော့ ငါ အပြတ်နှိုင်းပြီး သွားလိုက်တာ ဝပ်စင်းသွားတာပဲ”

ခင်ဖြူက စားစရာမုန့်ဟင်းခါးပန်းကန်ကိုသာ ပြင်ဆင်ပေးနေသည်။

“မင်း . . . မိုးမြင့်မောင်က အလကားပါ။ ယောက်ျားဖြစ်ပြီး အရမ်းပဲများတာ၊ သူကလေ . . .”

မုန့်ဟင်းခါးကိုစားရင်း မနေ့က အဖြစ်အပျက်များကို ခင်ဖြူစား ပြောပြသည်။ ခင်ဖြူသည် အနားမှာနေပြီး ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်ပေးရှာသည်။

“နင် စားလို့ရော ပြောလို့ရော ပြီးပြီလား . . . ငါ ဘာ ပြန်ပြောပေးရမလဲ”

“အယ်”

ခင်ဖြူစကားကြောင့်ပင် အမ်းတမ်းတမ်းဖြစ်သွားရသည်။

“သက်ထားအေး နင် ဒီပုံတွေလုပ်နေတာ မိုးမြင့်မောင်လို စိတ်ဝင်စားလို့လား”

“နေပါဦး”

“ဘာနေရမှာလဲ . . . နင်စဉ်းစားနော်၊ ရုပ်ဝတ္ထုပစ္စည်း

လေးတွေကအစ မြတ်မြတ်နိုးနိုးရှိတတ်တဲ့ သူ့လုံးသားက နင့်ကို ချစ်လာဖို့ဆိုတာ တော်တော်ခက်ခဲမယ့်ကိစ္စ”

“သွားစမ်းပါ ခင်ဖြူ . . . ယောက်ျားတစ်ယောက်ဟာ မိန်းမတစ်ယောက်ကို စိတ်ဝင်စားပြီ ဆိုကတည်းက သာယာချင်လို့ပဲ၊ ရည်းစားမထားဖူးသေးတဲ့ နင့်အတွက်တော့ တစ်မျိုးပေါ့လေ၊ ဒီမှာခင်ဖြူ . . . လောကကြီးကို အကြောင်းမဲ့ သိပ်ပြီးစိတ်ကူးမယဉ်ချင်နဲ့”

“နင် မိုးမြင့်မောင်နဲ့ ဆက်မရင်းနှီးဖို့ ငါတားမြစ်တယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“နင်တို့နှစ်ယောက်လုံးအတွက် မကောင်းတဲ့ကိစ္စပဲ . . . ပြီးတော့ သူ့နဲ့ပတ်သက်ပြီး နင်လှုပ်ရှားမှုတွေဟာ တစ်မျိုးတော့ တစ်မျိုးပဲ . . . နင်သူနဲ့ ပတ်သက်ပြီး”

“ဒီမှာခင်ဖြူရေ . . . သိပ်ပြီး ခေါင်းထဲမှာ ဒီအကြောင်းတွေ ထည့်မနေနဲ့၊ ဒီမှာ ဒီကိစ္စက ငါတို့စာမေးပွဲလောက်တောင် ခေါင်းထဲ ရောက်မနေဘူး၊ ခုလောလောဆယ် အရေးကြီးတာက ဒီနှစ် တို့နှစ်ယောက်စလုံး အောင်ဖို့ပဲ၊ ငါတော့ ကျောင်းသက်ပစ္စည်းချင်ဘူး၊ မြန်မြန်ဘွဲ့ရ မြန်မြန်အေးတာပဲ . . . ဒီဝန်းကျင်ကို ငြီးငွေ့လာပြီ”

“အဲဒါ ပြောတာပေါ့ သက်ထားအေး၊ မိုးမြင့်မောင်က ပညာရေး စိတ်ဝင်စားသူ၊ အခုတောင် မဟာဆက်တက်နေတာ ကြည့်ပါလား၊ နှင်နှဲကတော့ဟာ . . .”

ခင်ဖြူစကားများသည် အလကားနေရင်း ပုပန်နေမှုဟု ထင်မိသည်။ ခင်ဖြူနှင့်ဆက်ပြီး မငြင်းခုံချင်တော့။ ခင်ဖြူစိတ် ကောက်လို့က မဖြစ်ပေ။

“မေ့နေလိုက်တာ . . . ဒီနေ့ ဦးလူအောင်ကြီး ရောက်မယ့် နေ့ပဲ၊ ငါပြန်မှ ထင်တယ်”

“နင်နော် ဦးလူအောင်ကြီး ဘာကြီးနဲ့ . . . ဟိုက အသက် ငယ်ငယ် မုဆိုးဖို၊ သူ့မိန်းမနဲ့တူတယ်ဆိုဆိုပြီး နင့်ကို လာရိုက်နေ တာလားမှ မသိတာ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ ဦးလူအောင်ကြီးက ဘာဘောကောင်း တယ်၊ မြီးတော့ ငါ့ကို အလိုလိုက်တယ်၊ နင်ထင်သလို သူက မဟုတ် ပါဘူးဟာ၊ သူ့မျက်လုံးတွေကို ငါသိပါတယ်၊ သူက ငါ့ကို မိုးမိုးခင် တာပါ”

ခင်ဖြူက ဘာမှပြန်မပြောတော့ပေ။

ကားလမ်းမအထိ ခင်ဖြူ အဖော်လိုက်ပေးသည်။ အငှား ကားကို ခင်ဖြူကိုယ်တိုင် တားပေးသည်။ သူ့နှင့်တော့ ကွာပါ့ဟု

စိတ်ထဲမှာ တွေးလိုက်မိသေးသည်။ တနင်္လာနေ့ကျရင် နင်သွားမှာ ပေါ့နော်ဟု ကားထွက်ခါနီးမှာ ခင်ဖြူမေးသည်။ ထိုအခါမှ သူ့နှင့် တွေ့မည့် တနင်္လာနေ့ကို သွားသတိရသည်။ တကယ်တော့ သူ့နှင့် တစ်ပတ်ကို နှစ်ခါသာ တွေ့ဆုံရမည်လေ . . .

ခြံထဲသို့ ဝင်ဝင်ချင်းမှာပင် ESPERO ကားပြာလေးကို တွေ့ ရသည်။

ဒါဆို ဦးလူအောင် ရောက်နေပြီပေါ့။

“လာပါပြီ မင်းညီမ”

“သက်ထားအေး ကျောင်းသွားတာ ကားမယူသွားဘူး လား”

“မင်းညီမက အိမ်ကကားကိုစီးရင် သူ့အဖေကို သတိရလို့ တဲ့လေ၊ သူ့အဖေဖြစ်ချင်တဲ့ပုံစံ မဟုတ်သရွေ့ သူ ဒီကားကိုစီးရ တာ လိပ်ပြာမသန့်ဘူးတဲ့၊ မင်းညီမကလည်း မင်းညီမပါပဲ၊ သူ့အဖေ မှီရင် သူ ဒီလိုနေရမှာ မဟုတ်ဘူး”

“မေမေကလည်း အခုသွားတာက စာမေးပွဲကိစ္စအတွက်

ခင်ဖြူဆီ သွားတာပါ တော်ကြာ ခေတ္တသည်က တစ်မျိုးထင်နေမှဖြင့်

“သက်ထားအေးတို့ စာမေးပွဲနီးပြီနော်”

“စာမေးပွဲဆိုလို့ မင်းညီမအကြောင်း ပြောရဦးမယ်၊ စာမေးပွဲဖြေပြီးတာနဲ့ အစ်မတို့အလုပ်ထဲ သူ ဝင်မယ်တဲ့ကွာ၊ အစ်မတစ်ယောက်တည်း လုပ်နေတာ ပင်ပန်းမှာစိုးလို့တဲ့၊ ဒီကော့တစ်လုံးနဲ့ပဲ မွေးရကျိုးနပ်ပြီ ထင်တာပဲကွာ”

“သိပ်ကောင်းတာပေါ့ . . . သက်ထားအေးက တွန်တော်တို့ အရောင်းအဝယ်ကိစ္စကို စိတ်ဝင်စားလာတော့ အစ်မငြိမ်းအေး သက်သာတာပေါ့”

“ကူညီမှာပဲလား . . . အစ်မတို့အလုပ်မှာ လာခွပ်မှာပဲလားတော့ မသိပါဘူးကွာ”

“မေမေနော် ဒီလိုတော့ မပြောနဲ့၊ ဒါနဲ့ ဦးလူအောင်ကြီး ဘယ်တုန်းက ရန်ကုန်ရောက်လဲ”

“ဒီမနက်ပဲ သက်ထားအေး၊ သက်ထားအေးဖို့တောင် မန္တလေးကပစ္စည်းတွေ ပါလာသေးတယ်”

ဦးလူအောင်ကြီး မန္တလေးက ဆင်းလာတိုင်း ပစ္စည်းတစ်ခုခု ပါလာစမြဲ ဖြစ်သည်။

“မပါလာရင်လည်း အတင်းနဲ့ ဆိုး ဆိုးပြီး ဝိုက်ချုပ်စေမှာလို့ ဆင်တင်တာ ဝယ်ခိုင်းမှာဆိုပြီး မဖြစ်စေလောက် ပစ္စည်းလေးတစ်ခု နှစ်ခု ဝယ်လာတာ မဟုတ်လား”

“သက်ထားအေး ကြည့်လိုက်ဦးလေ၊ မကျေနပ်လို့ လိုက်ဝယ်ဖေရမယ်ဆိုရင်လည်း ဘယ်တုန်းက မဝယ်ပေးဘဲနေဖူးလို့လဲ”

“မင်းညီမကို သိပ်အလိုမလိုက်နဲ့နော်၊ မင်းရဲ့သံယောဇဉ်ကို သူက အခွင့်ကောင်းယူနေတာ”

ဦးလူအောင်မှာလည်း တစ်ခုကွပ်ပင်။

ဧကရာဇ်အရောင်းအဝယ်နှင့် ရန်ကုန်ဆင်းလာတိုင်း အိပ်တို့ ပထမဆုံး ဝင်သည်။

လက်ထပ်ပြီး မကြာခင်မှာပင် သေဆုံးသွားရှာသော ဇနီးဖြစ်သူနှင့် သူမမှာ ရုပ်ချင်းအလွန်ဆင်ခြင်းကြောင့် သံယောဇဉ်ဖြစ်သွားကြခြင်းဖြစ်သည်။

“မောင်လူအောင်က အနေရိုးတယ်ကွဲ့၊ ပစ္စည်းလည်း ရှိတယ်၊ သူ့မိန်းမနဲ့ သမီးက ရုပ်ချင်းအတော်ဆင်တာ၊ ကောင်လေးက အိမ်ထောင်ရေးကံတော့ မကောင်းရှာပါဘူး”

ဦးလူအောင်နှင့် မေမေတို့သည် လုပ်ငန်းသဘောအရ သက်ဆဲရသည်မှာ ကြာပြီဖြစ်၏။

ဦးလူအောင် မင်္ဂလာဆောင်တော့ မေမေတောင် မန္တလေး တက်သွားသေးသည်။ မင်္ဂလာဆောင်က ပြန်လာကတည်းက ဦးလူ အောင်အမျိုးသမီးနဲ့ သူမမှာ ရုပ်ချင်းဆင်ကြောင်း မေမေပြော စကားအရ သိရသည်။

လက်ထပ်ပြီး လေးလလောက်ကြာသောအခါ ထိုအမျိုး သမီး ရုတ်တရက် ဆုံးပါးသွားသည်။

ဒီသတင်းကိုကြားတော့ ဦးလူအောင်အတွက် စိတ်မ ကောင်း ဖြစ်ရသည်။ ဒီနောက်ပိုင်း မန္တလေးက ဆင်းလာလေတိုင်း အိမ်ကို ဦးလူအောင် အလုပ်တစ်ခုအနေဖြင့် ဝင်တော့သည်။

စတွေ့ကတည်းကပင် ဦးလူအောင်ကို ခင်မိသည်။

ပြီးတော့ ကြေကွဲရာအဖြစ်ဆိုးကြောင့် သနားမိသည်။

“မင်းသွားစရာရှိရင် သွားနော်၊ ဒီတောင်မလေးကို အလို လိုက်ပြီး အလုပ်ဖွတ်မခံနဲ့”

“သမီးကလည်း ဘယ်မှသွားဖို့ မတောင်းဆိုပါဘူးနော်၊ ဦးလူအောင် တကယ်ပေတာနာရှိရင်သာ မုန့်တစ်ခုခု ဝင်ပို့ပေး”

“စိတ်ချ သက်ထားအေး . . . ည ဇာကြည့်ရင်းစားဖို့ မုန့် ဝယ်ပေးမယ်၊ တကယ်လို့ ကိုယ်တိုင်မလာနိုင်ရင်မှ တစ်ယောက် ယောက်ကို လွှတ်ပို့ခိုင်းလိတ်မယ်”

ဦးလူအောင် ဒီလိုဂရုစိုက်တာကို ကျေနပ်သည်။ ဦးလူအောင်က ယောက်ျားတစ်ယောက်ဆိုတာ မှန်ပေ မယ့် မေမေပြောသလို လူအေးတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

ဦးလူအောင်၏ ခင်မင်မှုသံယောဇဉ်သည် သူ၏လွမ်း ဆွတ်မှုကို ပြေရာပြေကြောင်း အစားထိုးရုံသက်သက်ဖြစ်သည်။

ဦးလူအောင်ကို သနားစိတ်ဖြင့် နားလည်သည်။

ခင်မင်မှုများမှာ ဘာမှ မစွန်းထင်းကြ၊ သူ၏ လွမ်းဆွတ် ခြင်း သတ်သာရာသက်သာကြောင်းအတွက် အစပြုကာ ရင်းနှီးခဲ့ တာ နှစ်ချီခဲ့ပြီ။

သူမ ပထမနှစ်စောက်သောအချိန် . . .

သံယောဇဉ်ကလာတစ်လျှောက်လုံးတွင် ဂရုစိုက်မှုသည် ပကတိသက်သက်။ ထိုအချက်တစ်ခုတည်းနှင့်ပင် ဦးလူအောင်၏ သံယောဇဉ်အောက်မှာ ယုံကြည်စွာဖြင့် နီးနီးကပ်ကပ် နေခဲ့မိသည်။

နေ့လယ် ဆယ့်နှစ်နာရီထိုးရန် သုံးမိနစ်အလိုတွင် တက္ကသိုလ်ဆေးရုံရှေ့သို့ ကားရပ်လိုက်သည်။ ဦးလူအောင်၏ ကျောင်းထဲဝင်ပေးမည့်အစီအစဉ်ကို လိမ္မာပီးနပ်စွာဖြင့် ငြင်းဆို လိုက်သည်။

ဦးလူအောင်ကားလေးသည် တက္ကသိုလ်ရိပ်သာလမ်း အတိုင်း ဆက်လက်မောင်းနှင်သွားသောအခါ စားသောက်ဆိုင်များ ဝိုင်းဝန်း ချိုးဝင်လိုက်သည်။ ဆိုင်ရှေ့သို့ရောက်သောအခါ သူ ရှိမနေ။

ဆိုင်ထဲဝင်ပြီး ဟိုတစ်နေ့က ထိုင်ခုံအလွတ်ဆီသို့ ရောက်ခါ

နီးတွင် အရိပ်တစ်ခုကို ဖျတ်ခနဲ တွေ့လိုက်သည်။

သူပါလား။

ထိုင်ခုံတွင် နေသားတကျဖြစ်သောအခါ သူ စားပွဲဝိုင်းသို့ ရောက်လာသည်။

“သက်ထားအလာကို ဘေးမှတ်တိုင်က စောင့်နေတာ၊ သက်ထား ဝင်းထဲ ချိုးဝင်သွားတာနဲ့ နောက်က လိုက်လာတာ”

“ဆိုင်မှာ စောင့်နေ ရသားနဲ့”

ခပ်နွဲ့နွဲ့ပြောလိုက်သောအခါ သူ့ဘာမှ ပြန်လည်ပြောဆိုခြင်းမရှိပေ။ ဆံပင်များကို အကြောင်းမဲ့ ဖြိုးသင်ဖြိုး လုပ်နေဆဲမှာပင် ကိုကာကိုလာနှင့် လက်ဖက်ရည် သူ့မှာသည်။

“ရှင် ဆေးလိပ် မသောက်ဘူးလား”

“သောက်မှာပေါ့ စောစောတတင် တစ်လိပ်ကုန်သွားပြီး

ပြီ”

တကယ်တော့ သူ့ကို ဆိုလိုရင်းက စီးကရက်တစ်ခုခု မှာ သောက်ရန်အတွက် ဖြစ်သည်။ သူက ငွေတောင်ဆေးပေါ့လိပ်ကို ပြသောကြောင့် အဓိပ္ပာယ်ကောက်လွဲသွားသည်။

စကားဝိုင်းကို တစ်ခုခုအကြောင်းဖြင့် စိုပြည်စေရန် ဖန်ဘီးဖို့ သူ့ကြိုးစားမည် မဟုတ်မှာ သေချာသည်။

အခုထိပင် ကိုကာကိုလာဘူးကို ဖွင့်ပေးရန် အလိုက်ကုန်းဆိုး မသိတတ်သေးပေ။

“ဒီမှာ”

သူ မော်ကြည့်သည်။ အကြည့်ချင်းအဆုံမှာတော့ ခေါင်းထဲသို့ အတွေးတစ်ခု ဝင်လာသည်။

“ဒီမှာ ဒီမှာနဲ့ စကားပြောရတာ တစ်ဖိုးဖြစ်နေသလားပဲ၊ သူများကျတော့ သက်ထားလေး ဘာလေးခေါ်တယ်၊ သူ့ကိုကျတော့ အင်း . . . ဘယ်လိုခေါ်ရမလဲ”

“တော်တော်များများကတော့ မိုးမြင့်မောင်လို့ပဲ ခေါ်ကြတာပဲ”

သူ့နာမည်အတွက် နည်းနည်းလေး ခေါင်းကိုအလုပ်ပေးလိုက်သည်။

“သူများခေါ်သလို မခေါ်ချင်ဘူး”

နှုတ်မှပြောရင်း အမည်ကိစ္စကို စဉ်းစားသည်။

“ဟုတ်ပြီ အမောင် . . . အမောင်လို့ ခေါ်မယ်”

“ကျွန်တော့်အတွက်တော့ ဒါ ပထမဆုံး ခေါ်ခံရတဲ့နာမည်

ပဲ”

သူ့မျက်နှာ တော်တော်လေး ရွှင်ဖျသွားပုံရသည်။

“ဒီနေ့ နာမည်ပေးကင်ပွန်းတပ်အတွက် သက်ထားသံ ရူင်းမယ်နော် အမောင်”

ကုန်ကုစရိတ်ရှင်းရန် ပြင်လိုက်သောအခါ ကတ်ပြားတစ်ခု လျှောကျသွားသည်။ မေမေ၏ ဆိုင်ကတ်ပြားလေးဖြစ်သောကြောင့် အရေးမကြီး၍ ချက်ချင်းမကောက်ယူဘဲ ထားလိုက်သည်။ ပိုက်ဆံရှင်းပေးဆဲမှာပင် ကတ်ပြားလေးကို သူ့ကောက်ယူလိုက်သည်။

“သက်ထားကတ်ပြား”

ကတ်ပြားကို ဖတ်ကြည့်ရင်းက သူ့လှမ်းပေးသည်။

“ဒါသက်ထားတို့ရဲ့ ခက်ကပ်မျက်ရတနာရောင်းဝယ်နေကုမ္ပဏီလေ . . . ကျောက်တွေဘာတွေ ဝယ်ချင်ရောင်းချင်ရင် ပြောနော်၊ ပြီးတော့ တိမ်ဖုန်းရော ဆိုင်ဖုန်းရော ပါတယ်၊ အမောင်ယူရင်ယူထားလေ၊ အကြောင်းရှိရင် သက်ထားအေးရဲ့ သူငယ်ချင်းပါလို့သာ ပြောလိုက်ပေါ့ . . . မေမေက သဘောကောင်းတယ်”

ကတ်ပြားလေးကို သူ၏ ဗဟိုဘက်စာအုပ်ထဲမှာ ညှပ်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော် အတန်းလိုက်ပို့ပေးရမလား”

“ဘာ ကျွန်တော်လဲ . . . အမောင်လို့ပြောလေ”

သူ ရယ်ပြန်သည်။ သူ့ရယ်ပုံတော့ ပကတိ အပြစ်ကင်း

နေသည်အလား။

အခန်းရှေ့နားအရောက်မှာပင် သူ့ကို ရပ်စကားပြောလိုက်သည်။ ဒါကလည်း ခင်ဖြူ လှမ်းကြည့်နေသောကြောင့် ဖြစ်၏။

“သောကြာနေ့လာနော် အမောင်”

သူ ခေါင်းညိတ်ရုံသာ ညိတ်သည်။ ဒီနေ့အဖို့ သူမကသာ “အမောင်” ချင်းတွေ ထပ်ပြီးခေါ်ရသည်။ သူကတော့ ထိုအမည်နာမကို မသုံးစွဲခဲ့ပေ။

၉

နာမည်အခေါ်အဝေါ်အစ တိုးတက်ပြောင်းလဲမှုကို ခင်ဖြူ
အား ပြောပြလိုက်သည်။ ခင်ဖြူ မျက်လုံးလေး ဝိုင်းသွားသည်။

“အမောင်ဆိုတာကို နင်က စခေါ်တာ”

“ဟုတ်တယ်လေ . . . သက်ထားအေးကနေပြီး သက်ထား
လို့ သူကပဲ စခေါ်တာပဲ”

ခင်ဖြူအတွက်တော့ အထူးအဆန်းတွေ ထင်နေသည်။

“ဟုတ်မှလည်း လုပ်ပါ သက်ထားအေးရယ်၊ နင် မိုးမြင့်
မောင်ကို ဘယ်နှစ်ရက်အထိ တွဲမှာလဲ”

“အဲ . . . စတွေ့တဲ့ ရက်နဲ့ဆို မြောက်ရက်တော့ မှီသွားပြီဟ”

ခင်ဖြူကတော့ သက်ပြင်းချသည်။ သက်ပြင်းချခြင်းသည် လူ့အသက်ကို တိုစေတတ်သည်ဟု ကြားဖူးသည်။ ဒါဆိုလျှင် ခင်ဖြူသည် သူမတို့ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး အသက်တိုနိုင်သည်။

“နင်ကဟယ် . . . သက်ပြင်းကြီးပဲ ချချနေ၊ တမေးပွဲမဖြေရပဲ အသက်တိုလိမ့်မယ်”

“နင့်အတွက်ရော ဟိုကအကွက်ရော ရင်လေးတာအမှန်ပဲ . . . အခုတောင် လူတွေက မေးခေါ်ခြန်ပြီ၊ ပိုးဖြင့်မောင်တော့ ဘာဖြစ်တယ် ညာဖြစ်တယ်ပေါ့ဟာ”

“သူတို့နှင့် ဘာဆိုင်လဲ”

“နင်က သိသားနဲ့ဟယ်၊ နင်နဲ့တွဲခဲ့ဖူးတဲ့အကောင်စုတ်တွေ ပါးစပ်အရသာခံမှုကြောင့် နင် နာမည်ပျက်နေတာကို”

“ဟ သူတို့က ယောက်ျားတန်ခိုး အတင်းချတာ ဂရုစိုက်စရာလား၊ သူတို့လိုချင်တာမရတိုင်း ငါ့ကို အပေါ့စားဆန်ဆန် ခြေတိုင်း ငါဂရုစိုက်ရမှာလား . . . လောကကြီးမှာ လက်ညှိုးထိုးတာကို ငါကြောက်နေရင် မျက်နှာတောင် မော်ရဲမှာ မဟုတ်ဘူး”

ခင်ဖြူက သူမဘက်မှ ပြောသည်ကိုသိသည်။ ဒါပေမဲ့

ပရုတ်သုတ်ခေတ္တပြောသောစကားကို နားလွယ်မိသူတွေအတွက် တော့ ဘာအတွက် ဖြေရှင်းပြဖို့ လိုမလဲ။ သူတို့အတင်းအဖျင်းတွေ၊ ပဟုတ်မှုနဲ့ကြောင်းကို ခင်ဖြူက အသိဆုံးဖြစ်သည်။ သာယာမှုအတွက် အနားတပ်ချင်ကြသော တဏှာရူးတိုင်းအတွက် ဒီလောက် ပိုက်မဲဖို့ မည်သည့်အခါမျှ စိတ်ကူးမပေါ်ခဲ့ပေ။

“နင် မိုးမြင့်အောင်ကို စိတ်ဝင်စားတာ . . . နင့်နှလုံးသားက တွေ့ရှိတဲ့ အသိတွေလားဟင်”

ခင်ဖြူစကားကို ပြောဆိုရန်အတွက် အဓိပ္ပာယ်ကို နားမလည်ပေ။ ဒါတောင် ခင်ဖြူက ထပ်ပြောသည်။ သည်တော့မှ နည်းနည်းတော့ သဘောပေါက်ချင်သလိုလို ရှိသည်။

“နင့်မှာ အလုပ်တစ်ခု ပိုလာပြီ၊ နင် ညအိပ်ရာဝင်တိုင်း မိုးမြင့်အောင်ကို စိတ်ဝင်စားပြီလားဆိုတဲ့ မေးခွန်းကို နင့်ကိုယ်နင် ပြန်မေးဖို့ လိုလိမ့်မယ်”

ခင်ဖြူစကားကို မသိဘာသာပင် နေလိုက်သည်။ ဒါပေမဲ့ ယုံအတွေးနှင့် ထိုမေးခွန်းကို တွေးဖြစ် မေးဖြစ်အောင် ခင်ဖြူ အစဦးပေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

သူ့အကြောင်း တွေးတောမိသည်ကိုတော့ ဝန်ခံရမည်။ ပြီးတော့ လွန်ခဲ့တဲ့ ရင်းနှီးခဲ့ဖူးသော ယောက်ျားများနှင့်

နှိုင်းကြည့်သည်။ လွန်ခဲ့သောယောက်ျားများသည် သူနှင့်တော့ မတူ။

သူမနှင့် စတင်ဆုံစည်းခြင်းမှာလည်းမတူ . . .

ပြီးတော့ အလွယ်တကူ ခူးထောက်၍ နာပျော်ဖွယ်စကားများဖြင့် သာယာစေသူလည်း မဟုတ်ခဲ့။

သူနှင့် ဘယ်လောက်ကြာကြာ လက်တွဲနိုင်မလဲဆိုသည့် အဖြေ။

ဒါကိုတော့ ကြိုမတွေးချင်။

ယောက်ျားတို့၏ ဝီဇာအာသိသကို မယုံကြည်သောကြောင့်လည်း ဖြစ်သည်။ ယောက်ျားတို့ရဲ့ မွေးရာပါဝီဇာအာသိသက သူမအပေါ် မသက်ရောက်သရွေ့ သူနှင့်တွဲနေမှာတော့ သေချာသည်။

"သက်ထားတို့အတန်းနားတောင် ရောက်ခဲ့သေးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သောကြာနေ့မှာ တွေ့ဖို့ပြောထားတယ်ဆိုတဲ့အသိနဲ့ နောက်ပြန်လှည့်ခဲ့ရတာ"

ကြည့်ပါလေ။

အရင်အရင်လူများကတော့ ဒီလိုမျိုးမဟုတ်။ သူမထံတွင် အချိန်နှင့်အမျှ ခစားနေချင်သည်။ ပြီးတော့ သူတို့အာရုံတွင် သူမနှုတ်ခမ်းပေါ်၍ ဆေးသားရောင်များကို တက်မက်နေချင်ကြသူများ။

ဒီစကားကို ခင်ဖြူကလည်း သူ့ဘက် ခပ်ပါပါပြောပြီး

ကောက်ချက်ချသည်။

"ဒီမှာ သက်ထားအေး . . . မိုးမြင့်မောင်ဟာ နင့်ကို ရဲ့လမ်းခွဲရိုးမှန်ရင်တော့ သူ့ဘဝ ကံဆိုးမိုးမှောင်ကျတာပဲ၊ အေးလေ ပုဂံစိတ်တွေ ပြောင်းလာရင်တော့ သူ့အတွက် ကံကောင်းခြင်းပေါ့"

"ငါ သူနှင့်ပတ်သက်ပြီး တစ်ခုခုဖြစ်နေတာတော့ သေချာတယ်ဟ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ငါ့ရင်တွေရဲ့လှုပ်ရှားမှုက အရင်လူတွေနဲ့ မတူတာတော့ အမှန်ပဲ"

"နင့်ကို သူချစ်ပါတယ်လို့ ဖွင့်ပြောရင် နင်ဘယ်လို သဘောထားမလဲ . . . နင့်နှလုံးသားက သူ့ကို ချစ်တတ်ပါ့မလား"

"သူက ချစ်ပါတယ်လို့ ပြောရင်တော့ ငါ့ပါးစပ်က ပြန်ပြီး မပြောဖို့ ဘာဝန်လေးစရာ ရှိလို့လဲဟ"

"ပါးစပ်က ပြန်ပြောဖို့ ဟုတ်လား . . . အဲဒီစကားကို ယာမန်စကားလိုမျိုး ပြီးစလွယ်ပါးစပ်က ထွက်တာလို့ နင် အဓိပ္ပာယ် ဂျှာလား"

"ဟ စကားဆိုတာ ပါးစပ်ကမထွက်လို့ သူ့ရောငါရော ဘယ်က ထွက်ရမှာလဲ"

"အေးလေ နင့်နှလုံးသားမှာ အချစ်မှ မရှိဘဲ"
ဒီစကားကိုတော့ မငြင်းချင်။ စိတ်လည်း မဝင်စားပါ။

၈၆

မောင်ညိုအေး (ပန်းတော)

သူ ပြောလာမည့်စကားကို ပြန်ဖြေဖို့ အဖြေက ရှင်းနေသည်။ ပြီး
တော့ ဒီစကားကလည်း သူမတို့နှစ်ဦးအတွက် ဘာမှအရေးမကြီး။
တကယ့်ကို အရေးကြီးပြီး နှစ်ဦးသဘောတူ ဆက်ဆံရေးကို ထိခိုက်
စေမည်က ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ ထိန်းမနိုင်သိမ်းမနိုင်တဲ့ ဝိဝ
ဏာသီသပါပဲ . . . ။

၂၅

ဗုတိယမြောက် သောကြာနေ့အတွက်တော့ သူနှင့်ပတ်
သက်ပြီး စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်စရာ မကြုံရပေ။

စနေနေ့သည်လည်း ခင်ဖြူနှင့်အတူ စာတွေ့ကြည့်ရင်း
ကုန်မြောက်ခဲ့သည်။ စနေနေ့ည အိပ်ရာဝင်ဖြစ်သွားသည်။

တနင်္ဂနွေနေ့နံနက် အနီးမှာတော့ သူ့အကြောင်း ခေါင်း
ထဲရောက်နေသည်။ ဒါဆို သူ့ကို သတိရသည်ပေါ့။

သူ့ကို တွေးမိသည်ဆိုသော စကားစုအစား အမောင့်ကို
သတိရတယ်ဆိုသော စကားစုကို ပြောင်းလဲသုံးကြည့်သည်။

အမောင်သည် သူမအတွက် သတိရစရာဖြစ်လာသည်။
အမောင်နှင့်ပတ်သက်ပြီး ဝေါဟာရများကို ရွေးချယ်ခြင်း
ကြောင့်ပင် နံနက်ကိုးနာရီ ထိုးသွားသည်။ ခဏအကြာတွင် ဧည့်
ခန်းဆီမှ မေမေ့ခေါ်သံကြားရသည်။

“သမီးရေ . . . ဖုန်း”

မေမေ့စကားအရ ဦးလူအောင်ဆီက ဖုန်းမဟုတ်တာ
သေချာသည်။ ခပ်ဖြူဆီကရော၊ ခပ်ဖြူဆက်စရာအကြောင်းက
စဉ်းစားဆဲမှာပင် မေမေက ထပ်ပြောသည်။

“ယောက်ျားလေးအသံပဲကွ”

အမောင် . . .

အတွေးထဲမှာ အမောင်ပေါ်သည်။ ဖုန်းကိုကောက်ကိုင်
လိုက်ပြီး အသံပြုလိုက်သည်နှင့် တစ်ဖက်စကားပြောခွက်မှအသံ
သည် နားစည်ကို လာရိုက်ခတ်သည်။

“သက်ထားလား”

ဖုန်းများစွာကို နားထောင်ဖူးပါလျက် အမောင်မေးသံ
သည် ဘာကြောင့် မောပန်းမှုတွေ ပါနေပါလိမ့်။

“အမောင်ကို စောစောကပဲ သတိရနေသေးတာ”

စကားလုံးတစ်လုံးကို စတင်အသုံးပြုလိုက်သည်။

မေမေကတော့ ဖုန်းပြောဆိုသံကြောင့် တအံ့တဩဖြင့်
နားစိုက်နေမည်ထင်၏။

“အမောင်လည်း သတိရလို့”

“ဟယ် . . . တူလိုက်တာနော်”

“သက်ထားကို အခုတွေ့ချင်တယ်”

“အခု”

“အင်း”

“အခုတော့ ချက်ချင်းဘယ်ရမလဲ၊ မိန်းကလေးဆိုတာ
သတိရဦး အမောင်၊ နည်းနည်းတော့ အချိန်ပေး”

“ဆော့ဖို့ သက်ထား၊ အမောင်က မိန်းကလေးတွေနဲ့ သိပ်
သက်ဆဲဖူးတာ မဟုတ်တာ”

“ကဲပါ . . . တွေ့နေကျဆိုင်ကပဲ စောင့်နော် . . . နာရီ
ဝက်အတွင်း အရောက်လာခဲ့မယ်”

ဒီစကားကိုတော့ လေသံနိမ့်ပြီး ပြောလိုက်သည်။

မေမေ မစပ်စုသေး၍ တော်သေးသည်။ အလုပ်များကို
သာ မေမေဆက်လုပ်နေသောကြောင့် အခန်းသို့ မြန်မြန်ပြန်သည်။
ပြီးတော့ ပြင်ဆင်မှု . . .

အချိန်တိုတိုနှင့် ကိစ္စများကို ပြီးပြတ်အောင်လုပ်လိုက်

သည်။ ဒီလိုအလောသုံးဆယ်နိုင်သော ပြင်ဆင်မှုကို ပထမဆုံးပြုမိခြင်း . . .

“သမီးရေ မောင်လူအောင်များ အပြန်လှည့်ဝင်မလား မသိဘူးနော်”

စောစောပြန်ခဲ့ဆိုသော အဓိပ္ပာယ်ရောက်သည့်စကားကို မေမေ ပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ပါ . . . သမီး မြန်မြန်တော့ ပြန်လာမှာပါ”

အထွက်ကောင်းအောင် မေမေ့ကို ဒီလိုပြောမှ ရမည်။

မဟုတ်ပါက မေမေနှင့်အနည်းငယ်တော့ အံ့ချေအတင် စကားပြောနေရဦးမည်။ ဒီအတွက် အချိန်ပေးလို့မဖြစ်။

အမောင်ကို ပြောထားသည့်အတိုင်း တစ်နာရီအချိန်အတောအတွင်း ရောက်အောင်သွားမှ။

ဒီလောက်တော့ တစ်ခါမှ ပျာယာခတ်ခြင်း မရှိခဲ့ဖူးပေ။

အိမ်မှအထွက်တွင် မေမေ လှမ်းကြည့်သည်။ သူ့သမီး

တစ်ယောက် ပျာယာခတ်နေမှုအတွက် အဓိပ္ပာယ်တွေ ကောက်ကျန်ခဲ့မည်မသိပေ။

ဆိုင်ရှေ့သို့ရောက်သောအခါ အမောင် ရောက်နှင့်နေသည်။ ဝတ်စားဆင်ယင်မှုနှင့်တကွ အမောင်အပြုံးတို့သည် များစွာ သစ်လွင်နေ၏။ ကောင်းကင်သည်လည်း ဒီနေ့အဖို့ ကြည်သာနေသည်။

“သက်ထားအတွက် မှာထားတာ . . . သက်ထား ဝင်းထဲ ချိုးဝင်ကတည်းက မှာထားနှင့်တာ”

“ဒါဆို အမောင် ဖွင့်ပေးပေါ့”

နားမလည်သလိုဖြင့် သူ့မကိုကြည့်သည်။

“ဒီလို သက်ထားရေ . . . အချို့က ကိုယ်တိုင်ဖွင့်ဖောက်တာမျိုးကို ကြိုက်တယ်ထင်လို့ ခွံ့ရှာတာတော့ ဟုတ်မယ်ထင်ဘူး။ သူများကိုင်တွယ်တာမျိုးကို မကြိုက်ဘူးထင်လို့ ဟိုတစ်ခါတည်းက အမောင်မှတ်ထားတာလေ . . . ဆိုင်က ဖွင့်ဖောက်ပေးမယ်လုပ်တာကို သက်ထားက တားတာလေ”

စကားပြောရင်းက သတ္တုကွင်းလေးကို အမောင်ဖွင့်ပေးသည်။

“ဒီဆိုင်ကယ်က”

အလှမ်းမကမ်းတွင်ရပ်ထားသော ဆိုင်ကယ်လေးကို လှည့်

ညွှန်ထိုးရင်း မေးလိုက်သည်။

“အမောင့်အစ်ကိုဝမ်းကွဲရဲ့ ဆိုင်ကယ်လေး... အမောင် တို့ တစ်နေရာရာကိုသွားရင် အလွယ်တကူ ဖြစ်အောင်လို့”

“ဟာ အတော်ပဲ... စာတွေကြည့်ရလွန်းလို့ စိတ်တွေ လေးလံနေတာနဲ့ ဆိုင်ကယ်လျှောက်စီးရအောင်”

“အမောင်တောင် ပြောမလို့”

အမောင့်၏ လှုပ်ရှားမှုအားလုံးသည် သွက်လက်နေသည် ကို တွေ့ရသည်။ အကုန်အကျကိုပင် သူမ ရှင်းချိန်မရလိုက်ပေ။ ဆိုင်ကယ်ပေါ်သို့ရောက်ချိန်မှာတော့ အမောင်သတိပေး စကား ပြောသည်။

“သက်ထား ဆိုင်ကယ်စီးရဲပါတယ်နော်... တကယ်လို့ ကြောက်ရင် အမောင့်ခါးကို ဖက်ထားနော်”

တကယ်တမ်းတော့ ဆိုင်ကယ်စီးရသည်ကို မကြောက်ပေ။ ဆိုင်ကယ်စီးရခြင်းကို ပိုလှပိုင် အရသာတွေ့သေးသည်။ အမောင့် ခါးကိုတော့ ထွက်ထွက်ချင်းကတည်းက စတင်ဖက်လာခဲ့သည်။

“အမောင် ရေမွှေးသုံးလာတာလား”

စတွေ့ကတည်းက သတိထားမိသည်။ အခုတော့ နှစ် ယောက်တွဲ ထိုင်မိသောအခါ အမောင့်ထံမှ ရနံ့ဆိုတာ သိသာသွား လေသည်။

“ဟုတ်တယ်လေ ရေမွှေးနံ့က မိန်းကလေးတွေရဲ့စိတ်ကို ပျော့ပြောင်းစေတယ်ဆိုတာနဲ့”

အမောင့်စကားသည် နားထဲတွင် တစ်မျိုးတော့ ဖြစ်သွား ရသည်။ စကား၏အဓိပ္ပာယ်ကို မတွေးတော့ဘဲ ကိုလာကိုတာကို ကုန်စင်အောင် မော့ချလိုက်သည်။

“သက်ထား”

“ပြော”

“အမောင့်စိတ်တွေ တစ်မျိုးပဲ”

“ဘာဖြစ်နေလို့လဲ”

“ဝါ အမောင့်ဘဝမှာ ပထမဆုံး မိန်းကလေး နီးနီးစပ်စပ်နေထိုင်မိခြင်းပဲ”

ခပ်ပြုံးပြုံးလေးလုပ်ပြီး ပြောစကားကို သည်။ ယောက်ျားတစ်ဦးရဲ့ ကြွေဖျက်ယွင်း နိုးအိနေသူအဖို့တော့ အမောင့်၏ အပြုမူတို့

လာ
ပြီး /
တာ။

ဖြစ်မနေပေ။

“သက်ထား . . . အမောင်တို့ ချစ်လား”

“ဟောတော့”

အာမေဒိုတ်သံသည် ကျယ်လောင်သွားသည်။ ယောက်ျားတစ်ယောက်၏မမေးအပ်သောမေးခြင်းတို့ ခံရသောအခါမှာတော့ တော်တော်လေး ထူးဆန်းမှု ဖြစ်သွားရသည်။

“အမောင်မေးတာကို ဖြေစမ်းပါ”

တကယ်တော့ ဒီစကားတွေက သိပ်များ အထက်စီးဆန်နေမည်လားမသိ။

“အမောင်ရော”

ပြန်လှန်မေးခွန်းထုတ်ခံရသောအခါ အမောင် ငြိမ်သက်သွားတော့သည်။ စောစောက ကိုင်တွယ်ထားသော အမောင့်လက်တို့သည်ပင် သူမပခုံးထက်မှ ချက်ချင်းဆိုသလို ရုပ်သိမ်းသွားသည်။

“အမောင့်ရင်ထဲမှာရော ဘယ်လိုရှိလဲ”

ဒုတိယမြောက်မေးခွန်းကြောင့်ပင် အမောင်သတိပြန်ဝင်လာသည်လား မပြောတတ်။ ရုတ်တရက်လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားပြီး ပြန်ဖို့ပြောတော့သည်။

“အမောင်တို့ ပြန်ကြမဖြစ်မယ် သက်ထား”

ထွက်ခွာရာနောက်ကို လိုက်ရသည်။ တကယ်တော့ ဒီအိမ်ပေးမှာ နာရီဝက်ပြည့်အောင်ပင် စကားမပြောလိုက်ရဘဲ ပြန်ခဲ့ကြသည်။ တစ်ခါမှ ရင်ခုန်လှုပ်ရှားမှုမျိုး မကြုံဖူးသော ယောက်ျားတစ်ယောက်သည် ဒီလိုပဲ စိတ်ကူးပေါက်ရာ လျှောက်လုပ်တတ်ကြောင်းကို ပထမဆုံး ကြုံတွေ့ရတော့သည်။

အမောင်နှင့်တွေ့ဆုံခြင်းအကြောင်းကို တအံ့တဩဖြစ်အောင် ခင်ဖြူအား ပြန်ပြောမိသည်။ အမောင်နှင့် လမ်းခွဲခွဲပြီးချင်းတွင် သူမ စကားများသည် အထူးတဆန်းဟု ခင်ဖြူ မသတ်မှတ်နိုင်၍လား မသိ။

ခင်ဖြူအတွက်ကတော့ ရူပဗေဒညီမျှခြင်းကိုပင် စိတ်ဝင်တစား တွက်ချက်နေ၏။

“ဒီမှာ ခင်ဖြူ ငါပြောနေတဲ့လူကို အားနာပါဦး”

“ငါ နားထောင်နေသားပဲ”

“နင်နားထောင်တာကြီးကလဲ”

“နင်ကရော ရင်ထဲက မပါတဲပြောနေတဲ့ စကားတွေပဲဟာ။

ကြားနေရရင် ပြီးတာပဲ မဟုတ်လား။ သက်ထားအေး မြန်မာစကား ပုံ ရှိတယ်။ ရောင်းသူနဲ့ဝယ်သူ အသံတူတယ်တဲ့”

“ငါ နားမရှင်းဘူး”

ခင်ဖြူက စာအုပ်ကိုပိတ်ပြီး သူမကို ခေ့ခေ့ကြည့်သည်။

“နင် မိုးမြင့်အောင်ကို စိတ်ဝင်စားပြီး မနီတီးနေတာမှ မဟုတ်ဘဲ . . . ပတ်ဝန်းကျင်ကလူတွေ ပြောသလိုပေါ့ဟာ။ သက်ထားအေးဆိုတဲ့ မိန်းမက ယောက်ျားတစ်ယောက်လောက် အနားမှာ မရှိဘဲ မနေတတ်တဲ့ မိန်းမပဲဥစ္စာ . . . ငါက ဒါကို အထူးအဆန်း ရင်ထဲမှာထားပြီး နားထောင် အကြံဉာဏ်ပေးဖို့ လိုပါ့မလား”

ခင်ဖြူစကားများကြောင့် ကြက်သေ သေသွားရသည်။ ဒီစကားတွေက ခင်ဖြူပြောနေကျပဲ။ အခုခါမှ ရင်ကို ဘာကြောင့် ထိခိုက်စေပါလိမ့်။

“ငါ သူ့ကို စိတ်ဝင်စားနေပြီလားဟင်”

“ဘာရယ်”

ခင်ဖြူက နားမရှင်းဟန်ဖြင့် မေးသည်။

“ငါ သူ့ကို စိတ်ဝင်စားနေပြီလား။ ငါ့ကို နင်ဘယ်လို မြင်လဲ ခင်ဖြူ”

ကမန်းကတန်းပင် မျက်နှာချင်းဆိုင်ဖြစ်အောင် ခင်ဖြူ

ပြောင်းထိုင်လိုက်သည်။

“နင် ဒီစကားကို ပိတ်ပါလက်ပါ ပြောတာပါနော်”

“ဟုတ်တယ် တစ်နည်းနည်းနဲ့တော့ ငါ့စိတ်တွေကို တစ်မျိုးမျိုး ဖြစ်စေတာအမှန်ပဲ . . . ပြီးတော့ ငါ သူ့ကို သံယောဇဉ် ဖြစ်မိနေပြီ ဟုတ်လား”

ခင်ဖြူထပ်မေးခြင်းကိုတော့ မဖြေဖြစ်တော့ပေ။ သူမကိုယ်တိုင်ကပင် ပြောခဲ့သောစကားများကို ပြန်လည်စဉ်းစားနေသောကြောင့် ဖြစ်၏။

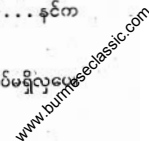
“စာမေးပွဲနီးနေပြီဟာ။ စာမေးပွဲပြီးရင်တော့ ဒီကိစ္စကို နင် ပြတ်ပြတ်သားသား သိရမှာ ခင်ဖြူ”

“နင် မိုးမြင့်မောင်မေးခွန်းကို ပြန်ဖြေဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်နေပြီလား”

“ငါလည်း စဉ်းစားနေတာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ဖြစ်ရဲ့လားလို့ သူက စတင်ပြီးမေးတယ်။ သူ့ကို ပြန်မေးတော့ မဖြေတတ်တော့ဘူး”

“နင့်ကို မယုံကြည်တာလည်း ပါရင်ပါမှာပေါ့ . . . နင်က ကစဉ်သဖြင့် တွဲတတ်တဲ့သူမှ မဟုတ်ဘဲ”

ခင်ဖြူစကားလုံးတိုင်းသည် ကျေနပ်စရာ သိပ်မရှိလှ

၉၈

မောင်ညိုအေး (ပန်းတော)

“မနက်ဖြန် တနင်္လာနေ့ဆိုတော့ မိုးမြင့်မောင်နဲ့ တွေ့ဦး
မှာပေါ့။ နင် မိုးမြင့်မောင်ကို အခြေပေးမှာလား။”

“တကယ်လို့ သူ့ထပ်မေးဖြစ်ရင်တော့ ဖြေမယ်ဟာ၊ ဒါပေမဲ့
သူ့ကိုလည်း မနေ့က မေးခွန်းမျိုးပဲ ထပ်မေးရလိမ့်မယ်။”

“နင်တို့ဟာက ကိုးလိုးကန်လန်ကြီးပါဟာ။”

နောက်ဆုံးမှာတော့ စိတ်ပျက်သဖြင့် ခင်ဖြူ မှတ်ချက်ချ
သည်။

အခုလိုစကားရပ်တွေ ကြုံတွေ့နေရသည့် အဖြစ်ပျက်တွေ
ကြောင့်ပင် ရင်ခုန်ခြင်းသည် ကြည်နူးနှစ်သက်စရာဟု ထင်နေမိ
သည်။

၂၂

တနင်္ဂနွေနေ့ ညဘက်များနှင့် တနင်္လာနေ့ မနက်ဦးပိုင်း
မှာတော့ အမောင်ကို ခေါင်းထဲမှ ခဏဖယ်ထားပြီး စာကြည့်ခြင်း
ကို ပြုမူရသည်။

သို့ပေမယ့် ဦးနှောက်ထူပူလာတိုင်း တစ်ချက် သတိကို
လွှတ်လိုက်သည်နှင့် အမောင်အကြောင်းက ဝင်ရောက်လာသည်။

တနင်္လာနေ့ နံနက်ဆယ်နာရီခွဲ ကျောင်းသို့ထွက်လာချိန်
မှာတော့ ၉၀၀၀၀၀ဖြစ်နေသော မေးခွန်းအတွက် အဖြေတိတိကျကျ
ရတော့သည်။

ထိုအဖြေမှာ အမောင့်ကို စိတ်ဝင်စားနေခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ အမောင့်ကို စိတ်ဝင်စားခြင်းသည် အရင်ဖြစ်စဉ်များနှင့် လားလားမှ မဆိုင်။ အလိုအလျောက် အတွေးထဲမှာ အိပ်မက်ထဲမှာ အမောင့်အနားသို့ လာသည်။ ထိုထူးဆန်းသော စိတ်ဝင်စားခြင်းနှင့် သံယောဇဉ်သည် အဆက်အသွယ်မည်သို့ ရှိသည်ကိုတော့ မသိရသေးပေ။

အခုမှပင် . . . စကားလုံး၏ အနက်အဓိပ္ပာယ်ဝှံ့ကို ဖြစ်ရပ်များနှင့် နှိုင်းယှဉ်တွေးတတ်ခဲ့သည်။

“စိတ်ဝင်စားခြင်း” “သံယောဇဉ်” စသည်ဝေါဟာရများကို ပါးစပ်မှ အလွယ်တကူပြောဆိုဖို့ ဝန်လေးတတ်သည်။ တစ်ချိန်တစ်ခါများက “ချစ်တယ်” ဟု အဖန်ဖန်ပြောခဲ့ခြင်းမှာလည်း အနက်အဓိပ္ပာယ် ကင်းမဲ့ခဲ့သည်လေ။

အမောင်ရှိရာသို့သွားသော ခြေလှမ်းတို့တွင် အတွေးတို့ တွယ်ငြိနေသည်။ မိုးရိပ်လေရိပ်ကပင် ရင်ကို လှုပ်ရှားစေသည်လား မသိ။ ဆိုင်ရှေ့သို့ရောက်ပြီး ထိုင်နေကုန်လေးကို ပီပီသသ မြင်ရသောအခါ ခြေအစုံ ရပ်မိသားဖြစ်နေတော့သည်။

“အမောင်မှ မရှိဘဲ”

နှုတ်ထွက်စကားကိုပင် ယောင်ပြိုး ပြောဖြစ်သည်။

ဆိုင်ရှေ့တွင် တွေ့တွေ့လေး ရပ်နေခြင်းကြောင့် အားလုံး၏ အကြည့်သည် တစ်မျိုးဖြစ်နေသည်။

လှုပ်ရှားမှုကို မဖြစ်မနေ စတင်ရသောကြောင့်ပင် ခြေလှမ်းတို့ပင် မသွက်လက်ချင်။

“အစ်မ ကိုကာကိုလာပဲနော်”

ဆိုင်အလုပ်သမားလေးသည် မှာကြားမည့်အရာကို သိနေသည်။ တကယ်လို့ နှစ်ယောက်သာလာပါက လက်ဖက်ရည်တစ်ပွက်ကိုပါ ထည့်ပြောမှာ သေချာသည်။

“အေး”

အသက်မပါသော နှုတ်ထွက်စကား . . .

လှုပ်ရှားမှုတစ်ခု၊ စကားတစ်ခွန်းတိုင်းကို အရင့်အရင်က သရုပ်မခွဲဖူးခဲ့ပေ။

ဒီအလုပ်တွေက ခင်ဖြူတို့လိုလူတွေအလုပ်ဟု မှတ်ခဲ့သည်။

“အိဆိုင်ရင် အရင့်အရင်က သူမ ပြုကျင့်သမျှတို့သည် . . .

“တစ်နာရီထိုးတော့မယ်ဟေ့၊ ထမင်းစားဖို့ လုပ်ကြည့်”

ဆိုင်ရှင်ဖြစ်ဟန်တူသောလူက ဆော်ဩလိုက်သည်။

တစ်နာရီဆိုတဲ့အချိန်တောင် ရောက်ရှိခဲ့ပြီ။ အမောင်က

ဘယ်နေရာ ဘယ်ဒေသမှာ ရှိနေမည်မသိ။

မိုးကောင်းကင်အောက်မှာရှိနေတဲ့ သည်ဆိုင်လေးမှာ သူမ
စောင့်ဆိုင်းနေမှုကို မသိရောလား။

တစ်နာရီခွဲသောအခါ ဒီနေ့အဖို့ မလာတော့မှန်း သိသာ
သွားပြီ။ ပြီးတော့ ဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင် နေ့လယ်ဆယ်တစ်နာရီ
ကတည်းက ထိုင်နေခဲ့ခြင်း

ကျသင့်ငွေများကို ရှင်းပြီးသော်လည်း ခြေလှမ်းတို့က ခင်
ဖြူရှိနေမည့် နေရာသို့ မသွားဖြစ်သေး။

အမောင်ရှိရာ တောင်ငူဆောင်သို့ ဦးတည်တော့သည်။

အမောင်တို့ စာသင်ခန်းကလည်း လူသူကင်းမဲ့စွာ ဆီးကြို
ပြန်သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်သည် အခုပင် တိတ်ဆိတ်နေရောလား။
တကယ်တော့ စာမေးပွဲတွေ ဖြေခါနီးရက်မျိုးတွင် ကျောင်းသူ
ကျောင်းသား ကျပါးတတ်သည်။ မျက်နှာချင်းဆိုင်မှလာသော
ဆရာမတစ်ယောက်ကို အမြဲအသေပေးပြီး စုံစမ်းလိုက်သည်။

“စာမေးပွဲတွေ စတော့မှာမို့ မဟာတန်းတွေကို ကျောင်း
ပိတ်ပေးထားတယ်လေ . . . စာမေးပွဲတွေအားလုံးပြီးမှ ပြန်ဖွင့်မှာ”

မျှော်လင့်ချက်မဲ့သော စကား။

မျှော်လင့်ခြင်းဆိုတာ အခုခါမှ သူမဆီသို့ အတောင်ပေါက်
ပျံသန်းလာသည် မသိပေ။

သိချင်းတွေ၊ ကဗျာစာသားတွေထဲက မျှော်လင့်ခြင်း၏
အနက်ကို အခုခါမှာတော့ ရင်မှာ အဓိပ္ပာယ်ဖော်နေသည်။

“ဒီကိစ္စကို အမောင် ဘာလို့မပြောပါလိမ့်”
စာကြည့်တိုက်ရှေ့အရောက်မှာ စဉ်းစားမိသွားသည်။

အမောင် မရောက်ရှိခဲ့ခြင်း

ပြီးတော့ အမောင်၏မေ့လျော့ခြင်း . . . အမောင်နှင့်
ဒီနေ့တွေ့ဖို့ ခက်ခဲသွားပြီ။

“ဟေ့ . . . သက်ထားအေး”

အသံရှင်

လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ခင်ဖြူ ဖြစ်နေသည်။ သူမအတွက်
ခင်ဖြူ ရှိနေသေးတာပဲ။

“နင် အတန်းသွားမလို့လား၊ အတန်းမှာ ဘယ်သူမှ ရှိနေ
မှာ မဟုတ်ဘူး၊ စာကြည့်တိုက်မှာ နင်ပဲချိန်းခဲ့တဲ့ဟာ”

ဘာကြောင့် ခင်ဖြူနှင့်ချိန်းဆိုမှုကို မေ့လျော့ပါလိမ့်။

အမောင်လည်း ဒီလိုမေ့လျော့တာ ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်၏။

“မိုးမြင့်မောင်က နင့်ကို ထပ်မေးသေးလား။ ပြီးတော့ နင် ကရော အဖြေပေးလိုက်လား”

“အမောင်မလာဘူး ခင်ဖြူ”

ဒီစကားဆိုတော့ ခင်ဖြူမျက်နှာဆီ အကြည့်ရောက်မနေ။

“ဟုတ်လား”

ခင်ဖြူအနေနှင့်တော့ မထင်မှတ်သောစကားကို ကြားသလို ဖြစ်နေမည်လား။

“မိုးမြင့်မောင်က ဒီတိုင်းပဲ ဒါသူ့အကျင့်လေ။ သူ နင်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး စဉ်းစားနေပြီနဲ့ တူတယ်”

ခင်ဖြူအပြောကို နားထောင်ရုံသက်သက် နေလိုက်ရသည်။ တကယ်လည်း သူမထံတွင် ပြောစရာစကားတို့ မရှိပေ။

“နင် သူ့ကို စိတ်ဝင်စားဖို့က အဓိကပါလေ။ ဒါပေမဲ့နော် ဒီကိစ္စမှာတော့ နင် မိန်းမဆန်မှ ဖြစ်မယ်။ သူမလာလည်း နေပေါ့။ နင်က စတင်ပြီး သူ့ကိုတွေ့ဖို့ မလိုဘူး . . . နင့်အပေါ် သူ တကယ် သံယောဇဉ်ရှိတယ်ဆိုရင် သူလာမှာပါ။ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ စောင့်ဆိုင်းမှုသာဘာဝကို နင် လိုက်နာလိုက်ပါ”

“လောကကြီးမှာ နားလည်ရခက်တဲ့ လူတွေထဲမှာ မိုးမြင့်မောင်လို ယောက်ျားလည်း ပါတယ်။ မာယာများတာလား ဒါမှမ

ဟုတ် သူ့ရဲ့လူတွေအပေါ် တုံ့ပြန်မှုက မူမမှန်တာလားတော့ မသိဘူးနော်။ တစ်ချိန်က . . . အဲ . . . မဝေးခဲ့တဲ့ အချိန်တွေတုန်းက အထိ အဲဒီလိုလူစားမျိုးထဲမှာ နင်လည်း ပါဝင်သေးတာပဲ”

“သက်ထားအေးရေ . . . လူတစ်ယောက်ရဲ့ သံယောဇဉ်ကြီးတွေ လှုပ်နှိုးလာချိန်ဟာ တကယ်တော့ ပင်ပန်းဆုံးပဲ။ မိုးမြင့်မောင်လည်း အခုချိန်ဆို ပင်ပန်းနေမယ်”

ခင်ဖြူစကားတွေကို ငြိမ်သက်စွာနားထောင်ခြင်းသည် ဘာကြောင့်ပါလဲ။ အခုခါမှာတော့ ခေါင်းထဲတွင် မေးခွန်းပေါင်းများစွာ ရှိနေသည်။

“ခင်ဖြူ လောကကြီးမှာ မေးခွန်းတွေက တော်တော်များတာနော်”

“ဟုတ်တယ်။ မရှိခြင်း မသိခြင်းတွေနဲ့ ပြည့်နေတဲ့ ဒီလောကမှာ မေးခွန်းတွေက အဆင်သင့်ရှိနေမယ်။ သက်ထားအေးရေ . . . မကြာခင်ရက်မှာပဲ မေးခွန်းတွေကို ပြေဆိုရဦးမယ်”

“နင် အားလုံး အဆင်သင့်ဖြစ်နေပြီပေါ့နော်”

“အေး နင်ရော သက်ထားအေး”

“ငါစာမေးပွဲကိုတော့ အောင်အောင် ဖြေနိုင်မှာပါ”

စာမေးပွဲဆိုသော အသိကြောင့်ပင် စကားပိုင်းသည်။

Handwritten signature and number ၁၇

၁၀၆

ဟော်ညိုအေး (ပန်းတော)

လည်သက်ဝင်လာသည်။

“ဒီစာမေးပွဲက ကျောင်းနဲ့တို့တို့ အဆက်ဖြတ်မယ့်စာမေးပွဲပဲ၊ ငါလည်း ဒီနှစ်အောင်မှာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ကျောင်းနဲ့တော့ ထေးပြီ”
မဆီမဆိုင် ဘွဲ့နှင်းသဘင်ကို လှမ်းကြည့်ရင်း ဝမ်းနည်းဖြစ်လိုက်သေးသည်။

“နင်သာ မပြောဖြစ်ရင် ဘာမေးပွဲပြောပြီးတဲ့အထိ ဒီတိုင်းပဲနေမှာ၊ အခုတော့”

“ဘာလဲ နင်ခံစားတတ်ပြီပေါ့၊ သက်ထားအေး၊ ဒါပေမဲ့ နော် အရင်အချိုးမျိုးတော့ မရဘူး၊ ငါခြောသလို သူ့အလားကို နင်က စောင့်ရမယ်၊ ဘာဖြားယောင်းမှုမျိုးမှ မပါတဲ့ ခွဲလမ်းခြင်းမျိုးမှ အရှည်တည်မှာ နင်သိလား”

“ဒါပေမဲ့ သောကြာနေ့တော့ ဆယ့်တစ်နာရီ ငါ လာရလိမ့်မယ် ခင်ဖြူ”

ခင်ဖြူနှင့် လမ်းခွဲပြီး အိမ်ပြန်သည်။ နောက်နေ့တွေဆို ခင်ဖြူရော သူမပါ ကျောင်းမလာဘဲ ခင်ဖြူအိမ်တွင်ဆံ့ပြီး စာကြည့်ရန်ဖြစ်သည်။ ရှေ့လာမယ့် တနင်္လာနေ့ဆို စာမေးပွဲများ စတင်ပြောဆိုရတော့မည်။

၂]

စာမေးပွဲသာ ရှိမနေပါက ဒီရက်ပိုင်းတွေသည် တော်တော် အနေခက်မှာ သေချာသည်။ စာကြည့်ခြင်း ရပ်ဆိုင်းလိုက်သည်နှင့် အမောင့်အကြောင်းက ခေါင်းထဲဝင်လာသည်။

ထိုအခါတိုင်း ရင်၏ယောက်ယက်ခတ်မှုဖြင့် ဝမ်းနည်းပူပန်ရပြန်သည်။

အမောင်ကရော . . . သည်အတိုင်းဖြစ်နေပါ့မလား၊ ဒီလိုယုတ်တဲ့ အချိန်တွေကို ပျော်ရွှင်စွာဖြင့် ကုန်ဆုံးစေမည် ထင်၏။

“မေမေ ခဏ”

Small text at the bottom right of the page.

ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ကျောက်များနှင့် အလုပ်လုပ်နေသော
မေမေ့ကို လှမ်းအသံပြုလိုက်သည်။

“ဘာလို့လို့လဲ သမီး။ မောင်လူအောင်ကတောင် သမီး

စာကြည့်ရင်း စားဖို့ မှန်တွေ့ လာပြီမယ် ပြောတယ်”

“မေမေ့ကို မေးစရာရှိလို့”

“မေးလေ”

“မေမေ . . . ဖေဖေ့ကို သတိမရဘူးလား”

မေးလေ့မေးထ မရှိခြင်းကြောင့် မေမေ မျက်လုံးငိုင်းသွား
သည်။

“အော် . . . သမီးရယ် . . . ကိုယ်နဲ့ နှစ်ပေါင်းများစွာ
ပေါင်းသင်းလာခဲ့တဲ့ သူပဲကွယ်”

“မေမေ ဖေဖေ့ကိုချစ်လား”

“သူ့ရဲ့ ဂရုစိုက်လွန်းမှုတွေက တစ်ခါတစ်ခါ စိတ်အနှောင့်
အယှက် ဖြစ်တာကလွဲလို့ သူ့အပေါ် အချစ်မလျော့ခဲ့ပါဘူး”

“ဒါဆို ဖေဖေ့ကို မေမေ သည်းခံနိုင်တာ ချစ်လို့ပေါ့နော်”

ထပ်မေးသောမေးခွန်းကိုတော့ မေမေ တုံ့ဆိုင်းသွားသည်။

“သမီး ဘာအတွက် ဒါတွေထို မေးတာလဲ”

“လူနှစ်ယောက်ရဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာအကြောင်းကို သိသင့်

သိထိုက်တယ် ထင်လို့”

သူမပါစင်မှ ထူးဆန်းသောစကားလုံးများကြောင့် မေမေ
ဆက်လက် အံ့သြသွားပြန်သည်။

“မဟုတ်မှလို့ခရာ . . . သမီးလေး စာကြည့်လွန်ပြီး ဘာ
တွေ စိတ်တူးပေါက်နေပြီလဲ”

“လူနှစ်ယောက်အတွက် သည်းခံမှုတွေ၊ ရိုက္ခိုးမှုတွေနဲ့
အနေနီးအောင်း ခင်တွယ်တတ်အောင် ပြုတတ်တဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာ
အကြောင်းကို သိချင်လို့ပေါ့”

“ဒါနဲ့ ကောင်လေးတွေကို အပျော်ခင်မင်တာဆို . . . အိမ်
ထောင်တစ်ခု ထူထောင်နိုင်မယ့်ယောက်ျားမျိုးကို ရှာတွေ့မယ်
မထင်ဘူးဆို သမီး . . . ကြည့်လည်း လုပ်ဦးနော် . . .

ကဲပါလေ . . . သမီး ဆက်ဆွေးနွေးချင်ရင် မောင်လူ
အောင် လာမှပြောတော့၊ မေမေတော့ အလုပ်တွေရှိသေးတယ်၊
ချစ်ခြင်းမေတ္တာဆိုတာ ဖောက်သည်ချပြီး တစ်ဆင့်ပြောပြအပ်တဲ့
အရာမဟုတ်ဘူး သမီးနဲ့၊ ကိုယ်တိုင်နားလည် သဘောပေါက်အပ်တဲ့
အရာ၊ လူတစ်ယောက်အတွက် အပြောင်းအလဲတွေ အများကြီးကို
ဖြစ်စေတဲ့ သဘောသဘာဝလည်း ရှိတယ်”

မေမေက စကားကို သုတ်ခြေတင်ပြောရင်းက အနားမှ

ထွက်ခွာသွားသည်။

မေမေ့ထံမှ မေးခေနှင့်ပတ်သက်ပြီး ဆွေးခြေစကားရှည်ကြီးကို မကြားရပေ။ မေမေကလည်း ဖွဲ့နွဲ့ပြီး သူ့လွမ်းချင်းကို နားထောင်ချင်စဖွယ်ဖြစ်အောင် ပြောပြတတ်သည့် အလေ့အလာရှိသူလည်း မဟုတ်။

ခဏကြာတော့ စာတွေ့ဆီကို အာရုံပြန်ရောက်သွားရသည်။

ညနေစောင်းချိန်သည် တကယ်တော့ စာကြည့်ဖို့အလုပ်သိပ်မဖြစ်တော့ပေ... ရေရိုးခိုးခြင်း၊ အစားစားသောက်ရင်းဖြင့် ခဏ အချိန်ဖြန်းလိုက်သည်။ အမှောင်စသည်နှင့် စာပြန်ကြည့်မည်ဟု ထွက်ထားလိုက်သည်။

တမင်းစားသောက်ပြီးသောအခါ သီချင်းနားထောင်ရင်းက အဟောင့်အကြောင်းကို တွေးတောနေမိသည်။

“သမီးရေ မောင်လှအောင်လာတယ်”

အိမ်ရှေ့ဘက်ခန်းမှ အသံပေးလိုက်ခြင်းကြောင့် တက်

ထက်ခလုပ်ကို နှိပ်လိုက်ပြီး အပြင်ထွက်ခဲ့သည်။

“သက်ထားအေး... စာကြည့်နေတာလား”

“မင်းညီမက တစ်နေကုန်စာကြည့်နေတာလေ... အခုထမင်းစားပြီး ခဏနားနေတာ”

“ဒါဆိုရင်တော့ ပစ္စည်းတွေ ခဏထားပြီး ပြန်မှဖြစ်မှာ”

“နေဦး မောင်လူမောင်ရဲ့... နေ့ခင်းက မင်းညီမက အပ်မတော် မေးခွန်းတွေ မေးပြီးပြီ... မင်းကိုဆက်မေးဖို့ စောင့်နေတာနဲ့တူတယ်”

“ဟုတ်လား... သက်ထားအေး”

အချင်ထုပ်ထုပ်ကို ကိုက်ဖောက်လိုက်ရင်း ခေါင်းညိတ်ပြုသည်။ မေမေတော့ အနားမှ ထွက်ခွာသွားသည်။

“ကျောင်းစာတွေ့ဆိုရင်တော့ ကိုယ်က အဆက်ပြတ်နေတာ ကြာနေလို့ ရမယ်မထင်တော့ဘူး”

“မဟုတ်ပါဘူး... ကျွန်မ သိချင်တာက ဦးလူအောင်ကြီး ရင်ထဲက ချစ်ခြင်းမေတ္တာအကြောင်း”

စကားကြားကြားချင်းမှာ မေမေကဲ့သို့ပင် မျက်လုံးပိုင်း သွားပြန်သည်။

“ဒါကြောင့် အစ်မငြိမ်းအေးက ပြောတာကိုး”

“ကျွန်မတို့ရဲ့ သံယောဇဉ်ဟာ အင်မခင်မြောင်းကြောင့် ပေါ့နော်... အစ်မခင်မြောင်းအပေါ် စွဲလမ်းစိတ်ကြောင့် ကျွန်မတို့ သာမန်ထက် ပိုရင်းနှီးနေကြတာ”

ဦးလူအောင်ကြီး၏မျက်နှာသည် ခင်မြောင်းဆိုသော အမည်နာမကြောင့် တစ်မျိုးတစ်မည်တော့ ဖြစ်သွားသည်။

“ခင်မြောင်းဟာ သက်ထားအေးနဲ့ဆင်တယ်... ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ သူ့နဲ့ပတ်သက်ပြီး ပရိသေဒ်တွေ တောက်လောင်ခဲ့တယ်။ သူ့ရဲ့ ရုတ်တရက်သေဆုံးခြင်းက ကိုယ့်အတွက် ကမ္ဘာပျက်မှုပဲ... အလုပ်အကိုင်ထဲလည်း စိတ်မပါဘူး... အဲဒီမှာ အစ်မငြိမ်းအေးအပေါ် ကျေးဇူးနှစ်ခုရှိတယ်။ ပထမကျေးဇူးက ကိုယ့်ရဲ့ စိတ်လေလွင့်မှုကို အများတွေလို အခွင့်တောင်းမယူဘဲ တာဝန်ယူစေတာကောင်းနဲ့ လုပ်ပေးခဲ့တယ်။ ငြီးတော့ ကိုယ့်စိတ်တွေ ဖြန့်လည်မတ်တည်လာဖို့ သက်ထားအေးကို ဖြင့်တွေ့လိုက်ရခြင်းပဲ”

“အစ်မခင်မြောင်းသေဆုံးမှုဟာ တာဝန်ယူတော့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို ပိုပေါ်လွင်စေမယ် ထင်တယ်”

“ဒါပေမဲ့ကွယ် ဒီလိုကွေ့ကွင်းမှုနှင့် သက်သေပြရမှာကိုတော့ သံယောဇဉ်ရှိသူတိုင်း ဘယ်လိုချင်ပါ့မလဲ၊ ခင်မြောင်းလည်း မလိုချင်သလို ကိုယ်လည်း မလိုချင်ဘူး”

မေးစရာ စကားတစ်ခွန်းတိုင်းသည် စိတ်မကောင်းစရာတွေကို ပြန်လည်ဦးဆောင်သွားတတ်တတ်နေမည်ထင်၏။

“ဒါဆိုရင် ချစ်ခြင်းမေတ္တာမှာ သည်းခံမှုတွေ၊ ရိုက်နှိုးမှုတွေ၊ တွယ်တာမှုတွေအပြင် လွမ်းဆွတ်မှုတွေလည်း ပါဝင်မှာပေါ့နော်”

“ဒါပေါ့... ဒုက္ခကို သံယောဇဉ်နဲ့နှောင်ရစ်ခြင်းလို့ ပြောမလားပဲ။ သံယောဇဉ်တွယ်တာခြင်းအတူတူမှာ ချစ်ခြင်းမေတ္တာအတွက်ကျတော့ ပိုပြီးကြီးလေးတတ်ကြတယ်”

“ကျွန်မတော့လေ ချစ်ခြင်းမေတ္တာဟာ လူနှစ်ဦးအတွက် မမြင်မသိရသေးတဲ့ သိခြင်းခံစားမှုတွေလည်း ဖြစ်ပေါ်စေမယ်ထင်တယ်”

ဦးလူအောင်ကြီးသည် မောပန်းသွားသည်လား မသိ။ ဒေါင်းညိတ်သာ ပြောသည်။ ဦးလူအောင်ကြီးနှင့် တစ်နာရီလောက် စကားပြောလိုက်ရ၍ ကျေနပ်သွားသည်။ ချစ်ခြင်းမေတ္တာအကြောင်းသည် တဖြည်းဖြည်းနှင့် ရင်ထဲရောက်လာသည်။ အမောင်ရော ဒီအတိုင်းပဲ ရှိနေတော့နေလျှင် ဘယ်လောက်ကောင်းလိုက်ပါမည်နည်း။

သောကြာနေ့မနက်စောစောကတည်းက အမောင်နှင့်
တွေ့ချင်စိတ်တို့ ပေါ်ပေါက်နေခဲ့သည်။

ရူပဗေဒပုစ္ဆာများကို ပြန်လှန်တွက်နေရင်းနှင့် မနက်ခင်း
ပိုင်းကို အချိန်ဖြုန်းနေရသည်။

တစ်လောနေ့တွင် ဖြေဆိုမည့် စာမေးပွဲကလည်း အသင့်
စောင့်ကြိုနေသည်။

မနက်ကိုးနာရီထိုးသောအခါ စာကြည့်ခြင်းကို လုံးဝ ရပ်
ဆိုင်းလိုက်ပြီး အပြင်ထွက်ရန် ပြင်ဆင်တော့သည်။

အပြင်ထွက်ရန် အဆင်သင့်ပြင်ဆင်ပြီး ချိန် နံနက်ဆယ်နာရီတိတိတွင် အမောင့်ကို သတိရစိတ်သည် အလွန်အမင်းခြုံပေါ်ခဲ့သည်။

“အမောင်နဲ့ ဒီနေ့တွေ့မဖြစ်မယ်”

နှုတ်မှပင် အသံထွက်ကာ မြည်တမ်းဒိဖြစ်သေးသည်။ ကား၏သွားနှုန်းမှာ နှေးကွေးသည်ဟု အကြောင်းမှာ စိတ်စောရွှံ့သည်။ ကားရပ်ပြီးသောအခါ မိုးရိပ်ကင်းသော နေရောင်အောက်တွင် ခြေလှမ်းသွက်သွက် လှမ်းသည်။

တကယ်တော့ သဏ္ဍာန်လွှပ်ရွာနေမှုထက်ပင် စိတ်ကစောနေမိသည်။ စာတိုက်ရှေ့မှနေပြီး ဘားသောက်ဆိုင်တန်းရှိသဖြင့် အတက်မှာပင် စိတ်ထဲမှာ တစ်ခုခုထင်သွားသည်။

အစောပိုင်းစက္ကန့်များသည် ခိတ်စောနေ၍ သတိမထားခြင်း ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်သည်။

လျှပ်တပြက် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ဆိုင်လေးနှင့် တစ်စခန်းလားလေ အမောင် လာမှလာပုံမလားဆိုသော စိုးရိမ်စိတ်က ပိုလာလေဖြစ်သည်။

မျက်နှာသစ်ချိန်ကပင် တင်ကြွဲခဲ့သောစိတ်အစဉ်သည် ချက်ချင်းဆိုသလို တစ်မျိုးပြောင်းလဲသွားသည်။

နောက်ဘက်ဆီက ခြေသံကို သံသယမကင်း၍ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“အမောင်”

မိုးကောင်းကင်အောက်က၊ ပြီးတော့ သူမ မြင်လွှာတည်တည်မှာ အမောင်ရပ်နေခြင်းဖြစ်သည်။

ပြုံးလက်စနှင့် အကြည့်သည် ရင်ကို ဝမ်းမြောက်နွေးထွေးစေပြန်၏။

“အမောင် လာတယ်နော်”

“လာရမှာပေါ့ . . . အမောင်တို့ချိန်းထားတဲ့ဥစ္စာ”

အပျော်သည် ရင်မှာအပြည့်။

အမောင့်လက်ကိုပင် ဆွဲပြီး ဆိုင်ထဲဝင်မိသည်။

“အမောင် . . . ဒီနေ့သက်ထားလည်း လက်ဖက်ရည်သောက်မယ်”

“တကယ်လား”

“တကယ်ပေါ့”

“ဒါဆို ဒီလိုလုပ်လေ . . . လောလောဆယ် ချိုဆိပ်မှာ၊

သက်ထားသောက်ကြည့်၊ တစ်ဝက်ကျိုးရင် အမောင် ဟုံကျရည်တစ်ထည့်ခိုင်းမယ် . . . လက်ဖက်ရည်သောက်ဖို့ ကြိုးစားတဲ့လူက

ချိုဆိမ့်က စသောက်ရတာ သက်ထားရ”
 အမောင် လက်ဖက်ရည် မှာလိုက်သည်။
 မေ့နေသည်ထင်၍ ဆိုင်ဝန်ထမ်းလေးက သတိပေးသေးသည်။
 ဒီနေ့အဖို့ ကိုကာကိုလာအချိုရည်ဘူးသည် မလိုအပ်တော့ပေ။ လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်ပြန် နှစ်ယောက်ကမ္ဘာ ဖန်တီးနိုင်နေပြီလေ။

သူမကိုယ်တာ ပြီးဆုံးသွားသောအခါ အမောင်က အကျရည် ထပ်ဖြည့်ခိုင်းသည်။ ခွက်ပြန်ချသောအခါ ပြည့်လုနီးပါး ပြန်ရင်း။

“ဒါ အမောင့်ကိုယ်တာနော်”
 “သက်ထား လှပသောက်ပါဘူး အမောင်ရဲ့”
 အမောင်လည်း ပျော်နေသည်။

ရွှင်လန်းသော စိတ်၊ ရွှင်လန်းသော ကိုယ်ဖြင့် အမောင့်ကို ကြည့်နေမိသည်။

ခဏကြာမှာတော့ အမောင်က မေးခွန်းထုတ်တော့သည်။
 “အမောင် တနင်္လာနေ့က မလာတဲ့အကြောင်းကို သက်ထား မမေးတော့ဘူးလား”

“ဒီနေ့ လာပြီပဲ . . . ဘာမေးစရာ လိုသေးလဲ”
 အမောင်က ခပ်တွေ့တွေ့လေး ငေးကြည့်သည်။ ပြီးမှ . . .

“ဒီနေ့ သက်ထားလှာလိမ့်မယ်လို့တောင် အမောင်မထင်ဘူး။ အမောင် နေကြည့်သေးတယ်။ နေမရတဲ့အဆုံးမို့ ဆယ်နာရီ ထိုးတော့ ထွက်လာတာ . . . ဆယ်နာရီမထိုးခင်အထိ အမောင်လာဖို့ မဆုံးဖြတ်သေးဘူး မလာဘူးလို့ပဲ စိတ်က တင်းခံထားတာ။ ဆယ်နာရီထိုးတော့ အရမ်းသတိရပြီး ထလာခဲ့တာ”

“ဆယ်နာရီမှာ . . . ဟယ် . . . တိုက်ဆိုင်လိုက်တာ . . . သက်ထားလည်း အဲဒီအချိန်မှာ အမောင်ကို အရမ်းသတိရတာ သိလား”

သတိရတာချင်း တိုက်ဆိုင်ပြန်တော့ ဝမ်းသာရသေးသည်။
 အမောင်က ဂရုတစိုက်ရှိသည်ပဲ။
 အနေစိမ်းသော အမောင်မဟုတ်။

“အမောင်လေ သက်ထားကိုဖြတ်မရအောင် သံယောဇဉ် ဖြစ်မိနေပြီ . . . အရင်ရက်တွေက သက်ထားနဲ့မတွေ့သင့်ဘူးလို့

ဆုံးဖြတ်နေတာ . . . သံယောဇဉ်ဆိုတာကို အမောင် မတွေ့ချင်တော့ဘူး . . . သက်ထားနဲ့တွေ့မယ် . . . ငြီးတော့ အမောင်တို့ပျော်မယ်၊ ဝါပေမဲ့ သက်ထားတို့ စာမေးပွဲက နီးပြီ၊ စာမေးပွဲငြီးမှ အမောင်တို့ ပိုငြီး လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပျော်ကြတာပေါ့။”

“ကောင်းတယ် အမောင် . . . စာမေးပွဲပြီးတဲ့အခါမှာ ချစ်ခြင်းမေတ္တာအကြောင်း အမောင်ကို ပြောပြမယ်”

“ချစ်ခြင်းမေတ္တာအကြောင်း”

“ဟုတ်တယ်လေ . . . အမောင်နဲ့သက်ထားတို့နဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာအကြောင်း”

အမောင်သည် အစွမ်းသတ္တိကြည့်ပြီး စဉ်းစားနေပြန်သည်။ အမောင်အတွေးထဲ ချစ်ခြင်းမေတ္တာအကြောင်းတွေ ပြည့်နှက်နေမည် ထင်သည်။

ခုံနံပါတ်ဆင်း တကွဲတဲပြားဖြစ်သောကြောင့် ခင်ဖြူနှင့် အခန်းခွဲနေကျသည်။

အမောင်သည် စာမေးပွဲခန်းသို့ ခြေနေဆဲမှာပင် နေတိုင်း

လာကြည့်တတ်သည်။

အလာမှာလည်း အမောင်မရှိ။

စာမေးပွဲအပြန်တွင်လည်း အမောင် စောင့်မနေ၊

အခနာင့်အယုတ်ဖြစ်မည်စိုး၍ ထင်သည်။

စာမေးပွဲ တတိယမြောက်နေ့မှာတော့ အမောင်နှင့် တစ်

ခဏသာ စကားပြောဖြစ်သည်။ စာမေးပွဲနောက်ဆုံးနေ့တွင်

လျှောက်လည်ကြဖို့ အမောင်ပြောသည်။

“ဒီကိစ္စအတွက် ခင်ဖြူအကူအညီ လိုအပ်သည်လေ။

“ခင်ဖြူ”

“ဘာလဲ သက်ထားအေး”

“မနက်ဖြန် စာမေးပွဲပြီးပြီနော်”

အထူးအဆန်းလုပ်၍ ပြောခြင်းဟု အယူရှိပြီး ခင်ဖြူ မျက်

စောင်းတိုးလိုက်သည်။

“နင့်ကို ပြောမလို့”

“ဘာကိစ္စလဲ”

“မနက်ဖြန် အမောင်နဲ့ လျှောက်သွားဖို့လေ၊ အိမ်ကိုတော့

မဝင်နဲ့လျှောက်သွားမှာလို့ ပြောထားတာ၊ အပြန်ကိုတောင် ငါ့အ

အောင်ကြီးကို လာကြိုမခိုင်းတော့ဘူး”

“နင် ခိုးဖြင့်မောင်ကို ဘယ်လောက်ထိ သွံမှာတုန်း”

“မခွဲစတမ်း”

“အမယ် . . . မိန်းမနော် ငါက အတည်မေးတာ”

“ငါကလည်း အတည်ပြောတာပေါ့ ခင်ဖြူရ”

ခင်ဖြူ စကားသံတိတ်သွားပြီး စာအုပ်တိုသာလှန်နေသည်။

“တစ်ခုတော့ရှိတယ်နော် ဒီပွဲဟာ နှင့်ရဲ့ကျဆုံးမှု ဖြစ်ရင်
ဖြစ် မဖြစ်ရင် မိုးဖြင့်မောင်ရဲ့ ကျဆုံးမှုပဲ”

“ဘာကျဆုံးရမှာလဲ . . . ငါတို့နှစ်ယောက်က စစ်မတ်ခင်း
နေကြတာမှ မဟုတ်တာ . . . တတယ့်အနူးညံ့ဆုံးဖြစ်တဲ့ ချစ်ခြင်း
မေတ္တာကို သတ်ဝင်ယုံကြည်နေကြတာ”

“ကဲပါ . . . တော်ကြာ စာတွေ့နေတုန်းဦးမယ်၊ နူးညံ့တာ
တွေ ပျော့ပြောင်းတာတွေ ခဏထား၊ မနက်ဖြန်ကြမ္မာ နှင့်တို့တာသာ
နူးညံ့ခြင်းကို ထစ်နှေလုံး စမ်းသပ်ပေးတော့”

ပြောင်ချော်ချော်စကားဖြင့် ခင်ဖြူ စကားဝိုင်းကို အဆုံး
သတ်လိုက်သည်။ မနက်ဖြန် အမောင်နှင့်သွားရမည်ကို ပုံဖော်ကြည့်
သည်။ အတွေးထဲမှာတော့ အလွန်အလွန် ပျော်စရာကောင်းနေ၏။

II

မြင်ရသော ငမိုးရိပ်ချောင်းနံဘေး သစ်ပင်တွင် ချိတ်ဆွဲ
ထားသော ဆိုင်းဘုတ်ပြားလေးနှင့် ကမ်းစပ်တွင်ရပ်ထားသော လှေ
သမ္ဗန်တို့သာ စိတ်ဝင်စားနေမိသည်။

“အမောင် ဟိုမှာ”

ဆိုင်းဘုတ်ပြားလေးကို ပြလိုက်သည်။

“သက်ထား ဟိုဘက်ကမ်းကူးပြီး ဘုရားသွားဖူးချင်လို့

ထား”

“အင်း . . . ဘုရားလည်း ဖူးချင်တယ်၊ လှေလည်း စီးချင်

တယ်”

အရင်တစ်ခေါက်လာတုန်းက တစ်ဖက်ကမ်းရှိ ရှေးဟောင်းဘုရားကို ဖူးခွင့်မရပေ။ ထိုအခါက ငမိုးရိပ်ချောင်းသည် ဒီလောက်မကျယ်ဟု ထင်သည်။ ငမိုးရိပ်ချောင်းကို ဖြတ်ကူးရန် လူကြီးများက ခွင့်မပေး၍ လှေမစီးဘဲ ချောင်းကို အမှတ်ရသည်။

“အမောင် ရှေ့က သွားမယ် . . . သက်ထားနောက်က ခါးဖက်လိုက်ခဲ့နော်”

ချောင်းအတွင်းသို့ဆင်းသော ဝါးလှေကားလေးသည် ယိုင်နဲ့နဲ့တော့ ရှိလှသည်။

“သက်ထားရေ . . . ဖြည်းဖြည်းတက်နော်”

လှေပေါ်သို့ ထိုင်မိသည်နှင့် စိတ်ကြည်နူးလွတ်လပ်မှု

အပြည့်တော့ ခို့သည်။

“လှစောင့်ဦးမှာလား”

“သွားမယ် အစ်ကို”

နှစ်ယောက်တည်း ဖြတ်သန်းရမည်ဆိုသောအခါ ပို၍ပင်

ကြည်နူးသေးသည်။

“သက်ထားဘဝမှာ ပထမဆုံး လှေစီးဖူးခြင်းပဲ”

ငမိုးရိပ်ချောင်းရေပြင်သည် စီးဆင်းနေသည်။

ရေစိုခြစ်သောကြောင့် လှေခတ်သူကလေးမှာ သိပ်အားမပိုက်ပေ။

“ပတ်ကြည့်စမ်း သက်ထား”

လှေခံရံတွင် ရှေးသားသည် မေတ္တာလှေဆိုသော စာတန်းကို အမောင်ညွှန်ပြသည်။

“ချစ်ခြင်းတွေ တစ်ပွေ့တစ်ပိုက်နဲ့ မေတ္တာလှေကိုစီးရင်း ဘုရားဖူးသွားကြမှာလေ အမောင်”

သိပ်မကြာခင်မှာပင် တစ်ဖက်ကမ်းရှိဘုရားသို့ ရောက်သည်။ လှေစီးသည် ခရီးတာနှင့်အချိန်ကို အားရခြင်းမရှိသေးပေ။

အပြန်မှ လွတ်လွင်လပ်လပ် စီးမည်ဟု တေးထားလိုက်သည်။ ကမ်းဝေါ်တက်ပြီး မလှမ်းမကမ်းရှိ စေတီလေးကို အရင်

ဖူးကြသည်။

“ရှေးဟောင်းရုပ်ပွားတော်က ဒီကျောင်းပေါ်မှာ ဒကာလေးတို့ရဲ့”

စေတီလေးကို တစ်ပတ်လည်ဖူးမျှော်ခြင်းသည် ခဏလေးနှင့် ပြီးဆုံးသွားသည်။ ယောင်ချာချာဖြင့် ရှေးဟောင်းအမှတ်အသား

တစ်ခုခုတို့ နှစ်ယောက်သား ရှာကြည့်ဆဲမှာပင် ဦးပုလင်းတစ်ပါးက ကျောင်းပေါ်မှ လှမ်းအသံပြုသည်။ ဒီလိုရုပ်ပွားတော်ကို တစ်

မမြင်မတွေ့ဖူးပေ။

ဘီလူးတစ်ကောင်၏ ထမ်းဖိုးထားမှုအပေါ်တွင် ခံယူနေသော ရုပ်ပွားတော်။

“နောက်ဘက်ကိုလည်း ဝင်ဖူးကြပြီ။ ဘီလူးကြီးကို ပီပီမြင်မြင်တွေ့ရမှာ”

ရုပ်ပွားတော်၏ နောက်ဘက်မှတ်ခွဲစောက်ကြည့်မှ ဘီလူးကြီး၏ တစ်ကိုယ်လုံးကို ဦးပခွင်းပြောသလို ပီပီမြင်မြင်တွေ့ရသည်။ ရှေ့ကနေ ဖူးပါက ရုပ်ပွားတော်မှ ဘီလူးခေါင်းကိုသာ တွေ့ရသည်။

ရုပ်ပွားတော်နှင့် ပတ်သက်သော လက်ကမ်းစာရွက်ငယ်ကို အမောင်ယူကြည့်ပြီး အသံထွက်မတ်လိုက်သည်။

“ယကွမာန်ချ ရန်အောင်မြင် ရုပ်ရှင်တော်မြတ် . . . ဒီလိုဆင်းတုရုပ်ပွားတော်မျိုး ဒီတစ်ခါပဲ ဖူးတွေ့ဖူးတာ။ နှစ်ပေါင်းတော်တော်ကြာပြီနော်”

“စာထဲမှာပါတဲ့အတိုင်းပဲပေါ့၊ ဒကာလေး . . . နှစ်ပေါင်း ၈၀၀ ကျော်ခန့် ဟံသာဝတီခေတ်၊ အင်းဝခေတ်က လက်ရာမျိုးလို့ ရှေးဟောင်းသုတေသနက ခန့်မှန်းကြတယ်လေ။ ဥက္ကလာပမင်းကြီးရဲ့ သားတော် သာမဒာ (ခေါ်) ပုတ္တသာရလှလေးမင်းမြတ်က သက္ကရာဇ် ၁၅၄ ခုနှစ် ဩသီလပြည့်နေ့မှာ တည်ထားကိုးကွယ်ခဲ့

တာပဲ”

ဦးပခွင်းပြောပြချက်များသည် လက်ကမ်းစာအုပ်လေးတွင် ပါရှိသော အချက်များပင် ဖြစ်သည်။ ရုပ်ပွားတော်မြတ်၏ ထူးခြားချက်တွေကိုလည်း ရေးသားထားသေးသည်။

ဒကာကြာသောအခါ အလှူငွေထည့်ဝင်ပြီး ကျောင်းပေါ်မှ ပြန်ဆင်းခဲ့သည်။

လှေဆိပ်တွင် လှေသမ္ဗန်က အဆင်သင့်စောင့်နေသည်။ မလှမ်းမကမ်းတွင်ရှိသော တစ်ဖက်ကမ်းမှာ လူစည်ကားနေသလောက် သက္ကဋ္ဌနေချရုပ်ပွားတော်မှာတော့ လူပြတ်လပ်နေသည်။

“မောင်လေးရေ လှေကြာကြာစီးချင်တယ်ကွယ်၊ ဝေးဝေးလှေလှော်ပြီးမှ ပြန်သွားပေါ့နော် ဝိုက်ဆံပိုပေးပါ့မယ်”

လှေပေါ်တက်တက်ချင်းမှာပင် တောင်းဆိုလိုက်သည်။

“အလာထက် ကြာကြာစီးရမှာပါ . . . အခုအပြန်က ရေဆန်လေ၊ ငြီးတော့ လေဆန်ကြီးလည်း ဖြစ်နေတယ်”

လှေခတ်သူလေး ရှင်းပြနေသည်ကို နှစ်ယောက်သား ကြားဖူးနားဝ ရှိသလိုလိုပြင်သာ နားထောင်နေလိုက်သည်။

“အမောင် ယကွမာန်ချရုပ်ပွားတော်ကတော့ တာပဲ”

ကြည်ညိုစရာကောင်းတာတော့ အမှန်ပဲ”

“အမောင်လည်း ဒီတစ်ခါ ပထမဆုံး တွေ့ဖူးခြင်းပဲ”

“ဒါပဲနော် ဆုတောင်းပြည့်တယ်ပြောတယ်။ အမောင် ဘာဆုတောင်းလဲ၊ သက်ထားတော့လေ အမောင်နဲ့သက်ထားတို့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာတွေကို တိုင်တည်ပြီး ဆုတောင်းတာ သိလား”

အမောင်က ရေပြင်ကိုကြည့်ကာ စကားသံတိတ်နေသည်။

“စာထဲမှာပါတာတော့ ဒီဘုရားကို ဖူးမြော်မိသူတွေဟာ ဝမ်းနည်းဝမ်းသာဖြစ်ပြီး မျက်ရည်ကျတယ်တဲ့ သက်ထားရော ဘာလို့ မျက်ရည်မကျတာလဲ”

အမောင်က နောက်သလိုလိုဖြင့် မေးလိုက်သည်။

“သက်ထားစိတ်ထဲမှာ ဖူးပြီး တစ်မျိုးဖြစ်တာတော့ အမှန်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ မျက်ရည်ကျဖို့ ဘာလို့လဲ . . . အမောင်က သက်ထားရဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာတွေယူပြီး ထွက်သွားမှသာ သက်ထား မျက်ရည်ကျမှာ သိလား”

စကားပြောရင်း အမောင်မျက်နှာကို ငေးကြည့်နေမိသည်။ အမောင်ကတော့ ဘာမှ စိုးရိမ်မှုမဖြစ်သလို နေသည်။

လှေကို တဝကြီးစီးရ၍ ဖျော်ရွှင်နေသည်ဆိုပေမယ့် စောစောက စကားပြောလိုက်တဲ့အချိန်မှာတော့ ရင်ထဲမှာ တစ်မျိုးဖြစ်

ရသည်။

မယ်လမုဘုရားမှ အတွက်တွင် လာလမ်းအတိုင်း မပြန်ဘဲ ခြောက်ဂဏ္ဍလာဘက်သို့ မောင်းနှင်သွားသည်။

ဒီနေ့အဖို့ကတော့ အမောင် ဘယ်သွားသွား ကန်ကွက်စရာ မရှိပေ။

လမ်းမများ၊ လမ်းကွေ့များ အလီလီကို ဖြတ်သန်းပြီးသော အခါ ငမိုးရိပ်ချောင်းစပ်နားရှိ တည်ဆဲလက်စ မြို့ကွက်လေးတွင် ရပ်လိုက်သည်။

“အမောင် ရှေ့ကလမ်းမြင်ရတဲ့ တံတားကြီးက”

“ကြီးတံတားလေ သက်ထား . . . စောစောက အမောင်တို့ လှေစီးခဲ့တဲ့ ငမိုးရိပ်ချောင်းကို ဖြတ်ဆောက်ထားတဲ့ ကြီးတံတားလေး အပြန်ကုန်မှ ကြီးတံတားပေါ်မှာ သက်ထားကို လမ်းလျှောက်ခိုင်းရဦးမယ်”

“အမောင်”

“ဘာလဲ သက်ထား”

“လူတွေက ပြောကြတယ်၊ သက်ထားနှုတ်ခမ်းက လှတယ်တဲ့၊ အမောင်ရော ဘယ်လိုမြင်လဲ”

ပြောလိုက်သောစကားကြောင့် အမောင် ကိုယ်ကိုးကွယ်ရာ

သည်။

“အမောင် ပထမဆုံးပိုင်ဆိုင်ခွင့်မရတဲ့ သက်ထားနှုတ်ခမ်းကို စိတ်ဝင်မစားဘူး”

ကြားရသောစကားသည် ရင်ကို အံ့ဆင်မပြေဖြစ်စေသည်။ ဝမ်းနည်းမှုဆိုတာ တော်တော်ခံရခက်သည်ပဲ။

“သက်ထားအချစ်ကိုတော့ အမောင် ပထမဆုံး ပိုင်ခွင့်ရတာပါ”

“ဆောရီးကွယ် အမောင်အတွက် စိတ်ဝင်စားစရာတွေ အများကြီးကျန်သေးတာပဲ”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် အမောင် ဝေ့ဖက်လိုက်သည်။

အမောင်နှုတ်ခမ်း၏ အနွေးဓာတ်သည် နဖူးပြင်ပေါ်သို့ ကျရောက်တော့သည်။ နွေးထွေးမှုကြောင့်ပင် ဝမ်းနည်းမှုသည် လွင့်ပျောက်သွားသည်လား မသိ။

“အမောင် ခဏကွယ်”

အမောင်ဆံ့စများကို ထိုးဖွပေးရင်းက ပြောလိုက်သည်။

“ဘာလဲ သက်ထား”

“သက်ထားတို့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာအကြောင်းလေး အမောင် မမေးတော့ဘူးလား”

“ဒါဆို အမောင်မေးမယ် . . . သက်ထားအရင်ကလူတွေနဲ့ ဘာကြောင့် ခဏခဏ ကွဲခဲ့သလဲ . . . အမောင် သိချင်တယ်”

“ဟုတ်တယ် အမောင်ကို ပြောပြရမယ် . . . ဒါဆို သက်ထားအပတ်ပါပြောမှ ဒီလို ဆက်စပ်တွေးခေါ်ကြည့်မိတာ . . . ရက်ပိုင်းသာသာပဲ ရှိမှာပါ။ အမောင်နားထောင်နော်၊ ကောင်းကောင်း တော့နေကွယ်နော်”

ဖျက်နှာကိုဆွဲခွာလိုက်ပြီး အမောင်ကို ချောရသည်။ ဒါမှလည်း အမောင်ကို စကားကောင်းကောင်းပြောလို့ရမည်လေ . . .

“ကဲပါလေ . . . အမောင် နားထောင်ပေးရမှာပေါ့ . . . တစ်ခုတော့ ရှိတယ်နော်၊ နားထောင်ပြီးရင်သာ သက်ထားမငြင်းကြေး”

“စိတ်ချအမောင် . . . အခုလည်း အမောင်ရင်ခွင်ထဲက နေပြီး သက်ထားအကြောင်းကို ပြောပြမှာပေါ့”

၂၅

အဟောင် ပထမဆုံး သိထားရမှာက ဖေဖေဦးသက်ထူးပါ။
 (၂)တော့ ဖေဖေရဲ့သံပတ်ပေးမှုအောက်မှာ သက်ထားနဲ့အတူ နေ
 ပိုင်ရတဲ့ မေမေ ဒေါ်ငြိမ်းအေးရယ်ပေါ့။
 ဖေဖေက အောင်မြင်ကျော်ကြားမှုရနေတဲ့ ဗဟိုတရားရုံး
 မှုရုံးနဲ့ကြီးတစ်ယောက်ပါ။
 မေမေနဲ့ဖေဖေတို့ရဲ့ ပထမသန္ဓေဟာ မအောင်မြင်ဘူး။
 ဒုတိယမြောက်သန္ဓေဖြစ်တဲ့ သက်ထားကတော့ အဖတ်
 ဖတ်ခဲ့တယ်။

သုန္ဒရီစာပေတိုက်

ဖေဖေရဲ့စည်းကမ်းတွေ ...

အမိန့်တွေကို စက်ရုပ်ဆန်ဆန်နာခံရင်း လူလားမြောက် ခဲ့ရတယ်။

“မိန်းမရေ ... ကလေးကို တတ်နိုင်ရင် ကိုယ်နဲ့မကွာ ထားမှ၊ လမ်းလျှောက်ခဆိုပြီး ပြီးစလွယ် လွတ်မထားနဲ့နော်”

“ကိုရယ် ... မြေကြီးပေါ်မှာ လွတ်ထားဦးမှပေါ့... ဒါ ကြောင့်လဲ သမီးလေးက လမ်းလျှောက်သင့်တဲ့အရွယ်ထက် ကျော် ပြီးမှ ...”

“မင်း ဘာသိလဲ၊ လမ်းမလျှောက်ဘဲ မနေဘူး၊ အချိန်တန် ရင် လျှောက်မှာပဲ ... ဒီမှာ ဖြေကြီးဆိုတာ ညစ်ပေတဲ့အရာ၊ ပိုးမွှားဆိုတာ အချိန်မရွေး ရှိနေနိုင်တာ၊ မင်းအလုပ်က ကလေးကို ဝရုစိုက်ဖို့ပဲ”

အဲဒီလို တစ်စွတ်ထိုးဆန်တဲ့အကျင့်က သက်ထားဆီမှာ အနည်းငယ် ပါသည့်ထင်ရဲ့။

စိတ်ထဲမှာ မှန်တယ်ထင်ရာကို ပြောဆိုတတ်ခြင်းဟာ ရှေ့ နေကောင်းတစ်ယောက်ရဲ့ ကျင့်ဝတ်ပဲလား မပြောတတ်ဘူး။

ဒါမှမဟုတ် အမှားနဲ့အမှန်ကို ရောသွေးနားလည်တတ် အောင် ပြုကျင့်နိုင်စွမ်းသူလား မပြောတတ်ဘူး။

နေ့တစ်နေ့ ...

အဲဒီနေ့က သက်ထားစိတ်တွေ အတွေးတွေကို စပြီး အကျည်းတန်သွားစေတဲ့နေ့။

သိတဲ့အတိုင်းပဲလေ ... သက်ထားက မေမေ့ကို နွဲ့ဆိုးဆိုး နေကျလူပေါ့။

အဲဒီနေ့က ဘယ်နည်းနဲ့မှ ဖေဖေ ပြန်မလာနိုင်ဘူးဆိုတာ မေမေသိသလို သက်ထားလည်း သိတယ်။

အမှုတစ်ခု စီရင်ချက်ချမှတ်နေလေ။

ဒီလို နေ့မျိုးတွေမှာ ဖေဖေ မိုးချုပ်မှ ပြန်လာတတ်တာ။

“မေမေ ... သမီး တူးမာတို့နဲ့ ထုပ်ဆီးတိုးတမ်း ကစား ဖျင်လို့”

“အေး . . . အေး”

မေမေက ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ လိုက်လျောတယ်။

မေမေနဲ့ သက်ထားတို့တွက်ကိန်း မှားတာလား။ ဒါမှမဟုတ် ဖေဖေရဲ့ ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ စည်းမျဉ်းတွေအောက်ကို ကွန်းပို့ခံရတာလား မပြောတတ်ဘူး ...

ထုပ်ဆီးတိုးပွဲကလည်း အကြိတ်အနယ်ပါပဲ ...

ဖေဖေရောက်လာတာကို လုံးလုံးမသိဘူး။

"လာစမ်း . . . တော်တော် ကမြင်းချင်တဲ့ဟာမ"

ဖေဖေနှုတ်မှ ပထမဆုံး ရင့်ရင့်သီးသီးထွက်သောစကား။

ပြီးတော့ ခုနစ်နှစ်အရွယ် မိန်းကလေးတစ်ဦးကို မြေကြီး

နဲ့ ခန္ဓာကိုယ် လွတ်သွားအောင် ဆံပင်ကို ရစ်သိမ်းပြီး ဆွဲမြှောက်
ခေါ်ခဲ့တဲ့ဖြစ်ရပ် . . .

တုန်လှုပ်မှုကြောင့်လား မသိဘူး။

အဲဒီအခါက ဦးရေပြားတို့ဟာ နာရကောင်းမှန်းမသိခဲ့

ဘူး။

"မင်း အလကားမိန်းမပဲ၊ ဒါ မိခင်ကောင်း တစ်ယောက်

လား။

မိန်းကလေးမွေးပြီး ဒီလိုလမ်းမမှာ ပြီးစလွယ် လွတ်ထား

ရသလား။ ထမင်းချက်ဖို့လောက်ပဲ အသုံးကျတဲ့ မင်းဦးနှောက်နဲ့

တော့ မဖြစ်ပါဘူးကွာ . . . ဒီနေ့ကစပြီး မင်းလက်ထဲမှာ သမီးကို

မအပ်တော့ဘူး။ နင်ကရော ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ လမ်းလယ်ခေါင်

မှာ ကမြင်းကြောထချင်တဲ့ မိန်းကလေး"

ဖေဖေရဲ့ ခေါ်သူပုန်ထပြီး ကြိမ်းမောင်းရိုက်နှက်မှုကို နှစ်

ယောက်သား ခံရအပြီးမှာတော့ မီးဖိုချောင်ထဲမှာ ကုပ်ပြီး ငိုခဲ့ကြ

တယ်။

မျက်ရည် . . .

ဟုတ်ပါရဲ့ . . . အဲဒီနေ့လောက် မျက်ရည်ကျမိတာ မရှိ

ဘူး။ ဝမ်းနည်းမိတာ မရှိဘူး။

ဖေဖေထင်ထားသလို လောကကြီးဟာ စိတ်ချလောက်

စရာ မရှိအောင် ပျက်ယွင်းနေလား မသိဘူး။

ဝန်းကျင်က မြင်ကွင်းတွေကြောင့် အမြင်သွေဖည်တာ

လည်း ဖြစ်နိုင်တယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပါ။

ဖေဖေဦးနှောက်ရဲ့ တွေးခေါ်ဆင်ခြင်မှုတရားတွေကို

သက်ထားနဲ့ မေမေ ကောင်းကောင်းခံစားခဲ့ရတယ်။

အပေါင်းအသင်းနည်းဖို့ ပြုကျင့်တယ်။

ကျောင်းသွားကျောင်းပြန်ကို ကိုယ်တိုင်ကြိုဖို့တယ်။ ကိုး

တန်းနှစ်က ထင်ရဲ့။ ဘယ်သူ လက်ကမြင်းလိုက်မှန်းမသိတဲ့ စာ

တစ်စောင်ကြောင့် သက်ထားရဲ့ လွတ်လပ်မှုဟာ ပိုပြီး မျှော်လင့်စရာ

မရှိ ဖြစ်သွားတယ်။

တိမ်မှာဆိုရင် စိတ်ကူးယဉ်ဆန်တဲ့သီချင်းတွေ ဖွင့်မခိုင်း

တော့ဘူး။ ဝိဒီယိုကားတွေဆိုလည်း စွန့်စားခန်းသို့ စစ်ကားတွေ လောက်သာ ကြည့်ခွင့်ပြုတော့တယ်။

သက်ထားစိတ်တွေ အောက်လှဲဟောက်ပြန် မဖြစ်အောင်လို့ တဲ့လေ ... တကယ်တော့ အဖေဖေတည်းကမ်းကန်သစ်ချက်တွေ ကြောင့်သာ သက်ထားစိတ်တွေ ကစဉ်ကလျား ဖြစ်ခဲ့ခြင်းပါ။

လူတစ်ယောက်ရဲ့ အတွေးအခေါ်နဲ့ စမ်းသပ်ခြင်းခံရတဲ့ ဘဝဟာ လုံးဝရေရာသေချာဖို့ အခွင့်အရေးနည်းပါးသွားမလားလဲ။

သက်ထားကို ဘာကြောင့် စိတ်ဓာကျည်းချခဲ့ပါသလဲ ...

“ဦးသက်ထူးရဲ့ သမီးဖြစ်ရတာ လူဖြစ်ရကူးနပ်တယ်”

“သူ့အဖေက သမီးကို အာရမ်းဂဗူဇိတ်တာ”

“ဒီလိုအဖေမျိုးက ရှားတယ် သမီးမိန်းကလေးဆိုတာ ဒီလို ထိန်းသိမ်းနိုင်မှ”

ဖေဖေမိန်းမဘဝနဲ့ ဖေဖေသမီးဘဝကို ခိုးဖွမ်းတဲ့လူတွေ ရဲ့ စိတ်ကူးယဉ်မှုလောက် ဒီလောကမှာ ဖူးသွပ်တာ ဒီဦးမလား။

အမောင်ရယ် ...

ဒီလောက် ခြောက်ကပ်ကပ်နိုင်လှတဲ့ဘဝကို ဘယ်လိုလုပ် ပြီး နှစ်သက်ရမှာလဲ ...

“မေမေ ဖေဖေကိုထားပြီး ထွက်ပြေးကြရအောင်”

ဒီအကြံဉာဏ်ကို ဆယ့်ငါးနှစ်သမီးမှာ ပြောပြမိခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ အချည်းနှီးပါပဲ။

“မင်းဖေဖေကို တစ်ယောက်တည်း ထားမသွားရက်ပါဘူး ကွယ်”

မေဖေစကားကို အခုမှပဲ ကိုယ်ချင်းစာတတ်တော့တယ်။ ချစ်ခြင်းမေတ္တာဆိုတာ တစ်ဦးတစ်ယောက်အတွက် အသက်ရှင်နေ ရခြင်းမျိုးပဲ မဟုတ်လား ...

သက်ထား ဆယ်တန်းဖြေပြီးမှာ စွန့်စားမှုတစ်ခု ပြုခဲ့ တယ်။ အထီးကျန်ဆန်ပြီး သံပတ်ရုပ်ဘဝက ကျွတ်ချင်လို့ပါ။ သက် ထားမှာ လူ့ပတ်ဝန်းကျင်အကြောင်းလည်း မသိရဘူး ... ပြီးတော့ လူတွေရဲ့စမိုက် ... ဒီမှာပဲ ပြဿနာ စတော့တာပဲ။

ဖေဖေရဲ့အလုပ်သင်ရွှေနေတစ်ယောက်ဟာ အိမ်ကို အဝင်အသွက် ရှိခဲ့တယ်။

သူ့နာမည်က ဝင်းကို။ သူက အခြေအနေကို ရိပ်စားမိ တယ်ထင်ရဲ့။ ရေလှော်မြောင်းပေးစကားမျိုးနဲ့ စည်းရုံးတယ်။

“သက်ထားအေးမှာ လွတ်လပ်ခွင့်တော့ ရှိရမယ် . . . ဒါ လူတစ်ယောက်ရဲ့ မွေးရာပါအခွင့်အရေးကို ကန့်သတ်ခံထားရမှု၊ ဒါ မတရားမှုတစ်ခုပဲ”

အောင်မြင်တဲ့ အသံပါပါကြီးနဲ့ ပြောတဲ့ ဗားတီးချင်စရာ ပါ။ ယောက်ျားဆိုတာကိုလည်း ရင်းရင်းနှီးနှီး မထိတွေ့ မဆက်ဆံ ဖူးဘူးလေ။

“မင်းဘဝလေးကို အစ်ကိုကြီး ကယ်နိုင်တယ်”

“ဘယ်လိုမျိုးနဲ့လဲဟင်”

“အစ်ကိုကြီးနဲ့ အတူနေဖို့ပေါ့။ မင်းရသင့်တဲ့ လူတစ် ယောက်ရဲ့ လွတ်လပ်ခွင့်တွေ အပြည့်အဝရစေမယ်”

တစ်ခါက နှစ်ခါ . . . စကားတွေက ယုံကြည်ဖို့ကောင်းနေ တယ်။ သက်ထား ကံသိလိုပေါ့ . . . သက်ထားအကျင့်အတိုင်းပဲ မေမေ့ကိုတော့ သက်ထား ဒီဘဝထဲမှာ မထားချင်ဘူး။ မေမေ့နဲ့ တိုင်ပင်တယ်။

“မဖြစ်နိုင်ဘူး သမီး၊ ဒီလူ သမီးကိုညာတာ”

“ရှင်”

“ဟုတ်တယ် သူ့မှာ သားနဲ့မယားနဲ့၊ သမီးရဲ့အားနည်းချက် ကို သိသွားပြီး ဒီလူ ယုတ်မာတာပဲ”

မေမေဟာ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာဖြစ်သွားပုံရတယ်။ ပြီးတော့ သက်ထားကို နှိုက်နှိုက်ချွတ်ချွတ် မေးတော့တယ်။

“သူ သမီးလက်ကိုကိုင်ရင်း စကားပြောတယ်၊ ပြီးတော့ သမီးပါးတိုလည်း ပြန်ခါနီးတိုင်း နမ်းသေးတယ်”

မေမေဟာ မိခင်ကောင်းတစ်ယောက်ပါ။

ဖြစ်လေ့ဖြစ်ထရှိတဲ့ သဘာဝတွေကို နားလည်အောင် ရှင်း ပြတယ်။ အသိရသေးတဲ့ လူငယ်ဆိုတာ နားဝင်လွယ်အောင် ရှင်းပြ ရင် လက်ခံနိုင်မယ့်သူတွေပါ။

“မိန်းကလေးဆိုတာ ဆင်ခြင်နိုင်မှ၊ မင်းအဖေ စိုးရိမ်တယ် ဆိုတာ ဒါမျိုးတွေလည်း ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မင်းအဖေက တစ်ယူသန် သမားကွဲ့”

“မိန်းကလေးဆိုတာ သူစိမ်းယောက်ျားတွေရဲ့အလိုကို မလိုက်ရဘူး၊ ကိုယ့်ရဲ့အပျိုစင်ဘဝကို မဖောက်မပြန် ချစ်ခင်စုံမက် မယ့်သူအတွက် စောင့်ထိန်းရလိမ့်မယ်၊ အဲဒီအချိန်ခါလာလည်း အပျိုစင်တစ်ဦးရဲ့ မင်္ဂလာဦးညမျိုးမှာပဲ ဖြစ်သင့်တယ်၊ ဒါမှလည်း မင်း သတို့သားရဲ့ ချစ်ခင်ယုံကြည်မှု အပြည့်အဝရမှာပေါ့၊ အခု ကိစ္စမှာ မေမေသာ အသိမဦးရင်လေ သူက . . .”

ကျန်တဲ့စကားတွေကိုတော့ သက်ထား နားမရှက်ရအောင်

အချိုသာဆုံး ရှင်းပြသည်။

မေမေ ပြောသလိုပဲ အမောင်။

သက်ထားနှုတ်ခမ်းကို အမောင်နောက်ဆုံးမှ ပိုင်ဆိုင်ခွင့် ရပေမယ့် သက်ထားရဲ့ အပျိုစင်ဘဝကိုတော့ အမောင် ပထမဆုံး ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရမှာပါ။

မေမေပြောတဲ့ သတို့သားက အမောင်ပါပဲ။

အဲဒီအဖြစ်အပျက်တွေ ဖြစ်ပျက်ပြီး ရက်သိပ်မကွာပါဘူး။

ဖေဖေ ရုတ်တရက် သေဆုံးသွားတယ်။

သေဆုံးတဲ့အကြောင်းရင်းကတော့ ဦးနှောက်သွေးကြော ပြတ်တာလို့ ဆရာဝန်စစ်ချက်က ဆိုပါတယ်။

ဖေဖေဟာ အမှုတစ်ခုနဲ့ပတ်သက်ပြီး အဲဒီနေ့က ဒေါသ အလွန်အမင်း ဖြစ်နေခဲ့တယ်။

အိပ်ရာဝင်ခါနီးမှာ မူးတယ် . . . မူးတယ် . . . ဆိုပြီး အသက်ထွက်သွားခဲ့တာပဲ။

"ကိုသက်ထူးရယ် . . . ကျွန်မတို့ သားအမိကို ထားသွား

ပြီပေါ့ . . . အခုတော့ ရှင် စိတ်ချသွားနိုင်ပြီလား။"

မေမေကတော့ ဖေဖေအလောင်းကို ကြည့်ပြီး ချုံးပွဲချင့် တယ်။ သက်ထားတော့ မျက်ရည်မကျဖြစ်ဘူး။

ဥပဒေတွေ ကန့်သတ်ချက်တွေဟာ သက်ထားတို့ သား အမိဆီကနေပြီး ဖေဖေနောက်ကို တစ်ပါတည်း ပါသွားခဲ့တယ်။

ဖေဖေနဲ့အတူတူရောပြီး သက်ထား သင်္ဂြိုဟ်ပစ်လိုက် တယ်ဆိုရင် အမောင် ရယ်ကောင်းရယ်မယ်။

သက်ထားဘဝရဲ့ လွတ်လပ်မှု။

သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို ခပ်ပြင်းပြင်းလေး သီဆိုနိုင်မှု။

ပျော်ရွှင်စရာ၊ မော်ကြားဂုဏ်ယူစရာတွေကို မက်မက်မော မောနဲ့ပဲ ထိတွေ့ခွင့် ရခဲ့တယ်။

အဲဒီကာလတွေဟာ တက္ကသိုလ်စတင် ရာကနေပြီး အမောင်နဲ့ စတွေ့တဲ့အထိပေါ့။

ဒါပေမဲ့ အမောင်။

တစ်ခါတစ်ခါမှာ ဖေဖေရဲ့ အချို့အတွေးတွေဟာ မှန်နေ မလား မသိဘူး။ သစ္စာတရားဆိုတာ လောကမှာ ပဒေသာပင်နဲ့

အတူတူရောပြီး ကွယ်ပျောက်သွားသလား မသိဘူး။

ရင်တွင်းခံစားမှုကို လျစ်လျူရှုတဲ့ခေတ် ရောက်နေပြီ။

၁၄၄

မောင်ညိုအေး (ပန်းဆွေ)

ရင်နဲ့ နှုတ်နဲ့က တခြားစီပဲ။ ဒါကြောင့် ဒီပတ်ဝန်းကျင်
ဒီလူတွေကို ငြီးငွေ့ပြီ။ ဒီမှာတင်ပဲ သက်ထား အမောင်ကို စတော့
ခဲ့တယ်။

တကယ်တော့ အမောင်ဟာ ကျွန်မနဲ့လုံးသားရဲ့ အမှတ်
တရားတစ်ခုပါပဲ အမောင်။

စကားတွေကို နားထောင်ရလွန်း၍ ထင်သည်။
အမောင် အမူအရာတို့သည် အေးစက်နေ၏။ စောစော
ကလောက် တက်ကြွခြင်း မရှိတော့ပေ။

“သက်ထားစကားပြောတာ ပြီးသွားပြီ အမောင်ရဲ့”

“သက်ထား”

“ပြော အမောင်”

“အမောင်တို့ ပြန်ကြရအောင် . . . စောစောကပြောခဲ့တဲ့
ကြီးတံတားပေါ်မှာ လမ်းလျှောက်ရအောင် သွားကြစို့ သက်ထား”

သူရဲကောင်းအေးတို့ကို

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ဖို့ခိုထားမှုကို အမောင်က ပင် စတင်ဖျက်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ သူမလက်ကို ကမ်းခေါ်သည်။

“သက်ထားလည်း ဆာရော့ပေါ့ . . . အမောင်လည်း ဆာတယ်။ ကြိုးတံတားထိပ်မှာ တစ်ခုခုစားတာပေါ့”

ကြိုးတံတားထိပ်နားရောက်သောအခါ အမောင်က လက်ကို အသာဆုပ်ကိုင်၏။

“မင်းဟာ အများကြီးမြတ်နိုးဖို့ကောင်းတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပဲ . . . ဒါပေမဲ့ ဒီကြိုးတံတားကြီးလို့ပေါ့ . . . ဖင်ကို သဘာဝကိုက အခြေမခိုင်ခဲ့လေတော့ လျှောက်ရသူအဖို့မှာ လှုပ်လှဲယဲ့တော့ ရှိဆဲပဲ . . . ကြည့်ပါလား ဟန်ချက်မထိန်းဘဲ လက်လွတ်စပယ် လျှောက်လို့မရဘူး . . . သတိထားပြီး တထိတ်ထိတ်နေရတဲ့ အခြေအနေပဲ”

ပြုံးချင်ချင်တော့ ဖြစ်သွားရသည်။

ဥပမာအပေးသည် အရမ်းကောင်းနေ၏။

သူမက ကြိုးတံတား . . .

အမောင်က လမ်းလျှောက်သူ . . .

ကြိုးတံတားရဲ့ သဘာဝအရ ဝိုင်းလှုပ်သမ်းလေ လမ်းလျှောက်ဖို့ အခက်အခဲရှိလေပဲ။

ဟန်ချက်ထိန်းပြီး လျှောက်ရသည်မှာ ပျော်စရာတော့ တစ်မို့တောင်းသည်။

အောက်မှာ ငမိုးရိပ်ချောင်းရေပြင်ရှိသည်။

အမောင့်လက်ကို ချိတ်ဆွဲထားပြီး လျှောက်သည်။

“အမောင် တမင်လှုပ်ယမ်းပြီး မလျှောက်ရဘူးလို့ တားဖြစ်ထားချက်မှာ ပါတယ်လေ၊ အမောင် ဘာလို့ ယိမ်းထိုးနေတာလဲ”

“သက်ထားကို နောက်ချင်လို့”

“သက်ထားက မကြောက်တတ်ပေါင်နော်”

အမောင်က တွဲချိတ်ထားမှုကိုတော့ အဖြုတ်မခံဘဲ ယိမ်းထိုးတာ နောက်သည်။

မကြောက်သည့်အဆုံး၌ အမောင် လက်လျှော့သွားသည်။

ဘာကြောက်စရာရှိလို့လဲ . . . ကြိုးတံတားပေါ်တွင် နှစ်ယောက်တည်း လျှောက်နေကြခြင်းမှ မဟုတ်ဘဲ။

ဖြတ်သွားဖြတ်လာများကတော့ သူမတို့စုံတွဲကို ကြည့်ကြည့်သွားကြသည်။ သူမတို့လို ကြိုးတံတားကို အပျော်ဖြတ်သန်းသူ ဘယ်နှစ်ယောက်ပါလေမည်လဲ။

အဖြစ်ပျက်များကို ပြောပြနေခြင်းကို ခင်ဖြူ ခပ်ပြုံးပြုံးဖြင့် နားထောင်နေသည်။ သူ့မအတွက် ရေခဲခွေးကြမ်းနှင့် လက်ဖက်သုတ်ကို အဆင်သင့်ချပေးထားသည်။ ဖြစ်ကြောင်းတုန့်ခင်ပြောပြီးသော အခါ ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် ခင်ဖြူ မှတ်ချက်ချသည်။

“နင် ချစ်တတ်လာပြီ . . . အဲဒါ သဘောတယ်”

ခင်ဖြူ၏ မှတ်ချက်ချခြင်းကို တော့နပ်သွားမိသည်။

“ဟုတ်တယ် အမောင်ကိုချစ်တာ ငါ့ပါးစပ်က ပြောတာ ထက်တောင် ပိုဦးမယ်”

“ငါဝမ်းသာတယ် သက်ထားအေး . . . နင် တော့ငါ့လည်း အပြုံး ချစ်သူလည်း သတ်သတ်မှတ်မှတ်ရသွားတာ၊ မိုးမြင့်မောင်နဲ့ နင်တို့ဟာ အတွဲညီမှာပါ”

“နင် မနာလို မဖြစ်ဘူးလား”

“မဖြစ်ပါနော် . . . ငါလည်း နင့်လိုပဲ ရှာမှထင်တယ်”

ခင်ဖြူက နောက်သလိုဖြင့် ပြောသည်။

အင်းလေ . . . ခင်ဖြူအတွက်တော့ အဖော်ကုန်ပေးရဦးမည်ပေါ့။

“နင့်စိတ်တွေတော့ ဖောက်မသွားနဲ့နော် သက်ထားအေး”

“ငါ ရူးသွပ်သွားခဲ့ရင်ပေါ့ . . . အဲဒါလည်း မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ သူ ငါ့အနားမှာ မရှိတဲ့အခါမျိုးမှာမှ ငါ့ရူးသွပ်သွားရင် သွားမှာ”

“နင် သူ့ကို လက်ထပ်မယ်ပေါ့”

“ငါနဲ့အမောင် တစ်သက်လုံးနေနိုင်ဖို့ နောက်ဆုံးမှာ လက်ထပ်ခြင်းကို ပြုရမှာပေါ့ ခင်ဖြူ”

“ဒီစကားအတွက်လည်း ငါ ထပ်ဝမ်းသာသွားပြန်ပြီ သက်ထားအေး”

ခင်ဖြူမျက်နှာသည် မင်္ဂလာများစွာ ရှိနေ၏။

အမောင်နှင့်ပတ်သက်ပြီး အမြဲလိုလို ခင်ဖြူရှိခဲ့သည်။

ခင်ဖြူကို ယုံကြည်သည်။ အမောင်နှင့်သူမတို့၏ ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို ခိုးကျူးအားထေးသော ပထမဆုံးလူမှာ ခင်ဖြူပင် ဖြစ်သည်။

“ဒါနဲ့နော် သက်ထားအေး . . . ပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့ ဂယက်ကတော့ မိုးမြင့်မောင်စိတ်ကို ကသိကအောက်တော့ ဖြစ်မှာပဲ၊ နင်နဲ့ ပတ်သက်ခဲ့သူတွေရဲ့ နှုတ်ထွက်စကားတွေကို တော်တော်တော့ ခံနိုင်ရည် ရှိရမှာနော်”

“ငါ သူ့ကို ပြောပြပြီးသားပါ . . . ငါ့ရဲ့အပျိုစင်ဘဝဟာ အမောင်ဆိုတဲ့ သတို့သားလက်ထဲမှာ ကျရောက်မယ်ဆိုတာကို၊ ငါ

စကားကို အမောင်ယုံတယ်”

“နင် မိုးမြင့်မောင်နဲ့ ပထမဆုံးတွေ့သင့်တာ . . . အခု တော့ နင်လုပ်ခဲ့သမျှတွေက နင်တို့ကြားမှာတော့ စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်စရာတွေပဲ”

သူမကတော့ ဒီလိုမတွေးမိ။ မိန်းမဆန်သော ယောက်ျားတို့၏ နှုတ်ထွက်စကားကို အမောင်ယုံမည် မထင်။ အမောင့်ကို သူမ မညာမှန်း အမောင် သိသည်။ သူမနှင့် အမောင်တို့၏ ချစ်ခြင်း မေတ္တာသည် ကောလဟာလ အတင်းအဖျင်းကို ကြေပျက်စေနိုင်မှာ ပါလေ . . .

အမောင်နှင့် နောက်ဆုံးတွေ့ဆုံပြီး သုံးရက်မြောက်သော နေ့လယ်ပိုင်းတွင် အမောင့်ထံမှ တယ်လီဖုန်းလာသည်။

အမောင့်ဖုန်းခေါ်သံသည် သူမ အနားမှာရှိသည်နှင့် တိုက်ရိုက်တိုးခဲ့သည်။

“သက်ထားအေးနဲ့ စကားပြောချင်လို့ပါ ခင်ဗျာ”
သတ္တုပြားလေးမှတစ်ဆင့် လာသောအသံသည် နှလုံးအိမ်

ကို ဖြတ်သန်းသွား၍လား မသိ . . . ရင်၏ကျေနပ်မှုနှင့်အတူ ဝမ်းမြောက်သွားရသည်။

“အမောင်”

လွမ်းဆွတ်စွာ ခေါ်ဆိုလိုက်သည်။

“သက်ထား”

အသံနှစ်ခု၏ အနေအထားများတွင် လွမ်းဆွတ်မှုတွေ ပြီး တွယ်နေ၏။

“အမောင့်ကို သတိရနေတာ . . . အမောင်ရောဟင်၊ ပြီးတော့ သက်ထား လက်ဖက်ရည်သောက်ချင်တယ်”

“အမောင်လည်း တွေ့ချင်နေတယ် . . . အမောင်တို့အိမ်လေးကို သွားကြတာပေါ့ . . . လာမယ့်စနေနေ့မှာ ဆုံရအောင် . . . အခုရက်အတွင်းမှာ အလုပ်အင်တာဗျူးအတွက် အလုပ်ရွှပ်နေလို့ပါ”

“ကြား နှစ်ရက်ကြီးတောင် စောင့်ရဦးမှာပေါ့”

“နှစ်ရက်ဆိုတာ ခဏလေးပါ”

“အကြာကြီးပါနော်၊ စက္ကန့်တွေ မိနစ်တွေနဲ့ တွက်ယိုက်ရင် တကယ့်အကြာကြီးပဲ”

အမောင့်ဘက်မှ သက်ပြင်းချသံကို ကြားရသည်။

“သက်ထားကို သတိပေးတယ်”

“အမောင်”

“ပြော သက်ထား”

“အမောင့်ကို ချစ်တယ်”

အမောင့်ဘက်မှ အသံအလာကို စောင့်သည်။

သက်ပြင်းတစ်ချက်ချသံမှအပ နှစ်ဘက်စလုံး ငြိမ်သက်

နေသည်။

“အမောင် ကြားလား”

“အင်း”

“အမောင်ရော”

“သက်ထားလိုပါပဲ . . . ဖုန်းချလိုက်တော့မယ်နော်၊ ဖုန်းဆက်မယ့်သူတွေ ဖောင့်နေတယ် စနေနေကျမှ ပြောကြတာပေါ့”

အမောင့်ဘက်မှ ဖုန်းချသံကို စိတ်ကြည်မလင်ဖြင့် နားထောင်နေသည်။ ဖုန်းကို ဆက်လက်ကိုင်ထားမိဆဲပင် . . .

အမောင့်ဘက်မှ ခဏကြာရင် ပြန်ဆက်လေးဟု ထင်မိပြန်သည်။ ဖုန်းချလိုက်ပြီး အနားမှာ ဆက်လက်ထိုင်မိသည်။

သူမသာ အမောင့်နေရာမှာရှိနေပါက ခဏကြာတွင် ပြန်ဆက်မိမှာ သေချာသည်။ အမောင်က လွတ်လွတ်လပ်လပ်

နေရာချိုးမုနေပြီး ဘာကြောင့် ရွေးမဆက်ပါလိမ့်ဟု အပြစ်တွေးတွေးမိသည်။

သူမတစ်ယောက်တည်း မတင်မကျဖြစ်ဆဲမှာ ဧည့်ခန်းအတွင်းသို့ မေမေ ဝင်လာသည်။

မုက်နှာချင်းဆိုင်ခုံတွင် မေမေ ထိုင်လိုက်သည်။ မေမေက သူမကို မုက်စိတစ်ဆုံး ကြည့်သည်။ ကိစ္စတစ်ခုခုနှင့် ပတ်သက်ပြီး ဆွေးနွေးတိုင်ပင်လိုတိုင်း မေမေပြုမူနေကြဖြစ်သည်။

“သမီးနဲ့ အေးအေးဆေးဆေး တိုင်ပင်ချင်တယ်”

မေမေအကျင့်အတိုင်းပင် စကားပလ္လင်ခံလိုက်သေးသည်။

“သမီးက နောက်ဆုံးနှစ်ဖြေပြီးပြီဆိုတော့ ဘွဲ့ရတစ်
သောက်လို့တော့ သတ်မှတ်လို့ရပြီ . . . သမီး ဒီစာမေးပွဲကို ရှုံးနိုင်
စရာအကြောင်းလည်း ရှိမှာ မဟုတ်တော့ ပညာစုံပြီလို့ ပြောရမှာ

၁”

တစ်ခွန်းမျှ ဝင်ရောက်ခွက်ဖော်ခြင်း မရှိသေး၍ စကားကို မေမေ ဆက်ပြောသည်။

“ဒီလိုသမီး မေမေတို့မှာက အမေတစ်ခု သမီးတစ်ခုဆိုတာ သမီး အသိဆုံး၊ သမီးဆုံးနဲ့ ခွဲတာ သမီးစိတ်ထိုင်းကျနေခဲ့တာတွေကို မေမေ မကန့်သတ်ခဲ့ဘူး . . . ဒါကြောင့်လည်း သမီးမေမေရဲ့ အသိုင်းအဝိုင်းက မေမေကိုရော သမီးတို့ပါ မေးခွဲကြတယ်။ ဒါတွေကို မေမေလည်း ဝရံစိုက်လို့ ပြောတာ မဟုတ်ဘူး။ မင်းမေမေဆုံးပြီးကတည်းက သမီးကို မေမေ သိထားတတ်ထားသရွေ့နဲ့ ရွာကျွေးခဲ့တယ်။ ပစ္စည်းဥစ္စာ ကုန်ဆုံးခဲ့တယ်လို့ သူတို့ပြောကြပေမယ့် ထိုင်စားရင် ကုန်သွားမှာပေါ့ . . . အဲဒီကတော့ကွာ . . . သမီးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သူတို့ပြောတဲ့စကားပဲ”

“ဘာလဲ မေမေ . . . သမီးက လင်ကောင်းသားကောင်းရဖို့ လွယ်မှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတဲ့ စကားလား”

မေမေက မျှဖြူးပြီးတာ ခေါင်းညိတ်ပြုသည်။

“သမီးက ဘာပဲဖြစ်နေနေ ဥပမာပြောတာနော် . . . သမီးဘာမှ မပျက်စီးဘူးဆိုတာ မေမေ သိတယ်။ ဒါပေမဲ့ မိခင်တစ်ယောက်အနေနဲ့ ဒီစကားကိုတော့ ခံပြင်းတယ်”

“မေမေရယ် ဂရုစိုက်စရာမှတ်လို့”

“ဒါတော့ ဒါပေါ့ကွယ် . . . အဲဒီစကားကိုတော့ အောင့်သီးအောင့်သက် နိုင်နိုင်နဲ့ ငဲ့ခံခဲ့ရတာပဲ . . . သမီးလုပ်ချင်တာ နေချင်တာတွေကို မေမေ မကန့်ကွက်ခဲ့ဘူး။ ဒီတစ်ခါ မေမေစိတ်ကြိုက် ရွေးချယ်ပေးမှုကို သမီးလက်ခံရလိမ့်မယ် . . . လင်ကောင်းသားကောင်းရမှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတဲ့စကားကို ချေဖျက်တဲ့အနေနဲ့ပေါ့။ သမီးကို မေမေ အိမ်ထောင်ချပေးချင်တယ်”

“ရှင်”

နောက်ဆုံးပိတ် ပြောချလိုက်သောစကားကြောင့် မျက်လုံးပြူးသွားရသည်။

“သမီးသဘောကျလည်း ဖြစ်မှာပါ။ တဖြည်းရူ မဟုတ်ဘူး သမီး။ မောင်လူအောင်နဲ့ လက်ထပ်ပေးမှာ”

“ရှင်”

ဒုတိယမြောက် အာမေဒိုတ်အသံသည် တော်တော်လေး တုန်ယင်မှုဖြစ်သွားသည်လား မသိ။ ပျာပျာသလဲပင် မေမေ မေးတော့၏။

“သမီး သဘောမကျလို့လား မောင်လူအောင်က မုဆိုးဖို အိမ်ထောင်ကျပြီးသားဆိုပေမယ့် သူ့ခမာ ဘယ်လောက်မှ ပေါင်းစေ

တာ မဟုတ်ဘူး၊ ပြီးတော့ အကုန်စာရိတ္တကောင်းတယ်။ ငွေကြေးက မေမေတို့ထက် အဆပေါင်းများစွာ ရှိတဲ့သူ သမီး... သမီးရဲ့ အလိုကို လိုက်မှုကလည်း... ”

“ဒီ... ဒီလိုပါ မေမေ”

အထစ်ထစ်အငေါ့ငေါ့ဖြင့် ကြားမြတ်လိုက်သည်။ မေမေက ခြန်းခနဲ ရပ်လိုက်ပြီး သူမ၊ ပြောမည်စကားကို စောင့်နေသည်။

“ဦးလူအောင်ကြီးကို မငြင်းကောင်းတာ မှန်ပါတယ်။ ဦးလူအောင်မှာ သမီးအကြိုက် မတွေ့စရာ တစ်ခုမှ မရှိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့”

“ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်လဲသမီး”

“သမီး သူ့ကို ချစ်တာ မဟုတ်ဘူး”

“ဝါများ အဆန်းလား သမီးရယ်... သမီးကရော ဘယ်သူ့ကို ချစ်ခဲ့ဖူးလို့လဲ။ သမီးတို့ခွဲတဲ့ကောင်လေးတွေကို သမီးနှစ်နှစ်ကာကာ ချစ်ခဲ့ဖူးလို့လား။ ခေောင်လူအောင်ပေါ် ရှိပြီးသားသံယောဇဉ်နဲ့ပဲ အချိန်တန်ရင် သမီးချစ်သွားမှာပါ”

သမီးအကြောင်းကို မေမေက ပိုင်နိုင်စွာပင် ပြောနေသည်။ လွန်ခဲ့သော အချိန်ကာလများကဆို မေမေစကားကို ပြန်လှန်ဆွေးနွေးခြင်း ပြုမနေဘဲ ခေါင်းညိတ်လက်ခံမိမှာ သေချာသည်။ အခုချိန်မှာတော့ ရင်ထဲမှာ အမောင်ရဲ့နှုတ်ငြိုးသား ဖြစ်နေပြီ

လေ... ဟုတ်သားပဲ။ ဒီအကြောင်းကို မေမေ့ကို ပြောမပြုဖြစ်သေးပဲလေ...။

“သမီးရဲ့ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို သက်ဝင်လှုပ်ရှားစေမယ့်သူ ရှိနေပြီ မေမေ အမောင်က သမီးရဲ့ အနီးကပ်ဆုံးမှာ နေမယ့်သူ၊ ပြီးတော့ သမီးရဲ့ ချစ်သူမေမေ”

“ဘယ်လို သမီး”

ဒီတစ်ခါတော့ ဂုဏ်ယူဝင့်ကြားစွာ ပြောသူက သူမ ဖြစ်နေမည်။

မေမေအဖို့ကတော့ အံ့အားသင့်ခြင်းကို ဖြစ်စေသည်။

“သေချာရဲ့လား”

“သေချာတယ် မေမေ၊ အမောင်နဲ့သမီးတို့ရဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာဟာ သမီးရဲ့အဓိက အကျဆုံး တောင်းဆိုမှုပဲ”

“ဂုတူပဲကွယ်... သမီးဖေဖေဆုံးတော့ မေမေတို့လုပ်ငန်းက ခြောက်ချက်ခြောက်ချက်ပဲ၊ မောင်လူအောင်နဲ့ မေမေ ခင်တယ် ဟိုတာကလည်း မပြောပလောက်ဘူး။ ဒီမှာတင် မောင်လူအောင်မှာ အပူသောကရောက်တယ်... သူများတကာတွေက ဒါကို ဝံ့ခွင့်ကောင်းယူနေချိန်မှာ မေမေကတော့ ပုံမှန်အတိုင်းပဲ ရိုးရိုးထားသား ဆက်ဆံတယ်။ ဒီမှာတင် မောင်လူအောင်က မေမေ့ကို

ယုံပြီး လုပ်ငန်းတိုးချဲ့ဖို့ကစား ကူညီတယ်။ ပြီးတော့ သမီးအပေါ် မြင်မြင်ချင်းမှာပဲ တကယ်သံယောဇဉ်ရှိခဲ့တဲ့သူ၊ မောင်လူအောင်လည်း ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ သိသေးတာ။ သူလည်း အိမ်ထောင်ပြုချင် ပြုမှာပဲ . . . သမီးနဲ့သာဆိုရင် အစစအရာရာ မေမေ အဆင်ပြေ သွားမှာ”

မေမေက စီးပွားရေးဘက်မှ ထွက်ပြုပြန်သည်။ ဒါတွေကို မသိ၍မဟုတ်။ ပြီးတော့ ဦးလူအောင်ကို ခါးခါးသီးသီး ဖြစ်လာ အကြောင်းလည်း မရှိ။

သို့သော် ရင်ထဲတွင် အမောင်က ငိုနေသည်။ အခြားအရာ များသည် သူမအတွက်တော့ အမောင့်လောက် ငြီးမားမှု ဖြစ်မနေ။

“မေမေ သမီး တကယ်ပြောနေတာပါ။ မေမေ စကား မလွန်သေးဘူးဆိုတာ သမီးသိတယ်။ ပြီးတော့လေ . . . ဦးလူ အောင်က ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို သူလည်း အသိမဟုတ်ပြီမှာပါ။ ငြီးတော့ ဦးလူအောင်ကြီး သမီးအပေါ်မှာ ထားတဲ့သံယောဇဉ်က ပိတ်ဝန်း ကျင်က ပြောကြသလို ဘာမှ မရောယှက်ဘူးလို့ ထင်တယ်”

“မေမေက မောင်လူအောင်ရဲ့ သံယောဇဉ်ကို မနိုးသား ဘူးလို့ ပြောတာ မဟုတ်ဘူး။ သမီးနဲ့မောင်လူအောင်ကို ခေပေ ဖြစ်စေချင်တာလေ။ ပြီးတော့ လင်ကောင်းသားကောင်းနဲ့ သမီးဘဝ

တင့်တင့်တယ်တယ်ဖြစ်အောင်”

“မေမေရယ် . . . သမီးမောင်ကလည်း ခေသူမဟုတ်ပါ ဘူး။ အဲဒါလွန်တာနေသူ တစ်ယောက်၊ မကြာခင်မှာ အရာရှိတစ် ယောက် ဖြစ်တော့မယ်။ ပြီးတော့ စိတ်ထားမြင့်မြတ်ပြီး ရုပ်ရည် ချောမောသူတစ်ယောက်ပါ။ အမောင်ဟာ ယောက်ျားကောင်းတစ် ယောက်ပါ မေမေ”

အမောင်ကို ချီးမွမ်းပြလိုက်သည်မှာ လွန်များသွားသလား မပြောတတ်ပေ။ တကယ်တော့ သူမရင်ထဲတွင် ဒီထက်မက ပြော ချင်သေးသည်။ မိဘနှင့်သားသမီးဆိုသော စည်းကြောင့်သာ စကား ကို ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်း ပြောနေရခြင်း ဖြစ်သည်။

မေမေက အဓိပ္ပာယ်ပါပါကြည့်ရင်း သက်ပြင်းရှည်ချလိုက် သည်။

“ကဲပါလေ . . . သမီးဆန္ဒနဲ့ ကင်းလွတ်ပြီး မေမေ တယ် ကိစ္စမှ မလုပ်ခဲ့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုတော့ ကတိတည်ရမယ် . . . သူ ကိုယ်တိုင်ပဲ သမီးကို လက်ထပ်ဖို့ မေမေဆီမှာ ခွင့်တောင်းခိုင်း။ ကတယ်လို့ တစ်ပတ်အတွင်းမှာ မဖြစ်ခဲ့ဘူးဆိုရင်တော့ မေမေရဲ့ ပုလုအစီစဉ်ကို သမီးငြင်းပယ်ဖို့ မကြိုးစားနဲ့တော့”

ထနုန်မိသေးလား မပြောတတ်ပေ။

ဝမ်းသာသွားမှုကို မေမေက ကြက်သေသေကာ ကြည့်နေသည်။

“တကယ်နော် မေမေ . . . အမောင်ကို မေမေဆီမှာ လာတောင်းဆိုခိုင်းမယ်နော်၊ မေမေကထိအတိုင်းနော် . . . အမောင်ကိုတွေ့ရင် မေမေ သားမက်အပြစ် သဘောတူမှာ သေချာတယ်” မိခင်ဖြစ်သူထံ ထသွားပြီး ပြေးဖတ်ရင်း ပြောလိုက်သည်။ ပြီးတော့ မေမေပါးပြင်နှစ်ပက်ကို အားပါးစာရ နှမ်းလိုက်

၏။

အမောင်ဆီ အခုပင် ပြေးသွားချင်တော့သည်။ အမောင်နေရပ်ကို မသိပြန်တော့ အလိုလို ဒေါသဖြစ်မိပြန်သည်။ ဒီလိုမှန်း သိခဲ့ပါက အမောင်လိပ်စာကို အမိအရ မေးထားမိမှာပေါ့လေ။ ကြံရာမရေဖြစ်နေဆဲမှာ အတွေးထဲသို့ ခင်ဖြူ ဝင်လာသည်။ ခင်ဖြူဆီကို ချက်ချင်းထလာခဲ့သည်။ မေမေတော့ ထင်မည်။ အမောင်ဆီကိုများ အခုချက်ချင်း ထသွားသလားလို့ပေါ့။ မေမေက အပြင်သွားခြင်းကို မေးမြန်းခြင်းမပြုဘဲ ဒီအတိုင်းပင်

ကြည့်ကျန်နေခဲ့၏။ စာမေးပွဲပြီးနေ၍ ခင်မြူကို ပမ်းမိပါ့မလား ဆိုသော စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် အိမ်ပေါ်လှမ်းတက်လိုက်သည်။

“ကြည့်စမ်း မိုးမြင့်မောင်အကြောင်း ဘာပြောစရာကျန် သေးလို့ လာတာတုန်း”

တွေ့တွေ့ချင်းမှာပင် ခင်မြူက ခနီးဦးကြီး ပြုလိုက်သည်။

“ငါတို့နှစ်ယောက်အတွက် အခမ်းအနေကြီးတဲ့စကား ပြောစရာရှိလို့ အပြေးလာခဲ့တာ၊ ပြီးတော့လည်း နင့်ဆီက သိချင် စရာရှိလို့”

မကြာမီက မေမေနှင့်ပြောဆိုခဲ့သောစကားများကို တင် လုံးမကျန် ပြောပြလိုက်သည်။

“ဒါ နင်နဲ့ မိုးမြင့်မောင်အတွက် မင်္ဂလာပဲ”

“ကဲ လုပ်စမ်းပါ . . . အမောင်လိပ်စာ”

“ဟောတော့”

“နင်က ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ငါလည်း မသိဘူး”

“ဒါနဲ့များဟယ် . . . နင့်အစ်ကိုနဲ့ သူငယ်ချင်းဆိုပြီးတော့ နင့်နဲ့စိတ်ကူးယဉ်ဖြစ်တဲ့ ပထမဆုံးရည်းစားဆို”

လို့ချင်ရာ မရသောအခါ ဒေါသသံပါပါဖြင့် ခင်မြူကို

ပြောဆိုလိုက်သည်။

“သူနဲ့ငါသိတာ ဟိုတုန်းကလေ၊ ပြီးတော့ ငါတို့ဆီက ပြောင်းသွားတာ ကြာပြီပဲ၊ သူတို့ပြောင်းသွားတဲ့နေရာ အတိအကျ တို့တော့ နယ်က ငါ့အစ်ကိုတော့ သိမှာပဲ၊ တာမွေမှာ ဆိုလားပဲ”

“တာမွေမြို့နယ်ဆိုတာ အကျယ်ကြီးဟ၊ ငါက တစ်လမ်းပင် တစ်လမ်းထွက် အော်ဟစ်ပြီးရှာရမှာလား”

စကားအဆုံးမှာ နှစ်ယောက်သား ရယ်ဖြစ်ကြသေးသည်။

“နင်ဘာလည်း နှစ်ရက်လောက်တော့ စောင့်ပေါ့၊ အဂေါ်က အချိန်တစ်ပတ်တောင် ပေးထားတာပဲ၊ စနေနေ့တွေ့ပြီးတာနဲ့ မိုးမြင့် မောင်ကို အိမ်ပေါ် ခေါ်တင်ထားလိုက်တော့”

ခင်မြူ၏ အပြောင်စကားကြောင့် ကျော့ကုန်းကို လိုက်ထူ သည်။ ခင်မြူက လွတ်အောင်ရှောင်သည်။ မလွတ်သည့်အဆုံးမှာ တော့ ခင်မြူက ပယ်လိုက်သည်။ ခင်မြူကျော့ကုန်းကို ခပ်မွေ့လေး တော့ ထုလိုက်၏။

“နေဦး သက်ထားအေး ငါအခုမှ သတိရလို့”

“ပြောစမ်းပါဦး”

“နင့်ဆီက တစ်သက်လုံးအတွက် ကတိတစ်ခုတောင်းရ

“မဟုတ်က ဟုတ်ကတော့ မပြောကြားနော်”
မျက်လုံးလေးပေကပ်ပြီး ခပ်ဖြူတို့ ကြည့်မိသည်။

“ငါ့အတွက်ပါ”

ဒီတစ်ခါတော့ ခင်ဖြူနောက်နေတာ မဖြစ်နိုင်တော့ပေ။
ခင်ဖြူ၏ အတည်တကျပြောသောစကားကိုတော့ သေ

သေချာချာ နားထောင်ဖို့လိုပြီ ...

“ပြောမှာပြောစမ်းပါ ခင်ဖြူရာ”

“ဒီလိုပါ မိုးမြင့်မောင်လည်း ငါ့အဖြစ်ကို သိမှာမဟုတ်ဘူး
ဒီတော့ နင် ယောင်ပြုံးလို့တောင် ငါ့အကြောင်းကို မပြောပြကြေ
နော်၊ နင်က ကတိပေးမလား”

ခင်ဖြူစကားက ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်နေသည်။

ခင်ဖြူစိတ်တွင်းခံစားချက်များကို အမောင် သိလည်း
အကြောင်းထူးမှာ မဟုတ်ပေ။ အမောင်သိသွားပြီဆိုရင်တော့ ခင်
က မျက်နှာချင်း မဆိုင်တော့မှာ သေချာသည်။

“ငါကတိပေးတယ် ခင်ဖြူ မိန်းမသားချင်းဝဲဟာ ငြီးစေ
နင်က ငါ့အချစ်ဆုံးသူလယ်ချင်း၊ နင် အကြောင်းမဲ့ သိက္ခာကျသော်
အတွက်တော့ ငါတစ်သက်လုံး မလုပ်ဘူး”

ခင်ဖြူသည် ကတိပေးစကားကို ကျေနပ်သွားပုံရသည်။

ဒီကတိပေးတာကိုတော့ ခင်ဖြူအတွက် ရဲရဲကြီးပေးရဲရမည်

ပေါ့။

အမောင်နှင့်ခိုခိုနိုးညိုထားသော စနေနေ့နံနက်ခင်းသည် များစွာ သာယာနေ၏။ ရာသီကအစ သူမတို့နှစ်ယောက်ဘက်က ရှိနေသည်။ ဆုံနေကျ ဆိုင်လေးသို့ရောက်သောအခါ အမောင် ရောက်နှင့်နေသည်။ ထိုင်ခုံမှာ ထိုင်ထိုင်ချင်းတွင် ကိုလာကိုလာဘူး ကို အမောင် အဆင်သင့်ဖွင့်ပေး၏။

“သက်ထားကို ဝမ်းသာစကား ပြောရမယ်”

“တယ် . . . တိုက်ဆိုင်လိုက်တာ၊ သက်ထားကလည်း အမောင့်အတွက် ဝမ်းသာစကား ပါလာတာ၊ ဒါပေမဲ့ အမောင်ယူ

လာတဲ့ ဝမ်းသာစကားကို ဒီဆိုင်မှာ အရင်ပြော၊ သက်ထားယူလာတဲ့ ဝမ်းသာစကားကိုတော့ ငမိုးရိပ်ချောင်းမှာ လှေစီးရင်းနဲ့ ပြောပြမယ်လေ”

“သက်ထားရေ အမောင် အရာရှိပေါက်စ ဖြစ်ပြီကွ၊ လာမယ့် ကြာသပတေးနေ့မှာ အလုပ်စဝင်ရမှာ၊ သောကြာနေ့မှာတော့ ကျောင်းက သူငယ်ချင်းတွေကို တစ်ဝိုင်းပေးရဦးမယ်၊ သက်ထားအတွက်တော့ ဒီနေ့ စိတ်တိုင်းကျ တောင်းဆိုပေတော့”

“အမောင် ကျောင်းမတက်တော့ဘူးပေါ့”

“သောကြာနေ့ဟာ အမောင်ရဲ့ ကျောင်းသားဘဝ နောက်ဆုံးနေ့ပဲ . . . အဲဒီနေ့ပဲ ကျောင်းသွားဖြစ်မှာ၊ ဒီကြားထဲ ရောက်ပြီ၊ မယ် မထင်ဘူး၊ အလုပ်တွေ ရှုပ်နေမှာ”

အမောင်အတွက် တကယ်ပင်ဝမ်းသာမိသည်။ ဝမ်းသာခြင်းကို ဆက်တိုက် အမောင်ခံစားချင်သည်။ သို့သော် အမောင်ဖြစ်နေသော ဝမ်းသာမှုကို လွတ်လွတ်လပ်လပ် ခံစားပါစေဦး . . . လှေစီးရင်းနဲ့ကျမှ မင်္ဂလာအကြောင်းကို ပြောပြမည်။

“သက်ထားယူလာခဲ့တဲ့ ဝမ်းသာစကားကို နားထောင်လို့ အမောင်တို့ ဒီနေရာက မြန်မြန်သွားရအောင်”

အမောင်၏ လှုပ်ရှားမှုတွေသည် ကလေးတစ်ယောက်လို

ပျော်မြူးပြီး တတ်ကြနေသည်။

အမောင်အပျော်သည် ရင်သို့ အလိုလိုကူးစက်၏။ ဆိုင်ကယ်နောက်မှထိုင်ရင်း အမောင်ကို သိုင်းဖက်ထားမိသည်။ ဖြတ်သွားဖြတ်လာများကတော့ ကဲလွန်းသည်ဟု အထင်ရှိကြမည်။

မိုးရိပ်လေရိပ်ကင်းကင်းဖြင့် မေတ္တာလှေကို စီးကြသည်။ လှေလှော်ခတ်သူကလေးက မှတ်မိနေပုံရသည်။

“ကျွန်တော် ခပ်ကြာကြာ လှေလှော်ပေးပြီးမှ ကမ်းကပ်ပေးမယ်နော်”

ကလေး၏အလိုက်သိတတ်မှုကို ကျေးဇူးတင်သွားမိသည်။

“သက်ထားယူလာတဲ့ ဝမ်းသာစကားဆိုတာ”

“အမောင် သက်ထားနား တိုးစမ်းပါ”

သူမတို့နှစ်ယောက်၏ အဖြစ်သည်းပုံကို လှေလှော်ခတ်သူကောင်လေးမှတစ်ပါး မည်သူမှ ကြည့်ရှုနေမည့်သူ ရှိမနေ။

“အမောင် ကြားချင်ပြီ”

အမောင်က အနားတိုးကပ်ပြီး ပခုံးကို ဖက်ထားလို့

သည်။ အမောင်ရင်ခွင်ထဲသို့ ခန္ဓာကိုယ်ကို တိုးဝင်လိုက်သည်။

“အမောင် သက်ထားကို မိန်းမလို့ ခေါ်လိုက်စမ်းပါ”

လှေခတ်သူကလေး မမြင်အောင် ကိုယ်နှင့်ကွယ်ပြီး ပါးပြင်ကို နမ်းရန်ပြင်သော အမောင်လှုပ်ရှားမှုသည် တံ့ဆိုးဝါးသွား၏။

“ဘာရယ် သက်ထား”

“သက်ထားဘဝ၊ သက်ထားနဲ့ဆိုင်သမျှ အားလုံးကို အမောင် ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရတော့မယ်လေ၊ အမောင်ကလည်း နားထေးလိုက်တာနော်”

အမောင်က ပြူးကြောင်ကြောင်မျက်လုံးများဖြင့် သူမမှတ်နားကို စေ့စပ်စွာ ကြည့်တော့သည်။

“အမောင် သက်ထားကို လက်ထပ်ရမယ်၊ အဲဒီအတွက် ဒီကအပြန် သက်ထားတို့အိမ်ကို အမောင် လိုက်ဦးရမယ်၊ အဲဒီအခါမှာ အမောင်အတွက် အလွန်အဆိုးရာကောင်းတဲ့ ယောက္ခမလောင်း သက်ထားပေးမေက အိမ်က ဆီးကြိုနေရမှာ”

“ဘာရယ်”

အမောင် ပြူးကြောင်ကြောင်နှင့် ဘာမြစ်နေသည် မသိ။ အမောင်က သူမခန္ဓာကိုယ်ကို ဆွဲလှည့်လိုက်သည်။

“မင်း ဘာတွေပြောနေတာလဲ သက်ထား”

“အမောင်နဲ့သက်ထားတို့ လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စလေ . . . အမောင်နဲ့အတူ နေရအောင်လေ . . . အမောင်ရင်ခွင်ထဲမှာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် တီးဆွဲပြီး နေချင်ပြီ အမောင်”
လေသံကို အညင်သာဆုံးဖြစ်အောင်ပြုပြီး ပြောလိုက်သည်။

အမောင်က အံ့သြလွန်း၍ မျက်နှာတွေတောင် နီမြန်းနေ၏။ အမောင်ခေါင်းကို ဆွင့်တွင်ခါတော့သည်။

“မင်းက ချစ်ခြင်းမေတ္တာလေး ဘာလေးနဲ့ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် စကားတွေနဲ့ အယုံသွင်း ကျုံးသွင်းပြီး ငါ့ကို ဖမ်းတာလား သက်ထား”

“ဘာရယ် . . . အမောင်”

အမောင် နောက်ပြောင်နေခြင်းလားဟု အစတော့ ထင်မိသည်။

ဒါပေမဲ့ကွယ် နောက်ဆက်တွဲစကားများကို အမောင် ပြောချလိုက်သောအခါ အရမ်းအံ့သြပြီး ဝမ်းနည်းသွားရတော့သည်။

“ဒီမှာသက်ထား . . . ကိုယ်ဟာ မိန်းမတွေနဲ့ ကင်းကင်း နေသူဆိုပြီး မင်း အပိုင်လိုက်တွယ်တာလား၊ ပထမကတည်းက ရှိခဲ့

တဲ့ သံသယတွေကို မင်း အိမ်လေးမှာ ပြောခဲ့တဲ့စကားတွေအရ
 ငါ မေ့ပျောက်ခဲ့တယ်။ ပြီးတော့ မင်းကို ယုံခဲ့တယ်။ အခုကြည့်စမ်း
 မင်း လက်ထပ်ဖို့ပြောပြီ။ အဲဒီစကားက မင်းကမပြီး ပြောရမယ့်
 စကား မဟုတ်ဘူး။ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်က စပြီးခွင့်တောင်း
 ရမယ့် စကား . . . ငါ့ဘက်က မမေ့ချင်း မင်းအနေနဲ့ ဘာမှပြောဖို့
 မလိုအပ်တဲ့ စကားပဲ။ အခု မင်း ဒီစကားပြောတာ ငါ့ကို လျှော့တွက်
 တာ မင်းရဲ့ မူမမှန်မှုပဲ။ ငါ့သံသယတွေဟာ ပြန်လည်နိုးကြွလာပြီ။
 မင်းနဲ့ ငါဟာ ဒီနေ့အထိ ဘာမှ မကျွေးလွန်ကြသေးဘူး။ ဇာတ်သေး
 တယ် မင်းကိုယုံပြီး ဒီနေ့လေ . . . အို . . . ငါ့အတွက် ဘုရားမတာ
 ပဲ”

နားထဲသို့ ပြတ်သန်းသွားသော အသံများကြောင့် ကြက်သီး
 များပင် ဖြန့်ဖြန့်ထသွားတော့သည်။ ပါးပေါက် ပူနွေးမှု . . .
 မျက်ရည်ကို အလိုအလျောက် ဖြစ်ပေါ်စေခဲ့ပြီ။

ပြောင်းလဲသွားသော အခြေအနေနှင့် အသံဗလံများ
 ကြောင့် လှေခတ်သူကလေးမှာ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားသည်။

ရေလယ်ခေါင်မှာ လှေသည် ရှေ့မတိုးနောက်မဆုတ်သာပဲ
 ရှိနေသည်။ အခေါ်အပြောကအစ ပြောင်းလဲပြီး စိမ်းကားလွန်း
 သည်။ မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်ခြင်းကြောင့် အတန်ငယ်ငြိမ်သက်နေရ

သည်။

“ကျေးဇူးပြုပြီး အမောင်ရဲ့ပြင်းထန်လွန်တဲ့ စကားတွေကို
 ပြန်ရုပ်သိမ်းပေးပါကွယ်”

ဒီစကားကို မျက်ရည်နှင့် ပြောမိသည်။
 အောက်ကျိုးခြင်းများစွာဖြင့် တောင်းဆိုမိခြင်းဖြစ်သည်။

“မရုပ်သိမ်းနိုင်ဘူး မင်း စဉ်းစားကြည့် . . . ငါ မင်းထင်
 သလောက် မအသေးဘူး။ မင်းနဲ့ငါတွေ့တာ ရက်ပေါင်းသုံးဆယ့်
 ဝါးရက်ပဲ ရှိသေးတယ်။ အဲ . . . သမီးရည်းစားလို့ သတ်မှတ်ရတဲ့
 ရက်က ဘာကြာသေးလို့လဲ။ အိမ်ထောင်တစ်ခုပြုတယ်ဆိုတာ မင်း
 တွဲခဲ့၊ ဖြစ်ပျက်ခဲ့ဖူးသလို ခပ်လွယ်လွယ် သဘောထားမလာ။ ဒီမှာ
 သက်ထား . . . ငါဟာ နွားမဟုတ်ဘူး”

“ဘာ”
 ရင့်သီးလွန်းသည်။ ဒီအတွက် သူမ ဘာမှမတတ်နိုင် . . .
 မျက်ရည်များစွာသာ ထပ်မံပြီး သွန်ချလိုက်မိသည်။

အမောင်ကတော့ ခက်ထန်မာကြောဆဲပင် အမောင်ရင်
 နှင့် အတွေးတွေမှာ မည်သည့်အနှောင့်အယှက်များ ပူးကပ်ဝင်
 ရောက်ခဲ့ပါလိမ့်။

“လှေလှော်တဲ့ကလေး အစ်ကိုကို လာတဲ့တမ်းတို့ ပြန်ပေါ့”

၁၇၆

မောင်ညိုအေး (မန်းတော)

ပေးပါ”

အမိန့်သံပါပါဖြင့် လှေခတ်သူကလေးကို ပြောလိုက်သည်။
ချက်ချင်းဆိုသလို လှေခတ်သူကလေးသည် မယ်လမုကမ်းဆီကို
ဦးတည်လိုက်သည်။

သူမကတော့ ဝမ်းနည်း၍ ကောင်းနေဆဲပင် ရှိသေးသည်။
လှေသည် မယ်လမုကမ်းရှိရာ ဝါးတံတားလေးရင်းဆီသို့ ထိုးရပ်သွား
သည်။

“ငါ သွားမယ် . . . မင်းရဲ့မမမှန်တဲ့ အကောက်ကြံမှုကို
စောစောစီးစီး သိရလို့ ကျေးဇူးတင်တယ်။ မင်းတဲ့ခဲ့တဲ့ လူတွေထဲက
မင်းဖမ်းလို့ရမယ့် နွားတစ်ကောင်ကို ထပ်ရှာလိုက်ဦးပေါ့။ မင်းလှည်း
ကျီးအတွက် ပခုံးကောင်းမယ့် နွားတစ်ကောင်ကောင်ကိုပေါ့။ အဲဒါ
ငါပေးချင်တဲ့ မင်းအတွက် အကောင်းဆုံးအကြံပဲ”

“အမောင် . နေပါဦးကွယ်”

လှမ်းတားသော စကားလုံးများက မည်သို့မျှသက်ရောက်မှု
မရှိ။

သူမလက်တွေသည် များစွာဖင့်နှေးနေရသည်။ အမောင်
ကမ်းပေါ် ရောက်သွားသည့်တိုင် ကျန်ခဲ့သူကို တစ်ချက်ကလေး
လှည့်မကြည့်။ လှေပေါ်တွင် သူမတစ်ယောက်တည်း ရှိနေသည်။

ရင်ဖြူမိအေး

၁၇၇

“ကျွန်တော် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ အစ်မ”

မေးမြန်းဖော်ရသော ကလေးကိုပင် ကျေးဇူးတင်ရမလို
ပင်။

မသက်ဆိုင်သော ကလေးငယ်ပင်လျှင် သနားကြင်နာဖော်
ရသေးလျှင် အမောင်သည် ဘာအတွက် တစ်ဖက်သတ်စွပ်စွဲပြီး
ထားရစ်ခဲ့သည်မသိ။

“ယကွမာန်ချက်သာ ပြန်သွားပေးပါကွယ် . . . အစ်မ
ဘုရားဖူးချင်လို့ပါ . . . အပြန်ကိုလည်း စောင့်ပေးနော်”

လှေခတ်သူ ကလေးငယ်က မူလလမ်းကြောင်းကို သွက်
လက်စွာပင် လှော်ခတ်ပေးရှာသည်။

လမ်းတစ်လျှောက်လုံး မျက်ရည်တွေ အကျမရင်သေးပေ။
ဘုရားကုန်းပေါ်တက်ရာမှာတော့ လှေခတ်သူကလေးပါ
အဖော်လိုက်ပေးသည်။

“ကျွန်တော် ထမင်းစားလိုက်ဦးမယ်နော် အစ်မ”

ကလေးကို ခေါင်းငြိမ်လိုက်မိသလား မသိတော့ပေ။
ဘုန်းကြီးကျောင်းပေါ်သို့ တန်းတက်မိသည်။ ဦးပဉ္စင်းက
ပုတ်မိုးနေပုံရသည်။ မြင်မြင်ချင်းပင် ခရီးဦးစကားပြော၏။

“ဒကာလေးရော မပါဘူးလားကွဲ့”

“တင်ပါ”

ပြန်လည်ဖြေကြားသံသည် ကွဲအက်နေမှာသေချာသည်။ ဦးပဋ္ဌင်းသည် အခြေအနေကို ရိပ်မိသည်လား မသိ။ ထပ်မံမေးမြန်းခြင်း မပြုတော့ဘဲ ဘာသိဘာသာ နေတော့သည်။ ယက္ခမာန်ချရုပ်ပွားတော်မြတ်ကို စိတ်ထဲမှာ ကြည်ညိုမိသည်။ ခဏကြာတော့ ရုပ်ပွားတော်ကို အာရုံပြုပြီး လက်အုပ်ချီလိုက်သည်။ ရုပ်ပွားတော်ထံ တိုင်တည်သံတွေသည် ရင်ထဲမှာ များစွာကျယ်လောင်နေသည်။

“တပည့်တော်မ၏ ချစ်ချင်းမေတ္တာသည် အမောင့်အပေါ်၌ မလျော့ပါးခဲ့ပါ ... သစ္စာယိမ်းပါးခြင်းကင်း၍ တစ်သက်တာ အတွက် ယုံကြည်ခြင်းတွေကို အမောင့်ထံ အပ်နှံထားပါသည်ဘုရား ... တပည့်တော်မ၏ ရင်ဖြစ်စကားတို့သည် မည်သည့်လိဆယ်မှုမှ မပါ ... ဖြားယောင်းမှုလည်း မရှိပါ ဘုရား ... ချစ်ခြင်းမေတ္တာ၏ ပကတိအမှန်တရားတို့ဖြင့် တပည့်တော်မ တိုင်တည်ပါရစေ၊ ထိုသို့သောအကြောင်းများကြောင့် အမောင်၏ ချစ်ခြင်းမေတ္တာများ တပည့်တော်မအပေါ် ပြန်လည်သက်ရောက်ပါစေသား”

ခင်ဖြူသည် ဘယ်အချိန်ကနေပြီး လှမ်းမျှော်ကြည့်နေသည် မသိပေ။ အိမ်ပေါက်ဝမှနေပြီး အဆင့်သင့် ဆီးကြိုနေသည်။

“သက်ထားအေး”

အနားသို့ရောက်လာသော သူမအနေအထားကြောင့် ခင်ဖြူ ကြောင်သွားသည်ထင်၏။

“နင်ဘာဖြစ်တာလဲ သက်ထားအေး”

“ငါလေ ... ငါ ... နင်ပြောဖူးသလို ကျနွဲ့လာတာ”

“ဘာရယ်”

“ဒီပွဲမှာ ငါ့ရဲ့ကျနွဲ့ခြင်းကိုလေ”

စကားကို ကောင်းမွန်စွာ အဆုံးမသတ်ခင်မှာပင် မျက်ရည်တို့ ပြိုဆင်းလာသည်။

“နေပါဦး ... ပြောပြပါဦး”

“သူငယ်ချင်းရယ် ... ငါ့အဖြစ်ကို မင်းကူညီပါဦး”

မျက်ရည်တို့ မည်မျှပြိုကျလာသည်မသိ။

အမောင်နှင့် ဖြစ်ပျက်သည်တို့ကို တစ်လုံးမကျန် ပြန်ပြောပြီးသည့်တိုင် မျက်ရည်ပြိုဆင်းမှုမှာ မပြီးဆုံးသေးပေ။

“ငါထင်တယ် ... ဒါ မိုးမြင့်မောင် သက်သက်မဲ့ အတ္တ

ကြီးတာပဲ ... ပြီးတော့ နူးပါတယ်ဆိုတဲ့သူကို ... အိုကွာ ... ဒါ

မတရားမှုပဲ”

အမောင်ကို ခံပြင်းသောစကားတို့ဖြင့် ခင်ဖြူ တိုက်ခိုက်သည်။

“ဒေါသမကြီးပါနဲ့ . . . ငါ ဘာလုပ်ရမလဲဆိုတာ အကြံပေးဦး”

“သူ သောကြာနေ့ ကျောင်းကိုလာဦးမှာဆိုတော့ အဲဒီမှာ ဦးလူ့အောင်အကြောင်းပါ နင်ထည့်ပြော”

“သောကြာနေ့အထိ စောင့်ရမယ် . . . မေမေ့တို့ ကတိပေးထားတာ တစ်ပတ်ကျော်သွားမှာပေါ့”

“အေး . . . ဒီကြားထဲ သူ့ကိုတွေ့ဖို့ဆိုတာ ခက်တော့ခက်သားပဲ . . . ငါ့အဖေကိုတော့ သိမယ် . . . ဒါပေမဲ့ မန္တလေးတို့လှမ်းဆက်သွယ်ရမှာဆိုတော့ . . . ဘာပဲပြောပြော သောကြာနေ့ကို စောင့်လိုက်တာ အကောင်းဆုံးပဲ”

နောက်ဆုံးမှာတော့ ခင်ဖြူ အကြံပေးသည့်ကိုပင် လက်ခံရတော့၏။ ဒီကြားထဲ မေမေ့ကို ရှင်းပြဖို့ စိတ်ကုန်ကျပ်မှုသည် အာရုံကို ခြောက်ခန်းစေ၏။

“သောကြာနေ့ကို နင်ကြိုးစားကြည့်ပါဦးလား . . . ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင် ရှင်းပြလို့မှ သူက ပြင်းနေတုန်းဆိုရင် ဒီပြဿနာ

ကို ငါ စင်ပြေရှင်းရလိမ့်မယ်”

ခင်ဖြူကို အားကိုးတကြီးနှင့် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ခင်ဖြူက သူမလက်ကို အသာဆုပ်ကိုင်ထားသည်။

ဘာပဲပြောပြော သောကြာနေ့တွင် အမောင်နှင့် တွေ့ဆုံ

ရန်အတွက် အင်အားများစွာ မွေးရဦးမည်။

မိမ်းမြတ်သူ၏ မျက်နှာကို ရင်ဆိုင်ဖို့ မလွယ်ကူတော့။

အပြုံးမရှိသော မျက်နှာ၊ ခက်ထန်သော အကြည့်တို့

အမောင်ထံမှ လွင့်ပန်းသွားကြပါလေ။

သီတင်းတစ်ပတ်ပြည့်သော ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ နံနက်ခင်းကစပြီး
အခန်းတောင်းပြီး နေလိုက်သည်။

မေမေကလည်း အခန်းတွင်းသို့ တစ်ခါပင် အရိပ်အကဲ
ကြည့်ပြီး အကျိုးအကြောင်း မမေးခဲ့ပေ။

နေ့လယ်ပိုင်းတွင် ဦးလူအောင်လာသံကို ကြားရသည်။
သျှမကိုပင် မေမေ ခေါ်မပေးခဲ့။ ဒီအတွက်ပင် မေမေ့ကို

ကျေးဇူးတင်ရပေမည်။
မေမေနှင့် ဦးလူအောင် စကားတွေပြောကြသည်။

သောကရုပ်ဖြင့် အပြင်မထွက်ချင်း၊ မေမေကများ အစီအစဉ်များကို ပြောပြလိုက်ပြီထင်၏။

မနက်စာကို ရှောင်လွန်၍ စားသောက်ခဲ့သော်လည်း ညနေစာ စားခြင်းကို မေမေက လှူလွှတ်ခေါ်ခိုင်းလိုက်သည်။

နေမကောင်းဘူးဆိုသော အကြောင်းပြချက်ဖြင့် ငြင်းဆိုလိုက်သည်။

ဒီနောက်မှာတော့ ထပ်မံ၍ အဆက်သွယ်မလုပ်တော့ပေ။ အခုလို အချိန်မျိုးမှာ တင်းယောက်တည်းနေချင်သည်။

အမောင်ရော သယ်လိုနေမည်လဲဟု တွေးမိသည်။ အမောင်သည် စိမ်းရတ်သည်။

အမောင်ရင်သည် စိမ်း၏။ အမောင်တကားသည် စိမ်း၏။

အမောင်အကြည့်သည် စိမ်း၏။ စိမ်းကားခြင်းများစွာတို့ကြောင့်ပင် အိပ်ရာဝင်ခြင်းသည် ချားစွာအချိန်လွန်မှု အထမြောက်သည်။

ပြောရေးအကြောင်း...
ပြောရေးအကြောင်း...

ကြာသပတေးနေ့ နံနက်ခင်းမှာတော့ ရင်ထဲဟာနေသည်။ စိတ်ဆင်းရဲခြင်းနှင့် အစားမမှန်ခြင်းကြောင့် အာရုံသည်

မူးနေနက်နေသည်။

မီးခိုချောင်သို့ အကူးမှာတော့ မေမေနှင့် တည့်တည့်တိုးတော့သည်။

“မင်္ဂလာပါ သမီး”

သူမသည် မင်္ဂလာခိုသော ပြန်လည်နှုတ်ဆက်ခြင်းကို မပြုနိုင်ဘဲ ချိုးနေသည်။

“သမီးကတိ မနေ့က ပြည့်သွားလို့ မောင်လူအောင်ကို တောင် အကြောင်းစုံ ပြောပြပြီးသွားပြီ”

“ခွင်”

“ဟုတ်တယ်လေ . . . သမီးချစ်သူဆိုတဲ့လူကိုမှ ခေါ်မလာမိင်ပဲ”

“မဟုတ်ဘူး သူ့ အလုပ်တွေရွှပ်နေလို့”

ချေပနှင်းလင်းချက်ကိုတော့ သွက်သွက်ပင်ပြောချလိုက်သည်။ ဝါပေမဲ့ မေမေက အလွန်ပါးနပ်သူပဲလေ။

“သူ့အတွက် သူ့ဘဝအတွက် အရေးကြီးဆုံးကိစ္စအတွက် ဘာအလုပ်တွေက ပိုပြီးအရေးကြီးနေလဲ သမီး . . . ပလုံလောက်တဲ့ ဆင်ခြေ . . . အဲဒီလို ချစ်မြတ်နိုးမှု မရှိတဲ့ . . .”

“မဟုတ်သေးဘူး မေမေ . . . လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စအတွက်

၁၈၆

မောင်ညိုအေး (သုံးဆယ့်)

ချက်ချင်းကြီး ဆွေးနွေးလို့ ပြီးပြတ်ကောင်းတဲ့အရာမျိုး မဟုတ်တာ

“ဒါလည်း ယုတ္တိမတန်ဘူး . . . သမီးနဲ့ သမီးကောင်လေး

ချစ်မြတ်နိုးကြတာ ဘာအတွက်လဲ၊ ရှင်းပါတယ်လေ၊ သမီးအပေါ်မှာ ချစ်မြတ်နိုးမှု မရှိလို့ပေါ့၊ ချစ်သူနှစ်ဦး အတူနေထိုင်ဖို့ဆိုတာ မငြင်းအပ်၊ ရက်ရွှေ့မအပ်တဲ့ အရာပဲ . . . ငြိတော့ ချက်ချင်းကြီး မဟုတ်ဘူး၊ မေမေဆီမှာ ခွင့်တောင်းနဲ့သက်သက်ပဲလေ”

“သမီးကို နောက်သုံးရက် ထပ်အချိန်ပေးပါ”

“မရတော့ဘူး သမီး၊ သမီးနဲ့ မေမေကြားမှာ အသေးအပွဲကအစ ဘယ်တုန်းက ကတိမပျက်ဖူးခဲ့ကြသလို့ပဲ . . . မောင်လူအောင် လာလိမ့်မယ် . . . သမီး မစီးချင်ဘူးဆိုတဲ့ အိပ်ကကားကို ရောင်းပြီး မော်ဒယ်မြင့်၊ ဈေးမြင့်တဲ့ သမီးကြိုက်မယ့် ကားမျိုး ဝယ်ပေးဖို့ သမီးကို တိုင်ပင်လိမ့်မယ်၊ ငြိတော့ သမီးဖြစ်စေချင်တဲ့ အရာတွေကို သူ မေးလိမ့်ဦးမယ်”

အောင်နိုင်သူလေသံမျိုးဖြင့် စကားကို အဆုံးသတ်ပြီး မေမေထွက်ခွာသွားသည်။ သူမကတော့ နေရာတွင် ကြောင်တောင်တောင် ရပ်မိနေဆဲ။

အိမ်ရှေ့မှ ကားဟွန်းသံကို ကြားလိုက်ရသည်။ ဒါဆို ဦးလူအောင် ရောက်လာပြီပဲ . . . ဦးလူအောင်နှင့် တွေ့ဆုံရတော့

မည်။ ဒီအတွက် သူမ ဘာတွေ ပြင်ဆင်ထားဖို့ လိုအပ်မှာပါလိမ့်။

မေမေခေါ်ဆိုမှုကို စောင့်ဆိုင်းမနေတော့ဘဲ ဧည့်ခန်းတွင်းသို့ ထွက်ခဲ့သည်။ မြေလှမ်းသည် တက်ကြွမှု ရှိမနေ။ ခန်းဆီးစကို မကြည့်သောအခါ ဦးလူအောင်နှင့် အကြည့်ဆုံသည်။

ဦးလူအောင်ပြောပြသောအပြုသည် အရင်အတိုင်း ပြောင်းလဲမှုမရှိ။ သူမ၏ တုံ့ပြန်အပြုတွင်သာ ဝမ်းနည်းမှုတွေ ခိုကပ်ပါနေမှာ သေချာ၏။ သူမအပြုသည် လုံးဝ မလတ်ဆတ်မှန်း ဘာသာ သိနေ၏။

ဧည့်ခန်းအတွင်းတွင် ဦးလူအောင်တစ်ယောက်တည်းသာ ရှိနေ၏။

မေမေ၏ အရိပ်အယောင်နှင့်အသံတို့ကို မကြားရ။ နှစ်ယောက်သား လွတ်လွတ်လပ်လပ် စကားပြောဆိုနိုင်ရန်အတွက် ရှောင်ထွက်သွားသည်ထင်၏။

“သက်ထားအေး နေမကောင်းဘူးဆို”

မျက်နှာချင်းဆိုင်ခိုတွင် ထိုင်လုဆဲတွင် ဦးလူအောင်

မေးလိုက်၏။

“ဟုတ်ကဲ့”

အဖြေမေးလိုက်ချိန်မှာတော့ ဦးလူ့အောင်တွေ့တွင် ထိုင်မိပြီးသား ဖြစ်နေ၏။

“အခုရော့ နေသာရဲ့လား။ ကိုယ်နဲ့ဝကားပြောလို့ ဖြစ်ပါ့မလား”

“ရပါတယ်”

ခြောက်ကပ်တစ်နိုင်လှသောအပြေကို ဦးလူ့အောင်ဘယ်လိုအဓိပ္ပာယ်ကောက်မည် မသိပေ။

ဣန္ဒြေရအောင် ပြင်ဆင်လိုက်ပြီး စကားပြောင်းပြောဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ဦးလူ့အောင်နှင့် အကြိတ်အနယ် ဆွေးနွေးမှုမည်လေ . . .

“အိမ်ကကားကိုရောင်းပြီး ကားအသစ်ဝယ်မယ်ဆို သက်ထားအေး၊ ဘာအမျိုးအစားနဲ့ မော်ဒယ်တို့ကြိုက်လဲ”

“သင့်ရာ တစ်စီးစီးပေါ့”

“ဒါဆိုလည်း ကားပွဲစားတန်းကို တုတူသွားမယ်လေ . . . သက်ထားအေး ကြိုက်တဲ့ကားကို ကိုယ်တိုင်ခွေးပေါ့”

အခုချိန်အထိတော့ ဦးလူ့အောင်ထံမှ သိပ်ထူးခြားမှုကို

ပတွေ့ရပေ။ လိုက်လော့မှုများကိုသာ တစ်ခုချင်း ပြောပြနေ၏။ မေမေလာတော့ ပြောပြနှင့်ပြီးသားဟုဆိုသည်။ ထိုအကြောင်းအရာကို အချိန်တွေ့မသန်း . . .

“သက်ထားအေး ဒီနေ့ အပြင်ရော့လိုက်နိုင်ပါ့မလား . . . မလိုက်နိုင်လည်း နောက်ရက်ပေါ့ . . . ကိုယ်ကတော့ ဒီရက်ပိုင်းမှာ အားနေတာ . . . မန္တလေးကိုလည်း တော်တော်နဲ့ ပြန်ဖြစ်သေးမှာ မဟုတ်ဘူး”

ဘယ်ကစလို့ ပြောရမှန်းမသိအောင် ဖြစ်နေရသည်။ ကိုယ်တိုင်တင်ပြီး ခြော့ဖို့ကလည်း နှုတ်မရဲ ဖြစ်နေရသည်။ သူမ ဖြစ်ထုတ်နေပုံကိုကြည့်ပြီး ဦးလူ့အောင် ပျာပျာသလဲ မေးတော့သည်။ သူမနေဖူးကိုလည်း တလုတယ လှမ်းစမ်းကြည့်၏။

“မှန်း . . . အဖျားတွေရှိသေးတာပဲ . . . သက်ထားအေး ကိုယ်လတ် မအိမ်သာပြန်နေလည်း သွားလွဲနေလေ”

ခက်ပြီး ကိုယ်တိုင် စ၊ မပြောပါက ဦးလူ့အောင်ဘက်မှ စကားရိပ်သန်းမည် မဟုတ်ပေ။

အားတမ်းပြီး စပြောရန် ပြင်ဆင်လိုက်သည်။

“ဦးလူ့အောင် တိုလေ . . .”

ပြောရင်းနှင့်ပင် နှုတ်မရဲဖြစ်ရသည်။

“ပြောလေ သက်ထားအေး”

“ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ကိစ္စ”

ရုတ်တရက်ပြီး အမေးခံလိုက်ရသောအခါ ဦးလူအောင် မနေတတ်မထိုင်တတ် ဖြစ်သွားသည်။ ဦးလူအောင်ပုံစံသည် ချည်းစားစကား စပြောခါစ အနေအထားတိုင်း ပြစ်နေ၏။

“အဲဒီကိစ္စကို ကျွန်မ ဆွေးနွေးချင်လို့”

ဦးလူအောင်သည် မရဲတရဲမော်ကြည့်ပြီး တစ်လုံးချင်း ပြောတော့၏။

“ဟုတ်တယ် သက်ထားအေး။ ကိုယ့်ဘက်က တစ်မျိုးဖြစ်နေသလား မသိဘူး။ တစ်ခုခုတော့ရှိတယ် . . . ကိုယ့် သက်ထားအေးအပေါ် ထားခဲ့တဲ့ သံယောဇဉ်တွေက ဒီအတွက် အစပျိုးခဲ့တာ မဟုတ်တာတော့ သိထားဝေချင်တယ်”

“ကျွန်မ နားလည်ပါတယ်”

“သက်ထားအေးဘက်က အခြေအနေကိုကြိုက်သလို ဆုံးဖြတ်ပါ။ ကိုယ်က လိပ်ပြာမလုံတဲ့သူ၊ ကိုယ်က နောက်ကြောင်းမကင်းတဲ့သူပါ။ အိမ်ထောင်ကျပြီးသား လူတစ်ယောက်ရဲ့ ချစ်ခြင်းတွေ့ကို သက်ထားအေး အကြွင်းမဲ့ နားလည်ယုံစားဖို့ဆိုတာ . . .”

“ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျွန်မဘက်က ဘာမှငြင်းဝရာ မရှိ

ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ . . .”

ပြောချင် သည့်စကားကို အလိုလို တွန့်သွားရသည်။ အမောင်၏ ခက်ထန်သောအရိပ်ကို မျက်လုံးထဲတွင် ပေါ်လာသည်။ ဦးလူအောင်ကို ပြောပြနေလည်း တကယ်တော့ အပိုအလုပ်ပါလော။

“အင်မကတော့ ခံပြောပါတယ်။ သက်ထားအေးရဲ့ဆန္ဒကို မေးပြီးသားပါတဲ့ . . . ခုန်သူရည်းစားချီရင်လည်း ခေါ်လာခဲ့ဖို့ ပြောတယ်ဆို”

အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို မေမေ ပြောပြလိုက်ပြီလား မသိ။ မလုံလဲသောစိတ်ကြောင့် ဦးလူအောင်မျက်နှာကို အတဲတ်ရသေးသည်။

“ဟုတ်ပါတယ် မေမေပေးတဲ့အချိန်လောက်နဲ့တော့ ကျွန်မ ခုန်သူရဲ့ ညှိနှိုင်းဖို့ မလွယ်လှပါဘူး”

အမောင်ကို ချစ်သူဟု အားပေးတရပြောလိုက်ပြီးမှ ရင်ထဲမှာ ဟာသွားသည်။ ဟိုအချိန်တုန်းကတော့ အမောင်က ချစ်ရတဲ့သူ . . . အခု ပစ္စုပ္ပန်မှာတော့ အမောင်ရင်သည် အဘယ်တွက်ကြောင့် ဝမ်းနည်းရောင်ဖြစ်သွားလည် မသိ။ သူမကို တုံ့ပြန်သောစိမ်းကားပူသည် တကယ်တော့ ရင်အတွက် ဝရဲတမျှ ပူလောင်လှ၏။

“သက်ထားအေးက ရည်းစားများခဲ့ဖူးတယ်ဆို”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဦးလှအောင်အေးမေးသည် ရင်ကို ကုင်ခနဲ ဖြစ်သွားစေသည်။ ရည်းစားများခဲ့ခြင်းသည် အမောင်နှင့်သူမတို့ကြားတွင် ရှိနေသော တံတိုင်းကြီးတစ်ခုလို့ ဖြစ်နေ၏။ ဒီအကြောင်း ဒီအသံတွေသည် အရင်အချိန်တုန်းကဆို ဘာမှတုန်လှုပ်စရာမလို... အခုခါမှာတော့ အမောင်ကို ဆုံးရှုံးရတော့မည့် အဓိက အကြောင်းရင်းကြီး ဖြစ်လာသောအခါ ကြားရရုံမျှဖြင့် ရင်ကိုနာတောင်စေ၏။

“ဒါပေါ့လေ... ငြိမ်ခဲ့တာတွေကို ထားလိုက်ပါ။ အခုတိရစ္ဆာန်သက်ထားအေး ဖြစ်ချင်တာက...”

ဦးလှအောင်၏ စကားလမ်းကြောင်း ဖွင့်ပေးမှုကြောင့် ဝမ်းသာရသည်။ အမောင်နှင့် ပတ်သတ်ပြီး မျှော်လင့်ချက်တို့ မရှိ။

“ကျွန်မ သူ့ကို နားလည်အောင် ကြိုးစားကြည့်ချင်တယ်။ မနက်ဖြန် သူ့နဲ့ တွေ့စရာရှိတယ်။ ကျွန်မပြောချင်တာတွေ သူ့ကို ပြောပြချင်တယ်”

“နေပါဦး သက်ထားအေး။ သက်ထားအေးလူက ဘာဖြစ်လို့ဟုန်း... အစိမ်းငြိမ်းအေးက ခေါ်လာခိုင်းတယ်ဆို”

“မေမေက သူ့ကိုခေါ်လာခိုင်းတာ မှန်ပါတယ်... ဒါပေမဲ့ လက်ထပ်ဖို့အကြောင်း ကျွန်မပြောတဲ့အခါမှာ ရည်းစားများ

ခဲ့ဖူးတယ်ဆိုတဲ့ အချက်နဲ့ပဲ ကျွန်မကို သူ့လမ်းခွဲဖို့ ကြိုးစားတယ်။ လက်ထပ်ဖို့အတွက်နေရဖို့ ပြောလိုက်တဲ့စကားဟာ သူ့နဲ့ အဝေးဆုံး ဖြစ်သွားရမယ်လို့ ကျွန်မ လုံးဝ မမြေ့လင့်ခဲ့ဘူး။”

“အင်းပေါ့လေ... သံယောဇဉ်ဆိုတာ တွယ်မိတွယ်ရာကို တွယ်တတ်ကြတာပါပဲ။ ဒီကိစ္စမှာ သက်ထားအေး ကြိုက်သလိုဆုံးဖြတ်လုပ်ကိုင်ပါ။ အဲဒီဆုံးဖြတ်ချက်ကို ကိုယ်ဘာမှ မစွက်ဖက်ဘူး။ သက်ထားအေး စိတ်မချမ်းမြေ့တာမျိုး မလုပ်ချင်ဘူး။ အဲဒါ ကိုယ့် သံယောဇဉ်ကို သက်သေပြခြင်းပဲ”

ဦးလှအောင်ကတော့ လိုက်လိုက်လျော့လျော့ပင် စကားပြောသွားသည်။ ဦးလှအောင်၏စကားတို့သည် ပကတိဟန်ဆောင်မှု ကင်းသည်။ ဦးလှအောင်ဆီမှ တည်ငြိမ်မှုမျိုးကို ခဏလောက်ရပါက ငှားထားချင်မိ၏။

ခင်ဖြူတစ်သို့ မခက်စောစောကြီးကတည်းက ထွက်လာ
ခဲ့သည်။ ခင်ဖြူအိမ်သို့သွားရာမှာလည်း ဦးလှဘောင်ပင် လိုက်ပို့ပေး
၏။

“ကိုယ် လာကြိုရမှာနော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“သတ်ထားအေးကိစ္စ အောင်မြင်ပါစေလို့ ဆုတောင်းပေး
လိုက်တယ်”

ကားကို တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပင် မောင်းထွက်သွား၏။

ခင်ဖြူက အိမ်ပေါ်မှနေပြီး အဆင်သင့် ဆီးကြို၏။

“နင့် ဦးလူအောင်ကြီးကို မိုးမြင့်မောင်အကြောင်း ဖွင့်ပြောပြလိုက်လား”

ဦးလူအောင်၏ စကားကို ခင်ဖြူကြားသွားပုံရသည်။

“ဟုတ်တယ် ခင်ဖြူ ဦးလူအောင်ကို ငါပြောပြလိုက်တယ်၊ ညနေကိုလည်း သူပဲလာကြီးမှာ ခင်ဖြူ”

သူမ စကားဆုံးသောအခါ ခင်ဖြူ သက်ပြင်းချ၏။

“နင့်ကို ပြောရဦးမယ် သက်ထားအေး”

“ဘာလဲ ခင်ဖြူ”

“မနေ့ကပဲ ငါ့အစ်ကိုဆီက စာလာတယ်၊ မိုးမြင့်မောင်ဆီကို စာအုပ်သွားသူဆိုင်းတာလေ . . . အဲဒီမှာ မိုးမြင့်မောင်ရဲ့ အိမ်လိပ်စာလမ်းညွှန်ငါ ပါတယ်။ ပထမစာဖတ်ပြီးချင်း နင့်ဆီ ဖုန်းဆက်မလို့ပဲ၊ ဒါပေမဲ့ အချိန်က နေ့လယ် ဆယ့်နှစ်နာရီကျော်နေပြီ ဒီနေ့ တွေ့မှာပဲ မထူးတော့ဘူးဆိုပြီး မဆက်တော့တာ သတ်ထားအေး”

“ . . . ဟယ် . . . မေမေနဲ့ချိန်းထားတဲ့ ရက်စတိုင်မီ ဒီစာရောက်လာခဲ့လည်း အကောင်းသားနော်”

ခင်ဖြူက သူမကိုကြည့်ပြီး စိတ်ပကောင်းဖြစ်နေပုံရသည်။

“ငါ တစ်ခုစဉ်းစားမိတယ် သက်ထားအေး၊ ယောက်ျားလေး တော်တော်များများရဲ့ စဉ်ကပါ။ ယောက်ျားလေးတိုင်း ဒီစိတ်ထား ရှိကြမယ်လို့ ငါထင်တယ်၊ ယောက်ျားလေးအများစုမှာ သူတို့ကိုယ်တိုင်က ပွေချင်ပွေမယ်၊ ရွှင်ချင်ရွှင်မယ်၊ အေး . . . သူတို့ထက်ထင်ရမယ့် မိန်းကလေးကျတော့ ခြောက်ပစ်ကင်းစေချင်ကြတယ်။ မိုးမြင့်မောင်လို လူမျိုးကျတော့ ပိုဆိုးတာပေါ့လေ”

“ပြောမနေပါနဲ့တော့ ခင်ဖြူရာ၊ ဖြစ်သမျှ အကြောင်းပေါ့”

“ကျောင်းထဲကို ငါလိုက်လည်း လိုက်ချင်တယ်၊ မလိုက်လည်း မလိုက်ချင်ဘူး”

“ကျောင်းထဲအထိတော့ လိုက်ခဲ့ပါ သူငယ်ချင်းရာ၊ ပြီးမှ တစ်နေရာက စောင့်၊ သူ့နဲ့စကားပြောပြီးရင် ပြန်ဆုံမယ်လေ”

“နင့်နဲ့ပြောလို့ဆိုလို့ အဆင်မပြေရင် သူ့နဲ့ငါ တွေ့ရလိမ့်မယ် သတ်ထားအေး”

အမောင်နှင့်စကားပြောနေချိန်မှာ ခင်ဖြူကို ရှိပနေစေချင်၊ အမောင့်နှုတ်ထွက်စကားတွေကို ခင်ဖြူက သည်းခံနိုင်မှ သည်းခံနိုင်မည်။

အမောင့်အပေါ် ခင်ဖြူက ပေါသမကင်း၊ သူမကတော့

အမောင့်အပေါ်မှာ ဝေါသမမို့။

အမောင့်ကို နားလည်စေချင်တာပဲ ရှိသည်။

မန္တလေးအဆောင်ရွေ့အောင် နားတွင် 'ခင်ဖြူနှင့်လမ်းမဲ့ လိုက်သည်။'

"ငါသွားမယ် သက်ထားအေး၊ အကြည့်တိုက်ခေတ္တနေ စောင့်နေမယ်"

ခင်ဖြူကျောကို ခဏရပ်ကာ အကြောင်းမဲ့ ငေးကြည့်ခဲ့ သည်။

အဝန်းဝိုင်းထဲသို့ဝင်ရန် ခြေလှမ်းတိုးကြည့်သည်။ ခြေတို မရွေ့ချင်း ခင်ဖြူကို လှမ်းခေါ်ဖို့ ကြိုးစားသည်။ ခင်ဖြူက တော် တော်ဝေးဝေးကို ချောက်နေပြီ။

သူမ၏ ထုံထိုင်းထိုင်းအမူအရာကြောင့် ဖြတ်သွားဖြတ်လာ တို့က ကြည့်သွားကြသည်။ အမောင့်ကို တွေ့ဆုံဖို့ ဘာကြောင့် ဒီ လောက်တောင် အင်အားတွေ ဆုတ်ယုတ်သွားရပါလိမ့်။ တကယ် တော့ အမောင့်၏ စိမ်းတားခြင်းကို နှလုံးသားက လက်မခံလိုခြင်း

သာ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

"သက်ထားအေး တစ်ယောက်တည်းလား"

"ဟုတ်"

မျက်မှန်တန်းမိသော အတန်းဖော်တစ်ယောက်၏ နှုတ် ဆက်သံကြောင့်ပင် အိပ်မက်မှ လန့်နှိုးသွားသလို ဖြစ်သွားသည်။

ဤတူတူနိုင်နေသော အမူရာကြောင့်ပင် အတန်းဖော် ကောင်မလေးမှာ အလိုက်သိစွာပင် ရပ်စကားမပြောတော့ဘဲ ထွက် သွား၏။ စားသောက်ဆိုင်များရွေ့မှ တရွေ့ရွေ့ဖြတ်သန်းရင်း တောင်ငူဆောင် ဆင်ဝင်အောက်ကို ရောက်လာသည်။

ဒီနေရာတနေ အမောင့်ကို စောင့်ရမည်။

တောင်ငူဆောင် ပတ်ဝန်းကျင်ကတော့ လူအဝင်အထွက် စည်ကားလှက်ပင် . . .

ဖြတ်သွားဖြတ်လာနှင့် တောင်ငူဆောင်ဆီသို့ ဦးတည်လာ နေကြသူများကို အမောတကော ကြည့်ရသည်။ အမောင်၏ အသွင် သဏ္ဍာန်လေလားဟု ထင်ယောင်ထင်မှားဖြစ်ရသည့် အကြိမ်က လည်း မနည်းတော့ပြီ။ အမောင့်ကို နာရိဝက်တီတီ စောင့်လိုက်ရ သည်။ နေ့လယ်ဆယ့်တစ်နာရီအထိတွင် တောင်ငူဆောင်ဆင်ဝင် အောက်သို့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နှင့် အမောင် ရောက်လာသည်။

စကားတပြောပြောနှင့် လျှောက်လာသော အမောင်သွင်ပြင်မှာ အပူကင်းနေသည်။ အမောင်စိတ်ကို လွှမ်းမိုးထားသော ခံစားမှု ထစ်စုံတစ်ရာမျှမရှိ။ အပူမရှိသော လူတစ်ယောက်၏ လှုပ်ရှား နေထိုင်မှုသည် အေးအေးလှပစွာ သူမမှာတော့ အမောင်မေးသော စိမ်းကားမူတို့ဖြင့် လောင်ကျွမ်းလျက် ရင်သည် အစိုးမရ၊ သူမနား သို့ ရောက်လာသည်တိုင် အမောင် မမြင်တွေ့သေး။

အတူလျှောက်လာသူ သူငယ်ချင်းက ဦးစွာမြင်သည်။ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူက လက်တို့လိုက်မှ အမောင် လှမ်းကြည့်သည်။

“အမောင် ခဏ”

ခေါ်သံသည် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်သံ ပေါက်နေ၏။ သူငယ် ချင်းဖြစ်သူက အလိုက်သိစွာပင် နေရာမှရှောင်ပေးသည်။ အမောင် သူမနားဆီသို့ လာတော့ လာဖော်ရသေး၏။ အမောင်သူမရှေ့သို့ ရောက်နေပြီလေ . . .

အမောင်နှုတ်ဆီမှ စကားသံတို့ မထွက်လာသေး။ တိတ်ဆိတ်ရွာဖြင့် အမောင်ရပ်လျက်ရှိနေ၏။ ဖြတ်သွားဖြတ်လာများ မကြားရအောင် လေသံဖြင့် အမောင်တို့ ပြောလိုက်သည်။

“သက်ထားတို့ အပေါ်ထပ်လူရှင်းတဲ့နေရာတို့ ခဏသွား ရအောင်၊ သက်ထား ပြောစရာရှိလို့ပါ။ အမောင်နားထောင်ပြီးတာ”

နဲ့ သက်ထား ပြန်မှာပါ”
ခေလိတ်သော အသံအနေအထားကြောင့် ထင်သည်။
ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် မကန့်ကွက်ဘဲ အမောင် သဘောတူလိုက် သည်။

“ဒါဆိုလည်း သွားလေ”

ပွဲဦးထွက်နေနှင့်တော့ အမောင်၏ စိမ်းကားမူသည် ပီပီ ပြင်ပြင် မဖြစ်သေး၍ တော်သေး၏။ အမောင် သူစိမ်းဆန်သွားတာ တတော့ အမှန်ပင်။ အပေါ်ထပ် လူရှင်းရာဆီသို့ အမောင် ရှေ့မှ ဦးဆောင်ပြီးတက်သည်။

အပူမရှိသောသူက သွက်လက်နေသလောက် သောကဖြင့် လောင်မြိုက်နေသော ခန္ဓာက လိုက်မမိပေ။

လှေကားအတတ်မှာ သူမ ဘာဖြစ်ကျန်ခဲ့မည်ကို အမောင် လှည့်ပင်မကြည့်။ တစ်ချိန်တဆိုလျှင် အမောင်ပုခုံးမှာနွဲ့မို့၍ ဤလှေ ကားကို တက်ရပေလိမ့်မည်။ အခုတော့ လှေကားလက်ရမ်းကို အား ပြုရင်း အမောင်နောက်ကို အမီလိုက်ရသည်။ လူရှင်းလောက်သည် ဟု အထင်ရှိသောနေရာသို့ ရောက်သောအခါ လမ်းလျှောက်ခြင်းကို အမောင်ရပ်လိုက်သည်။

အမောင်နားဆီသို့ တိုးကပ်သွားချိန်မှာတော့ အမောင်

စကားစပြောသည်။

“မင်းမှာ ပြောစရာရှိတယ်ဆိုတာက . . .”

အမောင်ရှေ့မှာ မုက်ရည်မကျွဲ ခင်ပြုက အတန်တန် မှာသည်။ သို့ပေမယ့် ဝမ်းနည်းဒိတ်ကြောင့် မျက်ရည်က စွဲချင်နေသည်။

“ဒီလိုပါ အမောင်”

တောင်းဆိုသင်းကို အပြုဆဲမှာပင် အသံက တိမ်ဝင်သွားသည်။ ဆုံးရှုံးရမည့်စကားကို နှုတ်မပြောမထွက်ချင်တော့။

“ပြောစရာရှိတာသာ ပြောပါ”

အမောင်လေသံက မာလှသည်။ ပင့်သက်တစ်ချက်နှိုက်ရင်း အားယူလိုက်သည်။

“သက်ထားကို အမောင်လက်ထပ်ဖို့ တောင်းဆိုဘယ်ဆိုတာက မေမေ သက်ထားကို အိမ်ထောင်ချဖေးတော့မှာမို့လို့ပါ”

ပြောလိုက်သောစကားကို မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ နားထောင်နေသည်။ ဒီမျက်မှောင်ကြုတ်ခြင်းမျိုးကို ပထမဦးဆုံးအကြိမ်အဖြစ် မြင်ဖူးခြင်းဖြစ်သည်။

“မေမေ သဘောတူတဲ့သူက ဦးလူအောင်ဆိုတဲ့လူပါ . . .

ကျွန်မတို့နဲ့ ဦးပွားဖက်ပါ”

“မင်း ဒီအကြောင်းတွေကို အစတည်းက ပြောပြပါလား . . . အခုမှ ဘာစိတ်ကူးပေါက်ပြီ . . .”

“နေပါဦး အမောင် . . . ကျွန်မပြောတာက မဆိုးသေးပါဘူး . . . ဖြစ်ရပ်အစအဆုံးကို အမောင် နားထောင်ပါဦး”

“ကဲ . . . ပြောပါဦး”

ခနဲသောလေသံဖြင့် အမောင်ဆိုသည်။

“မေမေဆုံးဖြတ်ချက်ကို သိရတဲ့နေ့မှာပင် အမောင်ကို ပြောပြတာပါ။ မေမေက ခွင့်ပြုတာမို့ပါတယ် . . . အဲဒါဘာလဲဆိုတော့ အမောင်ကို ခေါ်လာပြီး သက်ထားကို မေမေဆီက လက်ထပ်ယူခွင့် တောင်းဆိုခိုင်းဖို့ပါပဲ”

အမောင်က မျက်နှာကို ဖူးဖူးရဲရဲကြည့်သည်။

အမောင်အကြည့်တွေကို ရင်မဆိုင်ရသဖြင့် ခေါင်းငုံ့နေလိုက်ရသည်။ ပြီးတော့ အမောင်၏ပြင်းထန်လှသော စကားလုံးများ။

“ဒီမှာ သက်ထားအေး . . . ဒါမင်းညာဏ်အကုန်ပဲ ပထက်

လာ . . . မင်းအမေ ပေးစားတဲ့ ဦးပွားဖက်ဆိုတဲ့လူကိုပဲ လူပဲလူ့။ သူက ပန်းတောင်းရင် ကောင်းမှာပေါ့။ ဒီလို မင်းကို ပထက်ပထက် လူပေလို့ လူမျိုးခွဲတယ်ဆိုတာကိုက မင်းအတွက် ပတာအခွင့်အရေး

ပဲ"

အမောင်စကားကို ဆက်လက်ပြီး မနာခံနိုင်တော့ပေ။
ခေါင်းကိုမော့ပြီး အမောင်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်
သည်။ မျက်ဝန်းမှာ တွဲခိုနေသော မျက်ရည်တို့ကတော့ ပြိုဆင်းစာ
လာ၏။

"အမောင်စကားတွေက ရင့်သီးလိုက်တာ"

"မင်းနဲ့ လိုက်ဖက်မယ့်စကား . . . အမှန်တရားတွေကို
ပြောနေတာပဲ"

"သက်ထား လာတွေ့တာက တကယ့်ဖြစ်ရပ်မှန်ကို
အမောင် သိအောင် ပြောဖို့ လာတာပါ"

"ကဲ . . . အခုပြောပြီးပြီ မဟုတ်လား"

"သက်ထား ပြောပြီးပါပြီ . . . သက်ထားကလည်း အမောင်
ကို အတင်းအကျပ် လင်ကောင်ဖော်ဖို့ တောင်းဆိုနေတာ မဟုတ်
ပါဘူး"

မျက်ရည်တို့ ပြိုဆင်းမှုသည် ရပ်တန့်မသွား။

အခြေအနေမှန်ကို ကောင်းစွာရိပ်စားမိသောအခါ ရပ်မှ
အခံရခက်လွန်းလှသည်။

"မျက်ရည်တွေ ကျပြလည်း အလကားပဲ . . . မင်းမျက်

ရည်တွေကို ငါ သနားရင် နွားဖြစ်သွားမှာ"

"ပြောပါ အမောင် . . . အမောင်ကျေနပ်အောင်ပြောပါ
. . . သက်ထား မျက်ရည်ကျသယ်ဆိုတာကလည်း ရင်မှာအခံရ
ခက်လွန်းလို့ပါ . . . တွန့်မရဲ၊ ထုံးစံမှုတွေကို အမောင် ကောင်း
တောင်းကျိစယ်မှုပြုနိုင်ပါတယ်"

ပြောနေရင်းက အကြည့်ကို တကြားသို့ အမောင်ရွေ့လိုက်
သည်။

ခဏကြာမှာတော့ မျက်နှာချင်းပြန်ဆိုင်သည်။

"ဒါပဲ မဟုတ်လား၊ ငါသွားမယ်"

ပြောရင်းက ခြေလှမ်းပြင်လိုက်သည်။

ချက်ချင်းအသိဝင်တာ အမောင်လက်ကို ဆွဲလိုက်သည်။

"အမောင် ခဏလေးပါ . . . ဒီစကားကိုတော့ အမောင်

တစ်ဘဝလုံး အမှတ်ရသွားပါ . . . သက်ထားရဲ့ ရင်ဖြစ်စကားပါ
. . . အမောင်ကို သက်ထားချစ်တယ်"

အမောင်လက်ကိုလွှတ်ပြီး နေရာမှ ဦးအောင် ချာခနဲ

လှည့်ထွက်လိုက်သည်။

နေရာတွင် အမောင် ထွန်ခဲမည်လားမသိ။ သူမ ခြေလှမ်း

တွေသည် မည်သူ့ကိုမျှ ဂရုစိုက် မနေအားတော့ပေ။ ခင်ဖြူရင်ခွင်

ကို တိုးဝင်ကာ အားပါးတရ ငိုချင်တာပဲ သိနေတော့၏။

ကျောင်းပိတ်ထားသောရက်ဖို့ စာကြည့်တိုက်ရှေ့ ကံကော် တန်းလေးတွင် လူရွင်းနေသည်။

သူမ လာသည်ကို မြင်ကတည်းက နေရာမှထပြီး ခင်ပြု ကြိုဆိုသည်။

“သတ်ထားအေး စိတ်ကို ထိန်းပါဟော”

မုက်ရည်များဖြင့် အမောင်နှင့် ပြောခဲ့သောစကားများကို ပြောပြမိသည်။

စကားအဆုံးမှာတော့ ခင်ဖြူ ဒေါသအကြီးအကျယ် ပေါက်ကွဲတော့၏။

“ဘောက် . . . ဒါ သက်သက်မဲ့ မတရားမှုပဲ”

“တော်ပါတော့ ခင်ဖြူရယ် . . . ငါကံနဲ့ပဲ ချီပါစေတော့၊ သူစိတ်ထဲမှာ ငါ့အတွက် ဘာမှရှိမနေမှတော့ ငါတို့ဘတ်က အားပဲ ဖြစ်နေဖြစ်နေ အင်္ဂါပဲပေါ့”

ခင်ဖြူဒေါသကို သူမ သိသည်။

ခင်ဖြူသွားပြီးရမ်းက ခင်ဖြူသာ အချက်ရပေမည်။

ဘာပဲပြောပြော အမောင်ကို စကားနိုင်ထိုးဖို့ ခင်ဖြူ

မလွယ်တူလှပေ။

“မဟုတ်ဘူး သက်ထားအေး . . . ခိုးမြင့်မောင်ဆီ ငါသွား မယ်ဆိုတာကလည်း နင့်အတွက် အောက်ကျိပ်ပြီး သွားတွေ့မှာ မဟုတ်ဘူး . . . အမှန်တရား သစ္စာတရားကို ပြောပြချင်လို့ . . . မဟုတ်ရင် နင် နှစ်ခါရာမှာ သိလား သက်ထားအေး”

ခင်ဖြူကို ပျောင်းဖျံလို့တော့ ရမှာမဟုတ်တာ သေချာ သလောက် ရှိသည်။

အခုချက်ချင်း သွားတွေ့ဖို့ မကြိုးစားသည်ကိုပင် ကျေးဇူး တင်ရဦးမည်။

ခင်ဖြူ ငြိမ်သက်စွာဖြင့် အကြံထုတ်နေသည်။

ခင်ဖြူကို ဆွဲပြီး အိမ်ပြန်မှ ဖြစ်ပေတော့မည်။

မုက်ရည်များကိုသုတ်ပြီး ခင်ဖြူကို အသာဖက်လိုက်သည်။

“ခင်ဖြူ ငါတို့အိမ်ပြန်ကြရအောင် . . . ဦးလူအောင် ရောက်ရင် ရောက်နေမှာ . . .”

“သွားကြတာပေါ့ . . . ဒါ ခိုးမြင့်မောင်နဲ့တွေ့ဖို့ အကြံ ထုတ်နေတာ သူ့ကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့ တိုက်ခိုက်ရင် ကောင်းမလဲ”

"အိမ်ရောက်မှ အေးအေးဆေးဆေး စဉ်းစားပါကွာ . . .
 ဒီနေ့အဖို့တော့ မင်းအကြံတွေကို ခဏထားလိုက်ပါဦး"
 ခင်ဖြူကို ချောမော့ဖြူ အရခေါ်ရသည်။
 ခင်ဖြူ အမောင်နှင့်သွားတွေ့လို့ တယ်လို့နည်းနှင့်မှ မဖြစ်
 နိုင်။ သူမဆုံးရှုံးနစ်နာခြင်းသည် သူမအကြောင်းနှင့်သူမ။
 ခင်ဖြူ အတွက်ကျတော့ အကြောင်းမဲ့ အရက်ရစေမည်။
 ပြီးတော့ အမောင်၏ ခါးသီးသောစကားတွေကို သူမလို ခင်ဖြူ
 ခံနိုင်မည် မဟုတ်ပေ။
 "ငါ ကိုကို့စာအကြောင်းပြုပြီး မိုးမြင့်မောင်အိမ်ကို သွား
 မယ် . . . ကိုကိုကလည်း စာပေးခိုင်းထားတာ . . . ဘာပဲပြောပြော
 . . . ငါ မိုးမြင့်မောင်ကို တွေ့ကို တွေ့ရလိမ့်မယ် သက်ထားအေး"
 ခင်ဖြူက စိတ်မလျှော့ပေ။
 "ဖြစ်ပါ့မလား ခင်ဖြူ"
 "ဒီမယ် သက်ထားအေး . . . ငါ အမှန်တရားအတွက် သတ္တိ
 ရှိတယ်။ မိုးမြင့်မောင်က အမှားကို အမှန်ထင်နေတဲ့လူ။ ဒီအတွက်
 ငါဘက်က ဘာမှနောက်တွန့်စရာ မလိုဘူး။ ငါ မိုးမြင့်မောင်ကို
 တွေ့မယ်"

ခင်ဖြူကို ဘယ်လိုမှ တားလို့မရပေ။ ခင်ဖြူသွားတွေ့လည်း

အမောင်နှင့်သူမတို့၏ တွေ့ကွင်းမှသည် သိပ်ပြီး မထူးခြားတော့ပါ
လေ။

သူမတို့ အိမ်ရောက်ပြီး သိပ်ကြောခင်မှာပင် ဦးလူအောင်
 ကား ရောက်လာသည်။ ခင်ဖြူကို နှုတ်ဆက်ပြီးသာ ပြန်လာရသည်။
 စိတ်က မချနိုင်။ အမောင်နှင့်သွားရောက်တွေ့ဆုံမည့်အရေးမှာ
 ခင်ဖြူအတွက် ဆုတောင်းပေးရုံသာ တတ်နိုင်တော့မည်။

"အဆင်ပြေရဲ့လား သက်ထားအေး"

ညင်သာစွာပင် ဦးလူအောင်၏အမေးကို ခေါင်းခါပြလိုက်
သည်။

ဆုံးရှုံးရမှုကို နှုတ်မှဖွင့်မပြောချင်ပေ။

"သက်ထားအေး . . . စိတ်ဆင်းရဲပါနဲ့ . . . စိတ်ချမ်း
 သာအောင်သာ ငြိစွာပေး ပြီးတဲ့ကိစ္စတွေကို မေ့ထားလိုက်တော့။
 သက်ထားအေးဖြစ်ချင်ရာ လုပ်ချင်ရာကိုပြော ကိုယ် စိတ်သောက
 ပုဆွေးရတုန်းက သက်ထားအေးရဲ့ ကျေးဇူးတွေ ရှိနေတယ်လေ။
 အခုချိန်မှာတော့ ကိုယ်အလှည့်ပေါ့ . . . သက်ထားအေးရဲ့ အပူ

နှုတ်မှတ်ကားများစွာတို့ ပြောခဲ့ဖူးသည်။
 ခံစားချိန် ပြောသောစကား...
 သံယောဇဉ်စကား...
 လောကဝတ်စကား...
 ထို... ထို ပြောဆိုခဲ့သော စကားတို့သည်
 ရင်မှာမထင်...
 ခြေရာမထင်...
 မကြင်ကျွန်ုပ်ရစ်...
 နှစ်ရှည်လများ မတည်တဲ့...
 ချစ်သူကို တွေ့ရှိ၍ နှလုံးသားဖြင့် စကားဆို၏။
 မြတ်နိုးစွာဖြင့် 'ချစ်သည်' ဆိုသော ရင်ဖြစ်စကားသည်
 တစ်ဘဝစာမက...
 သံသရာအတွက်ပင် ချစ်နှောင်ပြီးသား ဖြစ်နေလေ
 တော့၏။

မနက်ဦးပိုင်းအချိန်ကတည်းက ဧည့်ခန်းနှင့်စာကြည့်ခန်း
ပြင်ဆင်ခြင်းကို စတင်ခဲ့သည်။

နံရံများကို ဆေးကြောပြီးသောအခါ ဓာတ်ပုံနှင့်ဂုဏ်ပြု
မှတ်တမ်းများကို ချိတ်ဆွဲရန် စီစဉ်ရသည်။

အရာရှိတစ်ယောက်ဖြစ်လာသည်နှင့် အိမ်ဖွဲ့စည်းမှုနှင့်
အထားအသိုများကို ပြောင်းလဲရတော့သည်။

ကိုကိုကြီးနှင့်မမတို့ အိမ်ထောင်ခွဲ မဖြစ်ခင်ကပင် အိမ်၏
အပြင်အဆင်နှင့် အထားအသိုကို သူ့စိတ်တိုင်းကျ ပြင်သည်။

ဒီလို . . . အစီအစဉ် အထားအသိုများပြောင်းလဲခြင်းကို သူ ဆယ်တန်းအောင်သည့်နှစ်က တစ်ကြိမ်ပြုလုပ်ခဲ့ဖူးသည်။

“သားလေးစိတ်တိုင်းကျသာ ပြင်ဆင်တော့၊ မေမေတို့တော့ ဥပုသ်သွားစောင့်လိုက်ဦးမယ် မနက်ဖြန်ကျရင် သားကိုကိုကြီးနဲ့ မမတို့ပိသားစုတွေ လာကြမှာ”

အဖော်ကောင်လေးနှစ်ယောက်နှင့် အလုပ်လုပ်နေသော သူ့ကိုကြည့်ရင်း မေမေပြောလိုက်သည်။ မေမေကတော့ မေမေ့ စကားတို့ ထောက်ခံသောအားဖြင့် ပြုစုစေခြင်းနေသည်။

“အစ်ကို ဒီပုံကို အသေချီတ်လိုက်ရတော့မလား”

မေမေနှင့်မေမေပုံကြားတွင် သူ့ပုံထားရင် တောင်းမလား ဟု စိတ်ကူးကြည့်နေခိုက်မှာပင် တူလုပ်ပေးသော ကောင်လေးက မေးလိုက်သည်။

“ခဏနေဦး ညီလေး”

လှမ်းပြောလိုက်ခြင်းကြောင့် ပုံကို အသာမထားသည်။

“အလယ်မှာ မထားဘဲ ဘယ်ဘက်အစွန်ကို ပြောင်းထား ကြည့်စမ်း၊ မေမေ့ပုံနဲ့ နေရာလဲလိုက်”

ဧည့်ခန်းအတွင်းသို့ လှမ်းဝင်ဝင်ချင်းမှာပင် သူ့ပုံကို မြင် သာခြင်းမို့မို့ ကြည့်လိုက်သည်။

မူလနေရာမှ ရွှေ့ပြောင်းလိုက်ခြင်းမှာ အများအပြင်တွင် ကြည့်တောင်းသလို . . . ဧည့်ခန်းအတွင်းသို့ ဝင်ဝင်ချင်းမှာပင် (၁၀x၁၂) အရွယ် ဓာတ်ပုံခန့်ခန့်ကြီးကို အလွယ်တကူမြင်တွေ့ နိုင်ကြမည်။

“သည်အနေအထားအတိုင်း အသေယူမယ်နော်၊ ပြီးမှ ဂုဏ်မြုမှတ်တမ်းတွေကို တန်းစီပြီးချိတ်မယ်”

ကူလုပ်ပေးနေသော ကောင်လေးနှစ်ယောက်မှာလည်း ချွေးတလုံးလုံး ဖြစ်နေ၏။ ကောင်လေးနှစ်ယောက်က မငြီးငြူဘဲ သူ့ခိုင်းသမျှ လိုက်လုပ်ပေးနေသည်။

“ပြထားတဲ့အတိုင်း ဓာတ်ပုံမှန်ပေါင်တွေကို ချိတ်မယ်နော် . . . အစ်ကို တကြည့်ခန်းထဲ ခဏသွားလိုက်ဦးမယ်”

စာအုပ်များနှင့် ဖြည့်နှက်နေသော သူ၏စာဖတ်ခန်း။ ဒီအခန်းလေးထဲမှာ စာအုပ်တော်တော်စုံသည်။

ဆွေစဉ်မျိုးဆက်များထဲမှ မရမကခြစ်ကုတ်ပြီး လက်ဆင့် ကမ်း သိမ်းထားသော စာအုပ်များ။

ပြီးတော့ သူ့လက်လှမ်းမီသမျှ စုဆောင်းဝယ်ယူထားသော စာအုပ်များ။

တစ်ခုတည်းသောစာတ်သော သူ့အကျင့်ကြောင့်ပင် သူငယ်

ချင်းများထဲမှလည်း စာအုပ်တွေ သူ ရလိုက်သေး၏။
 စာအုပ်စင်များကို လှမ်းကြည့်လိုက်ပါက ခန့်ညားထယ်ဝါ
 သော စာကြီးပေကြီးများကို အလွယ်တကူမြင်တွေ့အောင် စီစဉ်
 ထားမှုကိုလည်း အသစ်တစ်ဖန် ပြောင်းရဦးမည်။
 အရာရှိတစ်ယောက်နှင့် လိုက်ဖက်မည့်စာအုပ်များကို နွေ
 ချယ်ကာ မြင်သာအောင် ထားရဦးမည်။
 “ဒေါက်”
 စာအုပ်များကို အပြောင်းအရွှေ့လုပ်ရင်းက အင်္ဂလိပ်
 ကဗျာစာအုပ်လေး လွတ်ကျသွားသည်။
 ဒီစာအုပ်လေးကို သူလိုချင်လွန်း၍ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ
 ခင်အောင်ထံမှ ယူထားခြင်းဖြစ်သည်။
 ဒီစာအုပ်လေးကို ကျောင်းသားဘဝ တစ်လျှောက်လုံး
 အတူတွဲလာခဲ့သော ခင်အောင်ကလည်း သူလိုချင်သည်ဆို၍
 အလွယ်တကူ အပိုင်ပေးခဲ့သည်။
 အခုတော့ ခင်အောင်မှာ အလုပ်တာဝန်ဖြင့် မန္တလေး
 ရောက်နေပြီ။ ပြီးခဲ့သည့်လတုန်းကတောင် သူ့ဆီ ဇာလှမ်းခရီးဖြင့်
 လိုချင်သောစာအုပ်များကို ငှာထားခိုင်းသေးသည်။
 စာအုပ်များ အရွေ့အပြောင်းလုပ်ရင်းက ခင်အောင်ရှာ

ခိုင်းထားသော စာအုပ်များကို မှတ်မှတ်ရရပင် ဖယ်ထားလိုက်သေး
 သည်။
 သူ အရာရှိဖြစ်ကြောင်းကို ခင်အောင်သာသိက ဝမ်းသာ
 မှာ သေချာသည်။
 “အစ်ကို ခြံဝမှာ ညှော်သည်ရောက်နေတယ်”
 တောင်လေး၏ ပြောလိုက်သံကြောင့် သူ့အတွေးပြတ်သွား
 သည်။
 “ဒိန်းကလေးလား၊ ယောက်ျားလေးလား”
 “အစ်မကြီးတစ်ယောက်ပဲ အစ်ကို”
 အစ်မကြီးဆိုသောစကားကြောင့် ဦးနောက်အလုပ်ရှုပ်
 သွား၏။
 အတွေးထဲသို့ ‘သက်ထားအေး’ အလိုလို ဝင်လာသည်။
 တစ်ခုခုတော့ ဇာတ်လာရှုပ်တာ သေချာသည်။
 မေမေတို့မရှိ၍ တော့သေးသည်။
 “အဖော်ပါသေးလား”
 “တစ်ယောက်တည်းပဲ အစ်ကို”
 “သေချာရဲ့လားကွ”
 “သေချာပါတယ်”

လက်ထဲမှတစ်ဖက်ဖျားကို ဝိတ်ချက်ခွာဖြင့် ကြမ်းပြင်ပေါ်
မှာ ဖြန့်ထားလိုက်မိသည်။ သူ့ဆီလာသော အဖိုးသမီးနည်းသည်မှာ
သက်ထားအေးမှလွဲ၍ အခြားသူ ဖြစ်နိုင်မည်မထင်။

ပို၍သေချာအောင် ကောင်လေးကို မေးခွန်းထုတ်လိုက်
သည်။

“ဒါနဲ့နေပါဦး မိန်းကလေးပုံစံတ”

“အသားညိုညို အရပ်မနိမ့်မမြင့်ပဲ”

ကောင်လေးက သူ့ပြင်တွေ့ရသောသဏ္ဍာန်ကို ခိုးထားစွာ
ပင် ပြောပြ၏။ ဒါဆို သက်ထားအေး မဖြစ်နိုင်တာ သေချာသွားပြီ၊
သက်ထားအေးဆိုပါက အသားဖြူဖြူ ဆံပင်ရှည်ရှည်
အရပ်မောင်းရှိသူ၊ အရမ်းလှသူဟု ကောင်လေးပြောပေမည်။

ရင်ထဲက အပူလုံးသည် တစ်ဝက်နီးပါးမက လျော့ကျသွား
၏။

“အိမ်ပေါ် ခေါ်လိုက်ကွာ”

သူ့အမိန့်ရသောအခါ ကောင်လေးပြန်ထွက်သွားသည်။
ပြောလိုက်ပြီးမှ မှားမှားသွားခြင်းလားဟု နောင်တရသေးသည်။ သက်
ထားအေးနှင့် ပတ်သက်နေသူ တစ်ယောက်ယောက်များ ဖြစ်နေရင်
တော့ ဒုက္ခ . . .

သက်ထားအေးသည် ဤမျှလောက်ပင် သူ့ကို ဒုက္ခပေး
နေသည် အဖိုးသမီးပဲ . . . ။

အိမ်ပေါ်သို့ လှမ်းတက်လာသောသဏ္ဍာန်ကို ခန်းဆီး
ကွယ်မှနေပြီး ကြည့်လိုက်သည်။ ရုပ်အလှကြီးထဲက မဟုတ်သော်
လည်း အသင့်အတင့်ကြည့်ကောင်းသူ ဖြစ်သည်။ ခန်းဆီးကိုဖယ်ပြီး
ဧည့်ခန်းတက်သို့ ကူးလိုက်သည်။

“ဒီမုက်နှာပေါက်ကို မြင်ဖူးသလိုလိုပဲ”

ဧည့်ခန်းထဲသို့ ချောက်သည်နှင့် အကြည့်ချင်းဆုံသွား
သည်။

“ကျွန်တော် မိုးမြင့်မောင်ပါ”

မိတ်ဆက်သောသဘောမျိုးဖြင့် စူးစမ်းလိုက်သည်။

အကြည့်ဆုံထားခြင်းမှ လွဲဖယ်ခြင်း မရှိသေးပေ။ အဖိုး
သမီးငယ်၏အကြည့်မှာ ရဲတင်းစူးရှလွန်းသည်ထင်၏။

နှုတ်ခမ်းတစ်ချက် မွဲလိုက်ခြင်းကြောင့် ရှည်းရှည်းတော့
မိုးနိမ့်သွားသည်။

သိပ်လေချာဟာပေါ့ . . . သက်ထားအေးနှင့် ဒီအမျိုးသမီး တစ်နည်းနည်းတော့ ပတ်သက်နေရမည်။

“ကျွန်မ တိုခင်အောင်ရဲ့ညီမ ခင်ဖြူပါ”

မိတ်ဆက်စကားကို ခပ်သွက်သွက်ပင် ပြောလိုက်သည်။ သက်ထားအေးနှင့် ပတ်သက်သည်ဆိုသောအတွေးတို့ ချက်ချင်း လွင့်ပြယ်သွား၏။

“ဟုတ်လား . . . ခင်အောင်နဲ့ကိုယ်က သိပ်ခင်ကြတဲ့ သူ ငယ်ချင်းတွေလေ။ ခင်အောင်ဆိုမှာ ညီမလေးတစ်ယောက် ရှိတယ် ဆိုတာတော့ သိတယ်။ အိမ်ကလည်း ရောက်ဖူးပဲတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီတုန်းက ညီမလေးက အိမ်တွင်းပုန်းပုန်းနေတာကိုး။”

“ကျွန်မကီသာ ကိုဦးမြင့်မောင် ချက်ချင်း မမှတ်မိတာပါ။ ကျွန်မကတော့ ရှင့်ကို မှတ်မိပါတယ်”

စကားအပြောအဆိုက နည်းနည်းတော့ လေသံမာထားပုံ ရသည်။

“မိန်းကလေးဆိုတာတော့ အိမ်တွင်းပုန်းနိုင်မှ အခုခေတ် မှာ တော်ရုံကျတာ ညီမလေး”

စကားအဆုံးမှာ မဲပြုံးပြုံးလိုက်သည်တို့ တွေ့ရသည်။ သူ့ကော့မှာ သာဘဝင်မကျခရာများ ပါသွားလို့ပါလိမ့်။

“တို့ကိုက စာရေးပေးလိုက်ပါတယ်”

“ပေးပါဦး အဲဒီစာ . . . ဘာလဲ၊ ပြီးခဲ့တဲ့လတုန်းက အစ်ကို့ ဆီက ထောင်းထားတဲ့ သူ့လို့ချင်တဲ့စာအုပ်တွေ ကိစ္စလား”
ကမ်းပေးသောစာအိတ်ကို အလွယ်တကူပင် ဖွင့်လိုက် သည်။ ဓာတု သူ့တွေးထင်သည့်အတိုင်း ဖြစ်နေ၏။

ဦးမြင့်မောင် . . .

ငါ သရုပ်က ပြောထားတဲ့အတိုင်း မင်းဆီက နေပြီ။ မန္တလေး ပုခဲနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အင်္ဂလိပ်လို ရေး ထားတဲ့ စာအုပ်ကောင်းကောင်းလေးတွေ စွာပေးပေး ပါဦး။

စာအုပ်ပစ္စည်းတို့အနက်အနက်မှာ သိပ်မိမိမိမိ ဝမ်းသာစရာများ ပြော ထု နေရာမှာ သိထားချင်လို့ပါ။

မင်းမှတော့ စာအုပ်စုံတယ်ဆိုတော့ ဝါ့ညီမတို့ လွှတ်ပြီး ယူခိုင်းလိုက်တယ်။

စာအုပ်နဲ့လူ လဲတာတော့ မဟုတ်ဘူးနော်။

အပြောင်အပျက်နေရုံထားသော နောက်ဆုံးစာကြောင်းကြောင့် လိပ်ပြာမလုံ ဖြစ်သွားရသေးသည်။ ခင်အောင်က အင်ဂျင်နီယာဘဝဖြင့် မန္တလေးကို ရောက်နေသူ . . . အင်းပေါ့လေ . . . ဒီနေ့ ဒီအချိန်မှာ ခင်အောင်အဖို့ ဒါတွေကို ထိထားသင့်သည်ပေါ့။

“ဒါဆို ကော်ဖီတစ်ခွက်လောက်သောက်ပြီး ညီမလေးစောင့်ယူသွား၊ ဓောစောကတင်၊ ဓာအုပ်တွေချင်းနေရင်းက ခင်အောင်ကို သတိရဖြစ်သေးတယ်၊ ခဏအော် ညီမလေး . . . အိမ်မှာ ဘယ်သူမှမရှိတုန်း ရောက်လာတဲ့အတွက် ခပ်ညံ့ညံ့ကော်ဖီတစ်ခွက်တော့ သောက်သွားလိုက်ပါဦး”

“ရပါတယ် ကျွန်မ မသောက်တော့ပါဘူး”

“မဟုတ်တာ ခဏလေးနော်”

ဧည့်သည်ကို ထားခဲ့ပြီး မိဖိုချောင်ဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ ကောင်လေးနှစ်ယောက်က လုပ်လက်စများကို ခဏနားထားကြသည်။ နာရီကို သူကြည့်မိသည်။ နေ့လယ် ဆယ့်တစ်နာရီတောင် ထိုးပြီးပြီပဲ။

“ညီလေးတို့ ခဏနားရင်နားလေ”

“ဒါဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ အိမ်ခဏပြန်ပြီး ထမင်းစားလိုက်ဦးမယ်”

“အေး . . . အေး”

ကောင်လေးနှစ်ယောက်ကို အလှအယက်စကားပြောရင်း ခိုးဖို့ချောင်ဘက်ဆီ ကူးလာခဲ့သည်။

မိန်းကလေးတစ်ယောက်အတွက် ပထမဆုံးဖျော်တိုက်ရမည့် ကော်ဖီတစ်ခွက်သည် သူ့အတွက်တော့ အလွန်ကြီးမားသော ကိစ္စတစ်ရပ်လို ဖြစ်နေလေ၏။

ကော်ဖီမစ်ထုပ်လေးများကို အလွယ်တကူ တွေ့ရှိခြင်းကြောင့်ပင် အချိန်ကုန် သက်သာသွားတော့၏။

စားစရာမရှိတစ်ပွဲကို သေသပ်အောင် ပြင်လိုက်သည်။ ဧည့်ခန်းဆီသို့ ပြန်ထွက်လာပြီး ဧည့်ဝတ်ပြုလိုက်သည်။

“သောက်နော် ညီမလေး . . . ကိုယ်စာအုပ်တွေ သွားရှာလိုက်ဦးမယ်”

ဓာကြည့်ခန်းထဲမှာ သိပ်အချိန်မကုန်လိုက်ပေ။ ဓောစောကပင် တွေ့ရှိထားခြင်းကြောင့် စာအုပ်သုံးအုပ်ကို ကိုင်ပြီး ပြန်ထွက်လာသည်။

“ညီမလေးကိုတို့ လို့ခေါ်တာ ဒီတစ်ဖန်တွေပဲ၊ မိတ္တူကူးပြီး ရင်တော့ ပြန်လာပို့ပေးပေါ့”

ကော်ဖီနှင့်မုန့်တို့သည် အရာမယွင်းသေးပေ။

“ညီမလေးကိုကိုသာရှိရင် အခုလို အခန်းပြင်ဆင်မှု အတွက် အကြံကောင်းတစ်ခုခုတော့ ပေးမှာပေချာတယ်။ ကော်ဖီနဲ့ မုန့်ကျွေးပြီး အကြံတောင်းတယ် မထင်နဲ့နိုးနော် . . . ကိုယ့်ရဲ့ ပြင်ဆင်ထားမှုအတွက် ဘာအကြံပေးစရာများရှိလဲ”

လုပ်လက်စအနေအသားကို ဝေဖိုက်ကြည့်ရင်း သူပြောလိုက်သည်။ ခင်ဖြူကလည်း ပတ်ဝန်းကျင်ကို သူ့လိုပင် လိုက်ကြည့်၏။

“ဒါနဲ့ ညီမလေးက တောင်းပိုးပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင် . . . ပြီးခဲ့တဲ့အပတ်မှာပဲ သတ္တဗေဒနောက်ဆုံးနှစ်စာမေးပွဲကို ပြေပြီးခဲ့တာ . . . ဣန္ဒနမဲ့ ကိုမိုးမြင့်မောင်နဲ့က ဝိဇ္ဇာနဲ့သိပ္ပံဆိုတော့ လူ့ခင်းမတွေ့ကြလို့ပဲ။ ကျွန်မအခန်းက SE 5 မှာပေ”

ခင်ဖြူက စကားပြောရင်း စူးစမ်းသလိုပဲဖြင့် ကြည့်သည်။ ခင်ဖြူ၏ အခန်းသည် သက်ထားအေး၏အခန်းဖြစ်၏။ ခင်ဖြူက သူ့ကိုသိနေသည်ဟု ဆိုသည်။ ဒါဆို သက်ထားအေးနှင့် တွဲသွားတဲ့

လာလှင်သည်ကို ခင်ဖြူ မြင်တွေ့မည်ပေါ့။

သူ၏သိက္ခာကို ခင်ဖြူက ပြက်ရယ်ပြုမည်ထင်၏။

“အဲ . . . တိုယ်တစ်ခုတော့ မှားသွားတယ် . . . သက်ထားအေးဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးကို တိုယ်မတွဲသင့်တာတော့ အမှန်ပဲ။ ခင်အောင်သာသိရင်တော့ တိုယ့်အဖြစ်ကို ဟားတိုက်မှာ သေချာတယ်”

“တုတ်လား”

ခင်ဖြူလေသံကလည်း ရီသဲ့သဲ့နိုင်လှသည်။

“ဒီမိန်းကလေးအကြောင်းကို ခင်ဖြူက ပိုပြီးသိမယ် . . . သက်ထားအေးဆိုတာ ညီမလေးတို့လို ရိုးရိုးအေးအေး နေတတ်ထိုင်တတ်တဲ့ မိန်းကလေးမဟုတ်ဘဲ။ သူက ကိုယ့်ကို အပိုင်ဖမ်းချင်တာနဲ့ အခုတော့ လမ်းပြတ်သွားပါပြီ”

“ဘာပြောတယ်”

ရုတ်တရက် ပြောင်းလဲသွားလော ဝေါသအရိပ်အငွေ့ကြောင့် သူ့တွန့်သွားရသည်။

“ကိုယ် ဘာစကားမှားသွားလို့လဲ . . . ဒီမိန်းမနဲ့ပတ်သက်ပြီး ပတ်ဝန်းကျင်က ပြောတာဟာ ကိုယ်ပြောနေတာထက်တောင် ကြမ်းတမ်းတဲ့ စကားလုံးမျိုးတွေ ပါပါသေးတယ်”

“ဒီမှာ ကိုမိုးမြင့်မောင်... ရှင်ဆီကျွန်မလာတာ ကိုတို့ ကိစ္စတစ်ခုတည်းကြောင့် မဟုတ်ဘူး။ ရှင်နဲ့ဘယ်လိုတွေ့ရမလဲလို့ အကြံအိုက်နေတုန်းမှာပဲ ကိုတို့နဲ့စာလာတယ်။ ရှင်နဲ့တွေ့ချင်တာ အတော်ဖြစ်သွားတာပေါ့။”

တစ်ခုခုတော့ မှားယွင်းနေပြီထင်၏။
အရင်အရင်က အေးစက်စက်နေထက်သောမိန်းကလေး... သက်ထားအေးဆိုသော အမည်နာမ ကြားရန်ဖြင့် ဘာကြောင့် ရန်ခွယ်ငေါငေါဖြစ်နေသည်မသိ။

“ကျွန်မကို ရှင်သေသေချာကြည့်စမ်းပါ ကိုမိုးမြင့်မောင်”
ခင်ဖြူစကားတွေကို တအံ့တသြဖြစ်နေရဆဲ။
ခင်ဖြူပြောသလိုပင် မျက်နှာကိုယောင်ပြီး ကြည့်လိုက်မိသည်။ ခင်ဖြူမျက်လုံးတို့သည် စူးရှလှန်းနေသည်။ ခင်ဖြူ နှုတ်ခမ်းတို့သည် တင်းမာမှုတို့ ပြနေ၏။

ခင်ဖြူအမူအရာသည် တစ်ခုခုအတွက် ဒေါသတကြီး ဖြစ်နေ၏။

“ရှင်စိတ်တိုင်းကျဖြစ်အောင် ချိတ်ထားတဲ့ ရှင်ပုံးကို သေချာ ကြည့်လိုက်စမ်းပါ။”

ခင်ဖြူနှိုင်းသမျှကို အံ့ကြောင်ကြောင်ဖြင့် လိုက်လုပ်နေပေ

သည်။

“အဲဒီပုံကို ရှင်မှတ်မိမလား မသိဘူး”
သူ့မှတ်ဉာဏ်သည် ဒီလောက်တော့ မထုံထိုင်းသေး။
ဒီပုံက သူ့ရိုက်ကူးထားသမျှတွင် စိတ်တိုင်းအကျဆုံးပုံ။ ဒါကြောင့်ပင် ပုံကြီးချဲ့ပြီး ချိတ်ဆွဲထားခြင်း ဖြစ်၏။

“အဲဒီပုံက ရှင် ဆယ်တန်းအောင်ပြီးလို့ တက္ကသိုလ်ဝင်ခွင့် လျှောက်လွှာတင်တုန်းက ရိုက်ထားတဲ့ပုံလေ”

“ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ် အဲဒီပုံက ရိုက်တုန်းက နှစ်ပုံအပိုရှိတာ တစ်ပုံက ခင်အောင်ယူတယ်။ အဲ... တစ်ပုံကတော့ ကိုယ် အထားလွန်ပြီး ဒီနေ့အထိ ရှာမတွေ့တော့ဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ရှင်တို့ ပထမနှစ်စာမေးပွဲတွေ ပြေခါနီးမှာ လျှောက်လွှာဘင်ဇီ ဓာတ်ပုံလိုတယ်။ ရှင်က ဒီပုံကိုပဲ ပြန်ကူးချင်တယ်... ကိုတို့ဆီမှာကလည်း ပုံက ဟိုနေရာမှာထားမိသလိုလို့ ဒီနေရာမှာ ထားမိသလိုလို့နဲ့လေ။ အဲဒီပုံကို ကျွန်မပဲ ကိုတို့ကို ပြန်ပေးလိုက်တာ”

“ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ်။ ညီမလေးတွေ့ဟာလို့ မင်းကိုကို ပြောဖူးတယ်။ အဲဒီအတွက်ပဲ ညီမလေးကို ကျေးဇူးတင်စကား ပြောမလို့ ကြီးစားတာ အကြိမ်မနည်းဘူး။ ညီမလေးက

ထွက်မတွေ့ရဲပဲကိုး”

ရှေးဟောင်းနောက်ဖြစ်တွေကို ပြောသာပြောနေရသည်။

ရင်ထဲမှာ ခင်ဖြူ၏အမူအရာတွေကြောင့် ခိုးလိုးခံလုဖြစ်နေရ၏။

ခင်ဖြူအကြည့်က ပိုမိုစူးရှလာပြန်ရောလား။

“ဒီမှာ ကျွန်မကို သေသေချာချာကြည့်လိုက်စမ်းပါ”

“ညီမလေး ဘာပြောချင်လို့လဲ”

လေပြေဖြင့် ပြောလိုက်သော်လည်း ခင်ဖြူဒေါသသည် ရုပ်တန်မသွားပေ။

“ရှင်ပုံကို ကျွန်မ ရှာတွေ့တာ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်မလိုချင်လို့ တမင်တကာ ကိုကို့ဆီက မသိအောင်ယူထားလိုက်တာ သိလား . . . ကျွန်မသာ ပြန်မပေးဘူးဆိုရင် ဒီပုံကို ရှင်ရခိုးမလွယ်ဘူးလေ။

အခုထိတောင် ကျွန်မ အပိုကူးထားတဲ့ပုံတွေ ရှိသေးတယ်”

ပိုက်ဆံအိတ်ကို သွက်လက်စွာ ဖွင့်လိုက်သည်။

ပတ်စပို့အရွယ် ဓာတ်ပုံတစ်ပုံသည် စားပွဲပေါ်သို့ အလွယ်တကူ ထွက်လာ၏။

သူကတော့ ခင်ဖြူလုပ်ရပ်နှင့် စကားများကို အံ့ဩနေရသည်။

“နှစ်တွေကြာခဲ့ပြီ . . . ဒါတွေ ဘာကြောင့် လုပ်ခဲ့ရသလဲ

လို့ ရှင်မမေးတော့ဘူးလား”

“ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ တစ်ခုခုတော့ မှားယွင်းနေတာ ရှိသလားဆိုပြော ခင်ဖြူ”

“ဘာမှ မှားယွင်းမှုမရှိပါဘူးရှင် . . . အဲဒီရှင်ဓာတ်ပုံကို တယုတယ သိမ်းထားတယ်ဆိုတည်းက ရှင်ကို ကျွန်မ စိတ်ဝင်စားခဲ့လို့ပေါ့”

“ဘာရယ်”

“ဟုတ်ဘယ် ရှင်ကို တိတ်တခိုး စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့လို့ပဲ”

ခင်ဖြူကားတို့ကြောင့် မျက်နှာထူပူသွားရသည်။

ခင်ဖြူကတော့ မျက်လုံးတွေ စူးရှနေတုန်းပင် . . .

“ကျွန်မ ရှင်ကို ငယ်ငယ်ကတည်းက တိတ်တခိုး စိတ်ဝင်စားခဲ့ဖူးတယ်။ ကျွန်မရင်ထဲမှာပဲ ဒီအတိုင်းပျောက်ကွယ်သွားရမယ့်

ကိစ္စပါ။ ဒါပေမဲ့ သက်ထားအေးနဲ့ပတ်သက်ပြီး အခုတော့ ရှင် သိသွားပြီ။ ကျွန်မက အချက်အကြောက်ကြီးတာတော့ အမှန်ပဲ။ အခု

ရက်ပိုင်းတွေ မတိုင်ခင်အထိတော့ ဒီစကားကို ရှင်ကိုပြောရဲဖို့ သတ္တိဆိုတာ ခေးလာခေးမဲ။ ဒါက ဟိုးငယ်ငယ်ကတည်းက ကျွန်မရဲ့

အကျင့်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ အခုတော့ ကျွန်မ မရှက်တော့ဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ . . .

“ပြောပါဦး ညီမလေး။”

သက်ထားအေးဆိုသော အမည်နာမ ပါလာခြင်းကြောင့် သိချင်သွားသည်။ ခင်မြူသည် သက်ထားအေးနှင့် မည်သို့များ ပတ်သက်နေသည်မသိ။

“ပြောပါမယ် . . . ကျွန်မ မျက်ခင်းထပ်ထင် နှင်နှင့်ခံစားလိုက်ရတဲ့ သစ္စာတရားကြောင့် ရှင်ဘို ပြောပြဖြစ်တာပါ။”

အမြင်အကြားကိုသည် ခံဝေဝါးဝါးပင် ခြိုသေး၏။ ခင်မြူ မျက်ဝန်းလှဲတွင် မျက်ရည်တို့ ဝေ့ဝေ့နေ၏။

“သက်ထားအေးက ရှင်ကို ချစ်ခဲ့တယ်။ ကျွန်မငယ်ငယ်က ရှင်ကို တိတ်တခိုးစွဲလမ်းခဲ့တဲ့ဖြစ်ရပ်အတွက် ပိုပြီးချစ်မြတ်နိုးခဲ့တယ်။ သက်ထားအေးက ရှင်နဲ့မတွေ့ခင်မှာ မျက်နှာများခဲ့တာတော့ ဟုတ်တယ်။ သက်ထားအေးဟာ ဘယ်သူ့ကိုမှ အပိုင်အမီးဖို့ မကြိုးစားခဲ့ဘူး။ ပြီးတော့ ဘယ်သူ့နဲ့မှလည်း ကာယကံမြောက် မကျူးလွန်ခဲ့ဘူးရှင်။”

သက်ထားအေးအတွက် ခင်မြူက ရှေ့နေလိုက်ပေးသည်။ ခင်မြူနှုတ်ထွက်စကားများကြောင့် ဖိုဩမှုသည် ပြေသွား၏။

“ရှင်ကိုချစ်သွားတာလည်း ပထမ သူ့ကိုယ်တိုင် မသိဘူး။”

သက်ထားအေးဟာ ရှင်ကြောင့်ပဲ ချစ်ခြင်းမေတ္တာရဲ့ အတိမ်အနက်ကို သိသွားခဲ့တယ်။ ရှင်ဟာ အတ္တကြီးတဲ့ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ပဲ။”

သူ ဘာပြန်ပြောရမည် မသိတော့။ အပြစ်များစွာကို ပြုမိသူပမာ လက်ညှိုးခေါက်ခေါက်ထိုး၍ ခင်မြူ ပြောနေတော့၏။

“သောကြာနေ့က သက်ထားအေး ရှင်ကို ပြောခဲ့တဲ့စကားတွေဟာ အမှန်ပဲ။ သူ့ကို ဖိစိက ယောက်ျားပေးစားတော့မှာ၊ သိပ်မကြာခင်ရက်ပိုင်းမှာပဲ ဦးလူအောင်နဲ့ သက်ထားအေး လက်ထပ်တော့မှာရှင်။”

“ဒီအဖြစ်အပျက်တွေဟာ အမှန်အတိုင်းပဲလား ညီမလေး။”

“ရှင်ယုံကြည်လာအောင် ကျွန်မ လှည့်ပြားနေတာ မဟုတ်သလို သက်ထားအေးကလည်း ရှင်တို့ညာပြီး အကွက်ဆင်ဖမ်းတာ မဟုတ်ဘူး။ ပြီးတော့ ရှင်သိထားစို့တာ သက်ထားအေးကိုယ်စား ကျွန်မ အရှက်ငဲ့ပြီး မျက်ရည်ခံထိုးပြတာတော့ မဟုတ်ဘူး။ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ သစ္စာတရားကို အနိုင်ကျင့်ခံရတဲ့အတွက် မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်ပြီး ရှင်ဆီ လာခဲ့တာပဲ။”

ပြောပြနေသော စကားလုံးများသည် နားစည်ကို ဖြတ်စီးရုံမက ရင်ကိုပါ ထုန်လှုပ်ချောက်ချားစေလေ၏။

"ရှင်သိထားဖို့က မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ ရင်ထဲက ချစ်ခြင်း
မေတ္တာကို မစော်ကားမိဖို့ပဲ။ ရှင်လို မဆင်မခြင်တတ်တဲ့ ယောက်ျား
တစ်ယောက်ရဲ့ အတ္တကြောင့် နှလုံးသားတစ်ခု အကြောင်းမဲ့ လောင်
ကျွမ်းနေရပြီ။ ဒီအကြောင်းတွေ ပြောပြနေတာ သက်ထားအေး
အတွက် အညံ့ခံပြနေတာ မဟုတ်ဘူး။ ချစ်ခြင်းမေတ္တာရဲ့ သစ္စာ
တရားကို ရှင်သိစေဖို့ပဲ။ ကျွန်မ သွားမယ်"

ခင်ဖြူကို တားဆီးချိန်ပင် မရလိုက် ... ခင်ဖြူပြောဆို
သွားသောစကားတို့ကို ပြန်လည်ဆတ်စပ်တွေးနေမိသည်။ သူနှင့်
သက်ထားအေးကြားတွင် တစ်ခုခုမှားယွင်းတာ သေချာနေပြီ။

ရင်သည် လေးလံနေ၏။

မျက်စိကို ပိတ်ထားသော်လည်း ထိပ်စက်မရ။

သက်ထားအေးအပေါ် နှာကြည်းမုန်းဘီးဝေနေ သူဖြူခွဲ

ဂိဖြူ။

နောင်တတရားကြောင့်ပင် အနေခက်ရတော့၏။

ခင်ဖြူစကားသံ၊ ခင်ဖြူမျက်နှာတို့ ပြန်ပေါ်လာသည်။

ခင်ဖြူသာ ပြောမပြပါက သက်ထားနှင့်သူသည် ဒီအတိုင်းပင် ဇာတ်
လမ်းပြတ်ကြတော့မည်။

သက်ထားကို ချစ်မိနေမှ သက်ထားကညာ၍ အတွက်ဆင်
သည်ဟု တွေးမိသည်။ မခံဘဲခံနိုင်လှသော နှလုံးသားအတွက် လက်
ထပ်ဖို့ပြောသော သက်ထားစကားက အဆိပ်သင့်ခဲ့သည်။

နှုတ်မှ စကားများစွာတို့ကို ပြောဆိုခဲ့ဖူးသည်။

ခံစားမှုဖြင့် ခြောသောစကား ...

သံသောရင့်စကား ...

လောကဝတ်စကား ...

ထို ... ထိုပြောဆိုခဲ့သော စကားတို့သည် ရင်မှာမထင်။

ခြေရာမထင်၊ မကြွင်းကျန်ရစ် ...။ နှစ်ရှည်လများ မတည့်ခဲ့

... ချစ်သူကို တွေ့ရှိ၍ ရင်နှလုံးသားဖြင့် စကားဆို၏။ မြတ်နိုး

စွာဖြင့် 'ချစ်သည်' ဆိုသော ရင်ဖြစ်စကားသည် တစ်ဘဝစာမတ

သံသရာအတွက်ပင် ချည်နှောင်ပြီးသား ဖြစ်နေလေတော့၏။

သက်ထားကို လှည့်စားရက်သူ၊ ပြုစားရက်သူဟုတွေးပြီး

နှာကြည်းခံပြင်းခြင်းအတွက် အခုတော့ နောင်တများစွာ ရနေရပြီ

လေ။

၂

အသံဗလံများကြောင့်သာ အိပ်ရာထခြင်းကို ပြုလိုက်ရ
သည်။

မျက်ခွံတို့၏ လေးလံခြင်းက အိပ်ချင်မှု မပြေသေးကြောင်း
ကို ပြနေ၏။ ဆက်လက်အိပ်နိုင်စွမ်း မရှိတော့။

ခင်ဖြူပြောခဲ့သော စကားများ၊ သက်ထားနှင့် နောက်ဆုံး
တွေ့ခဲ့ရာ မြင်ကွင်းများကို မြင်ယောင်လာပြန်၏။

တကယ်တော့ ခင်ဖြူ ပြန်သွားပြီးကတည်းက ထိုအတွေး
ထို့ဖြင့် နှုတ်လုံးခဲ့သည်မှာ အချိန်အလီ ဖြစ်၏။

“မောင်လေး နေမကောင်းဘူးလား”

အိပ်ရာထနောက်ကျခြင်းနှင့် မကြိုးပူးသော မမကြီးက မြင်မြင်ချင်း မေးလိုက်၏။

“မဟုတ်ပါဘူး မမကြီး”

ဝတ်ကျေရုံဖြေပြီးသည်နှင့် မျက်နှာသစ်ရန် ပြင်ဆင်လိုက်သည်။

သောကြာနေ့က သက်ထားအေး၏ မျက်ရည်တို့ကို ပြန်မြင်သည်။ ရင်ထဲမှာ ကိုယ်ချင်းစာသွားမိသည်။

မျက်နှာသစ်ခြင်းကို အခြံလိုလို စိမ်ပြေနပြေ ပြုလေ့ရှိသည်။ အခုတော့ အလွင်စလိုမြင့်သာ အဆုံးသတ်လိုက်၏။ အခုချိန်မှာ အရေးကြီးဆုံးကတော့ သက်ထားအေးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်တွေ့ဆုံဖို့ပဲ ဖြစ်သည်။

ပြီးလျှင် ခုတီယမြောက် တွေ့ဆုံရမည့်သူမှာ ခင်ဖြူဖြစ်၏။

“ညီလေး မင်းရဲ့အောင်မြင်မှုအတွက်ရော မင်းရဲ့ပြင်ဆင်ထားမှုအတွက်ရော ဂုဏ်ယူတယ်ကွာ”

ကိုကိုကြီး၏စကားကို မကြားသလိုနေပြီး အဝတ်စား လဲလိုက်သည်။

“သား . . . မျှန်နဲ့ကော်ဖီ အဆင်သင့်ပဲ”

မေပေ၏စကားသံမှန်း သူသိသည်။

သို့သော် ပြန်လည်ပြောကြားခြင်းမရှိ။ အပြင်ဘက်တွင် နေရောင်ဖျော့သွားပြီး မိုးစက်မှုန်တို့ ကျနေ၏။ ဒါဆို ရိမ်းကုတ်လိုအပ်ပြီ။

ရိမ်းကုတ်အပြာရောင်လေးကို ထပ်မံဝတ်ဆင်လိုက်သည်။

“သားမှာ အရေးတကြီးသွားစရာရှိလို့လား”

သူ၏လှုပ်ရှားမှုကို မျက်စိတဆုံးလိုက်ကြည့်နေရင်းက ပေပေ မေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် ပေပေ”

ဤတစ်ခွန်းသာခံပြောပြီး အိမ်မှ ထွက်လာခဲ့သည်။

ရိမ်းကုတ်အပြာရောင်လေးပေါ်သို့ မိုးမှုန်များကျရောက်၏။ မိုးသက်လေငွေ့သည် ရင်၏အပူကို မလွှမ်းမိုးနိုင်။

ရိမ်းကုတ်လေးကို တစ်ချက်ငုံကြည့်ရင်းက သက်ထားကို သတိရသွားပြန်သည်။ သူနှင့်သက်ထားတို့ကြားတွင် ဒီရိမ်းကုတ်လေးသည် အရေးကြီးသော ဗဝ္ဗည်းလေးလည်း ဖြစ်၏။

ဦးတည်ရာမဲ့ လျှောက်နေသော ခြေလှမ်းများကို ရပ်လိုက်ရသည်။ သက်ထားအိမ်ကို သွားနေသည်ဟု ထင်နေသောခြေလှမ်းတို့မှာ ယောင်ဝါးဝါး ပြစ်နေသည်။

သက်ထားတို့နေထိုင်ရာသို့ ဆေးသေချာချာ မသိ။

ဖုန်းရှိရာဆီသို့ ခြေလှမ်းများ ဦးတည်လိုက်သည်။ အခုချိန်ခါမှာတော့ ဦးနှောက်တွေကို နဂိုထက်ပိုပြီး ပွင့်လင်းစေခွင့်သည်။ ပြီးတော့လည်း အရင်က မဆွေးမမြဲနေသော အသိအမှားဟောင်းများတို့၏ ထိပါးနှိပ်စက်မှုမှ ကင်းဝေးနေစေချင်သည်။

“တယ်လီဖုန်း ခဏဆက်ချင်လို့ပါ”

“ဆက်ပါ ဆက်ပါ”

ဖုန်းနံပါတ်ကို အစီစဉ်ကျ လှည့်နေသောလက်တို့သည် များစွာတုန်ရင်နေသည်။ ရင်ခုန်သံသည်လည်း ဘာများသွားသေးလို့လည်း . . . တစ်ခုတစ်ခုအတွက် မောပန်းနေရလေသည်။ တစ်ဖက်ဆီမှ ဖုန်းမည်သံကို ဂရုစိုက်နေမိသည်။

ဖုန်းလှိုင်းအားပြီး တိုက်ရိုက်ဝင်သွားသည်ကိုပင် ကံကောင်းသည်ဟု ယူဆမည်။

“အမိနို့ပွါ ခင်ဗျာ”

တစ်ဖက်မှ စတင်လိုက်သောအခါ အသံသည် သူ့မျှော်လင့်ချက်ကို ဖျက်ဆီးလိုက်သည်။

“သက်ထားအေးနဲ့ စကားပြောချင်လို့ပါ ခင်ဗျာ”

အသံအနေအထားသည် များစွာတုန်ယင်မှုဖြစ်နေ၏။

“သက်ထားအေးတို့သားအမိ အပြင်ခဏသွားပါတယ်။ ခဏကြာရင် ပြန်လာမှာပါ။ ဘယ်သူဆက်တယ်လို့ ပြောလိုက်ရမလဲ ခင်ဗျ”

တစ်ဖက် အစီစဉ်တကျ ပြောကြားနေသော်လည်း ထိုအသံပိုင်ရှင်ကို အလိုမရှိချင်ပေ။

“ကျေးဇူးပါပဲ”

ပထမဦးစွာ ဖုန်းချလိုက်သည်။

ရင်ထဲတွင် တစ်ခုခုတော့ ဖြစ်ရပြန်သည်။ မကျေနပ်ခြင်းလား။ ဝမ်းနည်းခြင်းလား ဆိုတာကို ကိုယ်တိုင်ပင် ခွဲခြားဖို့ ခက်လှ၏။

“ဒါ ဦးလူအောင်ဆိုတဲ့ လူပဲနေမှာ”

လမ်းလျှောက်ရင်းက ရေရွတ်လိုက်သည်။ ထိုထင်မြင်ချက်တလည်း ရင်ကို မကျေမချမ်းဖြစ်စေပြန်သည်။ ရွှေရွားနေသော ခြေလှမ်းတို့သည် အဓိပ္ပာယ်မဲ့နေလားမသိ။ ဖို့ . . . ခုတယ်မြှောက်

၂၄၂

မောင်ညိုသေး (ဝမ်းကွေ)

တွေ့ချင်သော ခင်ဖြူဆီကို သွားရမည်ပေါ့။ မနေ့က ခင်ဖြူပြောခဲ့
သမျှတွေကိုသာ နားထောင်ခဲ့ရသည်။ ဒီနေ့တော့ သူ တစ်ညလုံး
စဉ်းစားဆုံးဖြတ်ခဲ့ရသည်များကို ပြောပြချင်သည်။

၂

ဒီအိမ်ဒီခြံဝင်းကို လွန်ခဲ့သောကာလများက သူ ရောက်ဖူး
ခဲ့သည်။ ထိုအခါများက ခင်အောင် ရှိသည်။

အခုတော့ ခြံဝင်းဝန်းရောက်မှ ဝင်ရမည်ကို တွန့်ဆုတ်
တွန့်ဆုတ် ဖြစ်နေရ၏။ ခြံဝင်းတံခါးကို ဖွင့်ဝင်လိုက်သည်နှင့်
ခင်အောင်အမေနှင့် ပက်ပင်းတိုးတော့သည်။

“မင်းကို မြင်ဖူးသလိုလိုတော့ ရှိတယ်ကွဲ့။”

“ကျွန်တော် ခင်အောင်သူငယ်ချင်း မိုးမြင့်မောင်ပါ ဒေါ်
ဒေါ် ... ဒေါ်ဒေါ် မှတ်မိပြီလား”

သူ့အမေအမေမို့က

“အေးအေး . . . မှတ်မိပြီ၊ မင်းက အသားဖြုန်း ဝလာ သလိုပဲ၊ မင်းသူငယ်ချင်း စာထဲမှာတော့ မင်းအကြောင်း ပါပါတယ်၊ မင်းညီမလေးတော့ အိမ်ပေါ်မှာရှိတယ်၊ မင်းသူငယ်ချင်းအကြောင်း သိချင်တာအားလုံးကို သူ ပြောပြလိမ့်မယ်”

သူ အိမ်ပေါ်သို့ မရဲတရဲ တက်လာခဲ့သည်။
ခင်ဖြူက သူ့ကိုမြင်တော့ အံ့ဩသွားသည်။
“ကိစ္စရှိလို့လား၊ စာအုပ်တွေကို မိတ္တူကူးရသေးဘူးရှင်”
တမင်သက်သက် မေးလိုက်သောစကားမှန်း သိသာသည်။
“ကိုယ် ညီမလေးနဲ့ စကားပြောချင်လို့ပါ”
လေသံကို အတတ်နိုင်ဆုံးလျှော့ပြီး ပြောလိုက်သည်။

“မရှေ့ကပြောခဲ့တဲ့ စကားတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ချေပစရာ များ ရှိနေလို့လား၊ ဒါဆိုရင်တော့ စိတ်မကောင်းစရာပဲ၊ အဲဒီစကား တွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျွန်မမှာ ဘာမှငြောစရာ မကုန်ဘူး၊ ရှင် ချေပချင်တယ်ဆိုရင်လည်း အလကားပဲဖြစ်မှာ”

စကားလုံး၏ အသွားအလာသည် ရင်ကို ကသိကအောက် ဖြစ်စေ၏။ အမျက်ဒေါသတို့သည် သောတကြောင့် ခုပ်လျှိုးနေလေ ၏။

“ကိုယ် သက်ထားအေးနဲ့ တွေ့ချင်တာ”

“ဒါ သက်ထားအေးတို့အိမ် မဟုတ်ဘူး၊ အရင်တုန်းက သက်ထားအေးကိုတွေ့ချင်ရင် ရှင် ဘယ်လိုနည်း သုံးခဲ့သလဲ၊ အဲဒီ အတိုင်းပဲ လုပ်ပေါ့၊ ဒီထက်ပိုပြီး ကျွန်မလည်း အကြံဉာဏ်မပေးနိုင် ဘူး”

“ဖုန်းဆက်ပြီးပါပြီ၊ သက်ထားအေးနဲ့ မတွေ့ဘူး၊ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကိုင်တယ်၊ သူတို့သားအမိ အပြင်ခဏသွား တယ်လို့ ပြောတယ်”

“အင်း . . . ယောက်ျားသံဆိုရင်တော့ သက်ထားအေးရဲ့ ခင်ဗွန်းလောင်းပဲနေမှာ၊ ဦးလူအောင်က သက်ထားအေးတို့ အိမ် ပေါ်တောင် ချောက်နေပြီပဲ”

“သူတို့သားအမိလည်း မင်္ဂလာဆောင်ကိစ္စနဲ့ အလုပ်ရှုပ် နေကြမှာ သေချာတယ်”

“ခဏလေးပြုပြီး ညီမလေး ပြောချင်တာတွေကို ရပ်ထားပေး လို့ရမလား”

စကားများများကို ခိုးပေမယ့် ဒီတားမြစ်ခြင်းကိုတော့ ခင်ဖြူ အား ပြောမှဖြစ်မည်။ သူ့ရင်ထဲတွင် ပြောစရာလေးတွေ ပြည့်နှက် နေ၏။

ဒါကို ခင်ဖြူ နားထောင်ဖို့ လိုမည်။

၂၄၆

မောင်ညိုအေး (ပန်းတော့)

“ဘာတွေများ ပြောချင်လို့လဲ”

“မနေ့က ညီမလေးပြန်သွားပြီးကတည်းက တစ်နေ့လုံး နေမရဘူး၊ ပြီးတော့ မနေ့ညက ကိုယ် နှစ်နာရီလောက်ပဲ အိပ်ခဲ့ရ မယ်ထင်တယ်”

ခဏတော့ ခင်ဖြူ ငြိမ်သွားသည်။

သူ့၏လှုပ်ရှားပြောဆိုဟန်တွေကို စေ့စပ်စွာ အကဲခတ် နေ၏။

“ကိုယ့်စကားတွေမှာ အမှားပါကောင်း ပါလိမ့်မယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒါကြောင့်ပဲ ညီမလေးတို့ ခွင့်လွှတ်လိမ့်မယ် ထင်တယ်၊ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ သက်သာခဲ့စေ့တော့ကတည်းက ပတ်ဝန်း ကျင်ရဲ့ စကားသံတွေနဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်တွေချခဲ့သလို၊ တကယ်တော့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာအကြောင်းဆိုတာ ကာယကံရှင်နှစ်ဦးနှစ်ဘက် ရင်ထဲက ဖြစ်ပျက်မှုတစ်ခုပဲ မဟုတ်လား”

“ရှင် ဘာကို ဆိုလိုချင်တာလဲ၊ ရှင်စကားတွေက အားလုံး ဝေဝေဝါးဝါးပဲ”

“ဟုတ်မယ် . . . ကိုယ့်စကားတွေ အစီအစဉ် မှနေမယ် ညီမလေး၊ ဒါဟာ ရင်ရဲ့ ပကတိခံစားချက်ပဲ၊ ကိုယ့်နှလုံးသားက သက်ထားကို တွေ့ရှိခဲ့တယ်၊ ဒါပေမဲ့ကွယ် ကိုယ်တိုင်ပြန်ပြီး ဝေဖန်မှ

နည်းခဲ့လေတော့ အမြင်တွေ မှားခဲ့တယ်၊ ကိုယ် သက်ထားကို ချစ်မိ နေတာတော့အမှန်ပဲ ညီမလေး”

“ရှင်”

“ဟုတ်တယ် . . . ကိုယ် သက်ထားနဲ့ တွေ့ချင်တယ်၊ ကိုယ်ရဲ့ ချစ်ခြင်းကို သက်ထား သိစေချင်တယ်”

ခင်ဖြူအကြည့်က မယုံတစ်ဝက် ယုံတစ်ဝက်ဖြစ်နေဟန် တူသည်။

“ဒီစကားတွေတို့ ရှင် ဒီထက်စောပြီး သက်ထားအေးကို ခြင်္သေ့ပြသင့်တာ . . . အခုတော့ ရှင် နောက်ကျသွားပြီ”

“ကျွန်တာတွေကို မသိချင်ဘူး၊ သက်ထားနဲ့ တွေ့ချင် တယ်”

ခင်ဖြူထံမှ စကားစတို ထွက်မလာတော့ . . . သူ့ရင်၏လှုပ်ရှားမှုသည် မောပန်းနွမ်းနယ်နေ၏။

“ကိုယ့်ကို ချစ်ခင်ခွက်လောက် တိုက်ပါ”

“ခဏနေနော် . . . ကိုမိုးမြင့်မောင်”

နေရာမှ အလျင်အမြန် ခင်ဖြူ ထသွားသည်။

ခင်ဖြူခပ်လာသော ရေတစ်ခွက်ကို အားပါးတရ သောက်

လိုက်သည်။

သုန္ဒရီမဂ္ဂဇင်း

အိပ်ရာထချိန်မှ စတင်လျှင် ပထမဆုံးသောက်ဖြစ်သော အရည်ဖြစ်၏။

“ရှင်ကြည်ရတာ မသက်မသာဖြစ်နေသလိုပဲ”

“ကိုယ့်မှာ ပြောစရာတွေ အများကြီး ကျန်သေးတယ်”

“ဘာပဲပြောပြောပါ . . . အားလုံးဟာ ရှင်အတွက် နောက်ကျခဲ့ပြီ”

အသက်ရှူနှုန်းသည် သိသိသာသာမြင့်တက်နေ၏။

အာရုံကို ခေတ္တမျှ ပြန်စုစည်းလိုက်သည်။

ပြောချင်သောစကားတွေကိုတော့ ပြောရပေဦးမည်။ ဝါမှလည်း ရင်ထဲတွင်ရှိနေသော ပိတ်လှောင်ကျပ်တည်းမှုတို့ လျော့သွားမည်လေ။

“ကိုယ်ပြောနေတာဟာ ဘာမှ အဖုံးအတွယ်မရှိတဲ့ စကားတွေပါ။ ဒီစကားတွေကို သက်ထားနဲ့ တိုက်ခိုက်ပြောခွင့်ရရှိဖို့ဆိုရင် တောင်မှ ညီမလေးကတစ်ဆင့် ပြောပေးပါ။ တို့ယုံစကားကို သက်ထား သိရရင် အားလုံးအခြေအနေတစ်မျိုးတစ်ဖုံ ပြောင်းသွားမှာပါ”

သူ့စကားကြောင့် ခင်ဖြူမျက်နှာသည် ချက်ချင်းတင်းမာသွား၏။

“ရှင်ဟာ အခုထိ အတ္တဆန်ချင်တုန်းပဲနော် . . . သက်ထားစားရဲ့ အားနည်းချက်ကို အရင်ကလည်း အသုံးချခဲ့တယ်။ အခုလည်း အသုံးချဖို့ ကြိုးစားတုန်းပဲ . . . သက်ထားအေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ရှင့်ကိုယ်ရင် အထင်တကြီး ရှိနေတုန်းပဲ”

“အတ္တဆန်တယ်ဆိုလည်း ခံရရုံပေါ့ . . . အဲဒီအတ္တဆန်မှ ကြောင့်ပဲ သက်ထားကို ချစ်မိခဲ့တာဖြစ်မှာပါ။ သက်ထားနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကိုယ့်မှာ ပြောစရာရှိသေးတယ်”

“ကဲ . . . ပြောစမ်းပါဦး”

“သက်ထားနဲ့ တောင်ရင်းနှီးတဲ့ကာလတွေမှာ ကိုယ့်စိတ်တွေ မခိုးသားခဲ့တာ အမှန်ပဲ။ ညီမလေးလည်း ကြားမှာပါ။ သက်ထားဟာ ယောက်ျားတွေအပေါ်မှာ အညှာလွယ်တတ်တယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းပေါ့။ မထင်မှတ်ဘဲ သက်ထားနဲ့ ရင်းနှီးခွင့်ကြုံရတယ်။ ကြားဖူးနားဝစကားတွေနဲ့အတူပဲ သက်ထားရဲ့ အလှအပကြားမှာ ကိုယ် နှစ်မြောမိတယ်။

သက်ထားအေးနဲ့ ရင်းနှီးခဲ့ဖူးတဲ့သူတွေက ပြောကြတယ်။ သက်ထားအေးဟာ ယောက်ျားတွေရဲ့ဆန္ဒကို အလွယ်တကူလိုက်လျှောတတ်တဲ့သူတဲ့။ ဒီမှာတင်ပဲ သက်ထားနဲ့တွဲခဲ့ဖူးတဲ့ လူတွေရဲ့ စကားအတိုင်း အကောင်အထည်ဖော်ဖို့ ကိုယ်ကြိုးစားမိတယ်”

“ကြော် . . . ဒါဆို ဒီအကြောင်းတွေက သက်ထားအေး
ရော ကျွန်မပါ မသိသေးတဲ့အချက်တွေပဲ။ ရှင်ဟာ ကျွန်မတို့ ထင်
ထားတာထက်တောင် ပိုကြောက်စရာ ကောင်းနေသေးတာပဲ”

“ကိုယ်ဟာ တစ်ဖက်မူကို မက်မောတဲ့ယောက်ျားတစ်
ယောက်ပါ။ ဒါပေမဲ့ သက်ထားအေးရဲ့အမူအရာတွေနဲ့ လက်ပွန်း
တတီးနေခွင့်ရတော့ ကြားရတာတွေနဲ့ မခင်မိသလိုပဲ။

သက်ထားအေးက ကိုယ့်ကို စကားတွေ အများကြီးပြော
ပြတယ်။ သက်ထားစကားတွေကြောင့်ပဲ ကိုယ့်ရဲ့ကြီးဘေးမူဟာ ဒီနေ့
အထိ အထမပြောက်ခဲ့ဘူး။ ကိုယ် မနိုးသားခဲ့ပါဘူး။ သက်ထား
အပေါ် ချစ်စိတ်ဟာ ကိုယ့်ကို တစ်စလွှဲမိနေလားလား အခုအခြေ
အနေမှာတော့ သက်ထားဟာ ကိုယ့်အဝအတွက် မှီတိုရိုနေရမယ့်
လူတစ်ယောက်ပဲ။ ဒီစကားဟာ ကိုယ့်ရင်ထဲက ဖြစ်တည်လာတဲ့
စကားပါ။”

အကြောင်းခုံ ပြောပြလိုက်၍ ခင်ဖြူ ရွံရှာသွားမည်လား။
သူ့မျက်နှာသည် ချွေးစေးတို့ဖြင့် ပြည့်နှက်နေမှာ သေချာ၏။

“အင်းလေ . . . ရှင့်နဲ့ ဝန်ခံမှုကိုတော့ ချီးကျူးရမှာပေါ့။
ဒီအကြောင်းတွေကို ရှင်မပြောပြလည်း ကျွန်မတို့ ဘယ်သိမလဲ။
ကဲ ပြော . . . ကျွန်မ ဘာအကူအညီပေးရမလဲ”

“သက်ထားဆီကို ညီမလေး ဖုန်းဆက်ပေးပါ”
“ရတယ်လေ . . . ကဲ . . . ကျွန်မတို့ သွားကြရအောင်”
သူ့စကားကို ခင်ဖြူလိုက်လျှော၍ ဝမ်းသာရသေးသည်။
ပြောပြခဲ့သော စကားများတွင် မုသားမပါ။
ရင်၏ အဖြစ်အပျက် ခံစားမှုအားလုံးကို ဖွင့်ပြလိုက်သည်။
ခင်ဖြူ သူ့ကို နားလည်သွားပုံရသည်။

“ကဲကောင်းရင် ရှင် သက်ထားအေးနဲ့ စကားပြောခွင့်
ရရင်ရမှာ”

“စကားပြောခွင့် ရပါစေလို့ ကိုယ်ဆုတောင်းရမှာပေါ့”
တယ်လီဖုန်းကို ခင်ဖြူ ကောက်ကိုင်ချိန်မှာတော့ ရင်တို့
ပြန်လှုပ်ရှားလာ၏။ ဝကန်းခွက်လှည့်သံသည် မြည်လွန်းအားကြီး
နေပြီလားမသိ။

“ဟဲလို . . . သက်ထားအေး ရှိပါသလားရှင်”
ခင်ဖြူအသံခပ်အုပ်အုပ်ကို ကြားရသည်။
တစ်ဖက်မှအသံကတော့ သူ့နားထဲသို့ ရောက်မလား။
ခင်ဖြူသည် သူ့ကိုတစ်ချက်ကြည့်ပြီး ရယ်ရယ်မောမောနှင့် ပြန်ပြော
နေလေ၏။

“ဟုတ်လား . . . သက်ထားအေးတော့ တော်တော်နဲ့”

နေမှာပေါ့နော်"

ကော့အသွားအလာ၊ ပြောဟန်ဆိုဟန်တို့ကြောင့်ပင် သက်ထားနှင့် ပြောနေခြင်း မဟုတ်မှန်း သိသာနေ၏။

တယ်လီဖုန်းခွတ်တို့ နေသားတကျ ပြန်ထားပြီးချိန်မှာ တော့ သူ အနေခက်နေပြီ။

"စိတ်မကောင်းစရာပဲရှင်"

"ဘာဖြစ်လို့လဲ ညီမလေး"

"သက်ထားအေးတို့ အိမ်မှာ မရှိကြတော့ဘူး။ ဦးလူအောင်နဲ့ ထွက်သွားတယ်။ ဇန်ကုန်မြို့ပေါ်က ဘုံ့ရားတွေ နဲ့အောင်လျှောက်ဖူးကြမယ်လို့ သူ့အမေကြီးက ပြောတာပဲ။ အင်းလေ . . . အခုချိန်မှာ သက်ထားအေးမှာက ဒီတစ်လမ်းပဲ ရွှေစရာရှိတာပဲ။ သက်ထားအေး စိတ်ချမ်းသာဖို့ဆိုရင် ဦးလူအောင်က ဘာမဆိုလုပ်ပေးမယ့် ယောက်ျားမျိုးရှင်။ သက်ထားအေးကတော့ ကံကောင်းတာ သေခွာတယ်"

သူ့ရင်မှာ ဘာတွေဖြစ်ပျက်နေသည်ကို ခင်ဖြူ မသိရော့သလား။ ခင်ဖြူကို ဝမ်းနည်းစွာဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။

"ကိုယ် သွားမယ်"

"ရှင် ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ၊ ခဏနေဦး ငြိစွာနေတယ်လေ"

သွားကမိလေတို့

ခင်ဖြူကားမြစ်သံကို နားမထောင်ချင်တော့ပေ။ ခင်ဖြူနှင့်လည်း အချေအတင် စကားမပြောချင်။ သူ့အတ္တတွေ၊ ထင်မြင်ယူဆချက်တွေကို ထုချေဖျက်ဆီးပြီး အမှန်တရားရှိရာသို့ လာခဲ့သည်။

သို့သော် အားလုံးက ခါးသက်စွာဖြင့် ဆီးကြို၏။ သူ့လွတ်လပ်ပေါ့ပါးချင်သည်။ ခြေဦးတည်ရာကို သွားနေချင်သည်။ သူနှင့် သက်ထားအေးတို့၏ နေရာကလေး . . .

ငမိုးရိပ်ချောင်း . . .

ရွှေဘူလေ . . . ပြီးတော့ ကြီးတံတား . . . ။

သက်ထားတို့၏ အပျော်ခရီးတွင် ထိုဒေသတို့ ပတ်သက်ပါဝင်မည် မထင်ပေ။

ဘုရားသို့ သူ့ရောက်သွားချိန်မှာတော့ မိုးသားအုံ့ရုံမျှသာ ရှိနေသည်။ ဘုရားဝတ်ပြုပြီးသည်နှင့် ခြေလှမ်းတို့သည် မေတ္တာလှေ ရှိရာ ကူးတို့ဆိပ်သို့ ငြီးတည်နေသည်။

ငမိုးရိုင်ချောင်းထဲတွင် လွတ်လပ်ပေါ့ပါးစွာအော်ဟစ်လိုက် ရင် ကောင်းမည်ထင်၏။ သက်ထား အနားမှာ မရှိသောအခါ သွားရသောခြေလှမ်းတို့သည် လေးလံလွန်းလှ၏။ သက်ထားသာ ပိုပါက သူ့လက်မောင်းကို မှီခွဲ ရင်းက လိုက်ပါလာမှာ သေချာသည်။ သူ၏ လှုပ်ရှားနေမှုအားလုံးတို့သည် ဗလာသက်သက်။

မေတ္တာလှေကား ကမ်းမှာ ရှိမနေ။

ပို၍သေချာအောင် ဝါးလှေကားလေးကတိုင်း ကမ်းစပ်သို့ ဆင်းကြည့်သည်။ လှေကားလေးသည် ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ ရောက်နေ၏။

“ဟာ”

မှတ်လုံးတို့၏ ဝေဝါးမှုများလား။ စုတိယအကြိမ်မြောက် ခေ့စပ်စွာ ကြည့်မိချိန်မှာတော့ သက်ထား၏သဏ္ဍာန်ကို တွေ့ရသည်။

သက်ထားမှ သက်ထားပါလေ . . .

သက်ထားတို့လှေကားလေးသည် ယက္ခမာန်ချသို့ နီးကပ်နေလေပြီ။ သက်ထားနံ့ဘေးတွင် အဖော်ပါသည်။ ထိုအဖော်မှာ ဦးလူအောင်ဆိုသူ ပြစ်ရမည်။

ကမ်းပေါ်သို့ ပြန်တက်နေလိုက်သည်။

သက်ထားတို့ကို မှီပြီးပြန်လာသော လှေခတ်သူကလေး သူ့ကိုမြင်လို့ မဖြစ်စေ။ သက်ထားတို့ နီးနပ်မြေမှ ထွက်ခွာသွားပြီးမှသာ ယက္ခမာန်ချသို့ သူ့သွားချင်သွားမည်။

သက်ထားသဏ္ဍာန်ကို အဝေးမှမြင်ရရုံဖြင့် ချမ်းမြေ့ရသည်။ စိတ်သက်သာရာရသည်။ ရင်၏အပူကို သက်ထားသိစေချင်တော့၏။ လှေခတ်သူကလေးသည် လူထပ်မံရ၍ ယက္ခမာန်ချသို့ ပြန်သွားသည်။ မသိမသာဖြင့် ကမ်းလယ်ကိုမြင်ရသော သစ်ပင်ခြေရင်းသို့ သွားနေလိုက်သည်။

“သက်ထားတို့ ဆင်းလာပြီ”

ကမ်းပါးမှအဆင်းတွင် ဦးလူအောင်က သက်ထားကို မေးမည်။ လှေအတတ်တွင်လည်း သက်ထားသည် ဦးလူအောင်ကို များစွာမှီခိုရသည်။

“ဟော”

အာမေဒိုက်အသံသည် ရုတ်တရက်ပြိုကျလာသော မိုးကြောင့် ကျယ်လောင်သွားသည်။

မိုးသည် အားကုန်သွန်ချ၏။

ရေလယ်မှာ လှေကားလေး အခက်တွေ့နေရသည်။

“သက်ထားတို့မှာ ဆောင်းစရာ မပါဘူးထင်ရဲ့”

မိုးကို အကာတွယ်မဲ့စွာဖြင့် သက်ထားရင်ဆိုင်နေရပြီ။

ထီးဆောင်လှေမရှိသော သက်ထား . . . အခုတော့ အခက်တွေ့ပြီလေ။ ဝါပေမဲ့ သက်ထားနံ့ဘေးတွင် ကာကွယ်ပေးမည့်သူ

ကလည်း အသင့်ရှိနေပြီ

ဦးလူအောင်က သူ့တိက်ပုံကို ခြွတ်သည်။

သက်ထားကို သူ့ရင်ခွင်ထဲ ဖို့နှံ့စေသည်။

တိုက်ပုံဖြင့် စီးရေစက်တို့ မထိပါးစေရန် ဘာကွယ်ပေးသည်။ လှေကလေး ဘမ်းဘက်သို့ နီးလာချိန်မှာတော့ အနီးနားရှိ ဘုရားပေါ် တက်နေလိုက်ရသည်။

“ဟော . . . သက်ထားတို့ ဘုရားပေါ်တက်လာပြီပဲ”
ဘုရား၏ အတွင်းပိုင်းထဲသို့ ဝင်နေလိုက်သည်။

“နာမည် ဘယ်လိုရေးရမှာလဲ”

“ဦးလူအောင်နဲ့ ဖော်သက်ထားအေးတို့ကောင်းမှ”

ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ အလှူခံဌာနဆီမှ ပြတ်သန်းလာသော အသံ . . . မြေလိုက်သံသည် သက်ထား၏အသံ အသံက တုန်ခန်သံ ခြင်းမရှိ။ အလွန်အမင်းလည်း တက်ကြွခြင်းရှိမနေ။

“သက်ထားအေး ဘုရားဝင်ဖူးရသောခင်”

“ကျွန်မဘစ်ကိုယ်လုံး ခေ့ဝက်စက်ကုနေတာပဲ၊ ဦးလူအောင်ပဲ ဝင်ဖူးပါ။ ကျွန်တော့ နေရာကပဲ ဖူးမယ်”

ဦးလူအောင်နှင့်သာ အထဲဝင်လိုက်လာပါက ပက်ပင်းတိုးမှာ သေချာသည်။ ချောင်ပိတ်မိပြီး သူ့ကို သက်ထား တွေ့သွားမည်။

“မီးလည်းတိတ်သွားပြီ သွားကြရအောင်”

ရင်ထဲမှာတော့ တကယ့်ကို မကောင်းပေ။

ချစ်သူကိုမြင်လျက် အသံကိုကြားနေရပါလျက် ရင်မဆိုင်ရဲသော သူ့အဖြစ်။

သက်ထားတို့ ထွက်သွားပြီးချိန်မှာတော့ သူ့လှုပ်ရှားမှုတွေသည် များစွာထုံထိုင်းပြီး အစိစဉ်မဲ့နေ၏။

ပတ်ဝန်းကျင်သည် သူ့နှင့်မသက်ဆိုင်သလို သူ့ပြုမူသမျှကိုလည်း ဘယ်သူမျှ မနှောင့်ယှက်။

ငမိုးရိပ်ချောင်းကမ်းပါးတွင် သူ့အကြာကြီးထိုင်မိသည်လား . . .

ယက္ခမာန်ချစ်ရာသို့ ဘယ်နှစ်ခေါက် သူ့ကူးပြီးသွားခဲ့သလဲ . . . သူ့လှုပ်ခဲ့သမျှကို သူ မမှတ်မိတော့ပေ။

နောက်ဆုံးမှာတော့ အငှားကားတစ်စီးဖြင့် ဘုရားမှ သူပြန်ခဲ့သည်။

သူ့ခရီးစဉ်သည် တိမ်သို့မရောက်ပေ။ ရုတ်တရက် အသိပင်သောအခါ ခင်ဖြူတို့လမ်းထိပ်မှာ အငှားကားလေးက ရပ်နေပြီးသား ဖြစ်နေ၏။

“ဘယ်လောက်ပေးရမလဲ”

“အစ်ကိုပဲ သုံးရာနဲ့ ငှားခဲ့တာလေ”

ကားမောင်းသူက ရယ်ကျဲကျဲဖြင့် ပြော၏။

ကျသင့်ငွေကို ရှင်းပြီးသည်နှင့် ခင်ဖြူရှိရာသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ ရင်ထဲတွင် များစွာ နှမ်းဟာနေသည်။

အာခေါင်ခြောက်၍ အနေခက်သောဝေဒနာကြောင့် ခေါင်းမှာ ရိပ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

ခြေလှမ်းကိုထိန်းရင်း ခင်ဖြူတို့ အိမ်ရှိရာသို့ အမြန်လှမ်းလိုက်သည်။

ခြံဝကိုရောက်တော့ အကြည့်တွေ မပီသချင်တော့ပေ။

ဗူးဝေသောဝေဒနာကြောင့် အနေခက်နေ၏။

ခင်ဖြူနှင့်ထပ်မံတွေ့ဆုံဖို့က အရေးကြီးသည်လေ . . . သူနှင့်သက်ထားတို့အကြောင်းကို ရင်ဖွင့်စရာဆို၍ ခင်ဖြူတစ်ယောက်သာ ရှိသည်။

ခြံတံခါးကို စားယူတွန်းဖွင့်ရင်း အထင်သည်။ အိမ်သားများ၏ အရိပ်ယောင်ကို မတွေ့ရပေ။ အားလုံးသည် ငြိမ်သက်နေ၏။

ခင်ဖြူ ရှိမှ ခိုပါလေစ။ ယိုင်ထိုးချင်သော သူ့အမူအရာကို မမြင်ကွယ်ရာကကြည့်နေပြီး သူ့ဇာတိယောက်ဟု ထင်မှတ်နေမည်လား

...

“ညီမလေး ခင်ဖြူ”

ခေါ်သံကပဲ တိုးလွန်း၍လား မသိ . . . ငြိမ်သက်နေသော ပတ်ဝန်းကျင်သည် မည်သို့မျှတုံ့ပြန်ခြင်း မရှိပေ။

“ခင်ဖြူ”

အိမ်သားတွေတစ်ယောက်မှ မရှိခြင်းများလား။

ဒါတော့ မဖြစ်နိုင် . . . ပြတင်းတံခါးတွေက ဖွင့်နေ၏။ သူ့အလာကို တိတ်ဆိတ်စွာပြုရင်း ငြင်သာစွာဖြင့် နှင်ထုတ်နေသည် ထင်၏။

“ကိုယ့်ကို အိမ်ပေါ်တက်ခွင့်ပြုပါ။ ပြီးတော့ ကိုယ်ပြောမယ့် စကားတွေကို ညီမလေး နားထောင်ပေးပါ။”

အသံဗလံဟူ၍ သူ၏အော်ဟစ်ခြင်းသာ ရှိနေသည်။ တကယ်တော့ သူ၏အော်ဟစ်ခြင်းကလည်း အားအင်ကုန်ခန်းနေသူတစ်ဦး၏ ညည်းညူသံလို ဖြစ်နေမှာ သေချာသည်။

“ကိုယ်ရှုံးတယ်။ အဲဒီအခန်းကို တစ်ယောက်ယောက်က အသိအမှတ် ပြုပေးစမ်းပါ။ ကိုယ့်ချစ်ခြင်းမေတ္တာရဲ့ ဆုံးရှုံးမှုကို

အသိအမှတ် ပြုပေးကြစမ်းပါ”

ပြောဆိုနေသသည် ရင်ထဲမှာတော့ တျယ်လောင်လွန်းသည်။ သို့ပေမယ့် ဝန်းကျပ်ကတော့ ငြိမ်သက်ဆဲ . . . ခြေလှမ်းတို့ကို အားယူကာ လှမ်းသည်။ အိမ်ထဲဝင်ရန် ကြိုးစားလိုက်သည်။

“ညီမလေး”

ဝကားတွေ့ပြောဖို့ မနည်းကြိုးစားနေရသည်။

ခြေလှမ်းတွေကို မြန်မြန်လှမ်းမိသည်။

တကယ်တော့ နေရာက မရွေ့ . . .

လုံးဝ မရွေ့ . . .

“ဟာ . . . လဲကျပြီ”

“ဝုန်း”

“ဘာတွေ့ဖြစ်ကြတာလဲ”

အသံတွေက ခုတ်တရက် ဆူညံသွားသည်။

အမြင်သည် မှန်းယူဖူး အကြားသည် မသဲကွဲ။

သိပ်မကြာလိုက်ခင်မှာပင် သူ ဘာဆိုတာမှ မသိရတော့

သတိရသောအခါ အိပ်ရာထစ်ခုပေါ် သူရောက်နေသည်။

မျက်လုံးကို မဖွင့်ကြည့်ခင်ကပင် သူ ရနံ့ရသည်။

ဒါ . . . သက်ထားရဲ့ . . .

အတွေးမဆုံးခင်မှာပင် မျက်လုံးကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။

ခင်ဖြူ ဦးစွာတွေ့သည်။

သူ့နဖူးထဲကိ၌ ရှိနေသောလက်အစုံ . . .

ဒီလက်အစုံက . . .

“သက်ထား”

အိပ်မက်တစ်ခုထဲသို့ သူ့ရောက်နေခြင်းများလား ...
ပြန်ခနဲ ထထိုင်ဖို့ ချက်ချင်းကြိုးစားလိုက်သည်။
ဖြူရသော လက်အစုံက သူ့ကြီးစားမှုကို တားဆီးလိုက်

၏။

“အမောင် ငြိမ်ငြိမ်လေးနေပါ”
လေသံအေးအေးဖြင့် သက်ထား ဝင်ပြောသည်။
သူ မငြိမ်သက်လို့ မဖြစ်တော့ပေ။
“အမောင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ ပြောစမ်းပါ”
အသံက ကျယ်လောင်သွားသည်လားမသိ။ သက်ထား
နှုတ်ခမ်းအစုံသည် သူ့နားသို့ တိုးကပ်လာ၏။
“မဟုတ်ဘူး အခုတွေ့ကြုံနေရတာ အိပ်မက်ခဲတွေလား”
“မဟုတ်ဘူး အမောင်”
သက်ထားဆံစကိုကို ကိုင်ကြည့်မိသည်။
“သက်ထားကို တွေ့ရတာ အိပ်မက်မဟုတ်ပါဘူးနော်”
“ဟုတ်တယ် ကိုမိုးမြင့်မောင်၊ ရှင်ရောက်နေတာကို ကျွန်ုပ်
နဲ့ သက်ထားအေးတို့ မသိကြဘူး။ ဦးလူ့အောင်က သက်ထားအေးကို
ပြန်လာခေါ်ဖို့ အိမ်ထဲဝင်တန်းမှာ ရှင်လဲကုသွားတာပဲ။ ဦးလူ့အောင်
ခေါ်သံကြောင့် ကျွန်မတို့လည်း သိကြတာ”

ဒါဆို ... အောတောက ဖြစ်ပျက်ခဲ့ခြင်းတွေဟာ ...
“အမောင် ပြန်မယ်”
“ဘာဖြစ်တာလဲ အမောင်”
“ဟုတ်သားပဲ ကိုမိုးမြင့်မောင်ကလဲ”
ဒီအခန်းထဲမှာ ဒီလို အနေအထားမျိုးဖြင့် သူ ဆက်မနေ
ချင်တော့ပေ။
“အမောင် ဘာဖြစ်ချင်နေလဲ”
သက်ထား မေးလိုက်သောအသံ။
“ရေဆားတယ်”
တကယ်လည်း သူ့အာခေါင်တွေ ခြောက်သွေ့နေသည်။
“ဖြည်းဖြည်းသောက် အမောင်”
ရေသောက်ခြင်း ငြီးသည်နှင့် သက်ထားဖျက်နာကို ဆွေး
မြေ့မြေ့ကြည့်ကာ ပြောလိုက်သည်။
“အမောင် ဒီနေရာက သွားပါရစေ ... ပြီးတော့ သက်
ထားလည်း သွားတော့”
“ငါ အပြစ်ထွက်လိုက်ဦးမယ် သက်ထားအေး၊ ရှင်တို့ နှစ်
ယောက် စကားပြောကြဦး”
ခင်ဖြူ အခန်းပြင်သို့ ထွက်သွားသည်။

မောင်ညိုအေး (ပန်းတော)

ခင်ဖြူကို တားချင်သည်။ သို့သော် တားချိန်မရလိုက်။
“အမောင်နဲ့သက်ထား ဒီအခန်းထဲမှာ နှစ်ယောက်တည်း
ရှိနေလို့ ဟို ဦးလူအောင် ဝင်လာရင်”

သက်ထားက ခပ်ဖျော့ဖျော့လေး ပြုံးလိုက်သည်။
“သူက ပြန်သွားပြီ အမောင်ရဲ့၊ အမောင့်အတွက် ဆရာ
ဝန်ကို သူပဲ ခေါ်ပေးခဲ့တာ”

“သက်ထားက ပြန်မလိုက်သွားဘူးလား”
သက်ထားမျက်နှာရိပ်က ပြုံးရွှင်ရွှင်ပင် ရှိနေဆဲဖြစ်၏။
“အမောင် ဘယ်လိုထင်လဲ”

သူ ငြိမ်သက်နေရသည်။
သက်ထားမျက်နှာကတော့ အပူပင်မဲ့နေ၏။
သူ့အဖို့ မပျော်ရဲ . . . ဘာမှ မထင်မြင်ရဲသည့် အခြေ
အနေပါလေ။

“အမောင်က ဆုံးရှုံးပြီးသားပါကွယ်”

“အမောင့်ကို ဘယ်သူပြောလဲ”

“အခြေအနေ”

“အခြေအနေဆိုတာ တစ်ဖြောင့်တည်းရှိတတ်တဲ့အရာမှ
မဟုတ်ဘဲ အမောင်၊ ပြောင်းလဲတတ်တယ်လေ အမောင်၊ မပြောင်း

လဲတတ်တာ တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ အဲဒါ အမောင်သိလား”
ခေါင်းမညိတ်မိ။

ခေါင်းမခါမိ။

ကြောင်တောင်တောင် ဖြစ်နေဆဲမှာ သက်ထားကိုယ်တိုင်
ပင် အဖြေပေး၏။

“ချစ်ခြင်းမေတ္တာရဲ့ သစ္စာတရား”

“ဒါဆို အမောင် မဆုံးရှုံးဘူးပေါ့နော်”

“အမောင်ရယ် ချစ်ခြင်းမေတ္တာမှာ အဆုံးဆိုတာလည်း
မရှိဘူး၊ အရှုံးဆိုတာလည်း မရှိဘူး၊ ရင်ထဲကသစ္စာတွေသာ ရင့်မာ
စွာ တည်ရှိထားစမ်းပါ”

“ဒါဆို ဦးလူအောင်နဲ့ကိစ္စက”

ပျော်ချင်သည်။

လွတ်ကျွတ်စွာ ပျော်ချင်၍ သက်ထားကို မေးလိုက်သည်။

“ဦးလူအောင်က သက်ထားအပေါ်မှာ တကယ့်အဖြူသက်
သက်ပဲလေ၊ အခုကိစ္စမှာလည်း သက်ထား စိတ်ချမ်းသာဖို့ မေမေ့ကို
သူကပဲ အကြောင်းစုံ ပြောပြပါလိမ့်မယ်၊ ဦးလူအောင်ရဲ့ရင်ထဲမှာ
ကိုယ်ချင်းစာတရားရှိတယ်၊ ပြီးတော့ သစ္စာတရားရှိတယ် အမောင်နဲ့ပဲ”

ဒီတစ်ခါတော့ သက်ထားကို လှမ်းဖက်ထားလို့ကပ်သည်။

ရင်သည် ငြိမ်းချမ်းသာယာလိုက်ပါဘိ။

“သက်ထား”

“ပြောလေ အမောင်”

“အမောင်တို့ ယက္ခမာန်ချဆီ သွားရအောင်”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ အမောင်နဲ့၊ နေထိုင်မကောင်းတဲ့ဥစ္စာကို”

“သက်ထားပဲ ပြောပြီးတော့ အမောင်တို့ ကမ်းနဲ့ဝေးတဲ့

ရေလယ်မှာ လှေအကြာကြီး စီးရအောင်လေ”

သက်ထား ရယ်သည်။

သက်ထားရယ်ခြင်းက လွတ်လပ်နေအံ့။

သူ့ပါးပြင်ပေါ်သို့ သက်ထားထွက်သက်က နွေးထွေးစွာ

ကျရောက်လာသည်။

“သွားကြတာပေါ့ အမောင်၊ ကောင်းတင်ပြာကို မော့ကြည့်ရင်း သက်ထားတို့ ပျော်ရအောင်၊ အဲဒီအရသာဟာ ချစ်ခြင်းမေတ္တာရဲ့ လွတ်လပ်ခြင်းတစ်ခုပဲ”

သက်ထားကို မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်သည်။

“အမောင် ဘာကြည့်တာလဲ”

“သက်ထားရဲ့နှုတ်ခမ်း”

“ဒါနဲ့ သက်ထားရဲ့နှုတ်ခမ်းကို အမောင်ပဲ စိတ်မဝင်စား

ဘူးဆို”

“အဲဒါ သစ္စာတရားကို မသိခင်က စကားလေး၊ အခုခါမှာ သက်ထားနဲ့ပတ်သက်သမျှ အရာအားလုံးကို အမောင် စိတ်ဝင်စားတယ်”

သက်ထား ရယ်ပြန်လေ၏။

သူလည်း ရယ်မိသည်။

“သက်ထားကို ပြောစရာရှိတယ်”

“ပြောလေ အမောင်”

“သက်ထား ဒီအတိုင်း နားမထောင်နဲ့၊ ရင်နဲ့ နားထောင်၊

အကြားကို ရင်ထဲမှာ ထာဝရသိမ်းထား၊ တကယ်တော့ အမောင် ပြောမယ့်စကားက ဒီဘဝတင်မကဘဲ သံသရာအတွက် ရင်နှစ်ခုကို ချည်နှောင်မယ့်စကားပဲ”

“ဘာများလဲ အမောင်ရဲ့”

အကြည့်အဆိုမှာ ရင်သည် နွေးခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

ဝမ်းမြောက်လိုက်သည် ဖြစ်ခြင်း . . .

ရင်ထဲမှ လှိုက်တက်လာသောအသံ . . .

နှုတ်ခမ်းအလွှာ အပွင့် . . .

ပြီးတော့ သက်ထား၏ အကြားအာရုံများမှတစ်ဆင့် ရင်

၂၇၀ ဆောင်ညိုအေး (ပန်းတော)

ထဲသို့ ဖြတ်သန်းစီးဝင်မည့်စကား . . .

“သက်ထားကို အဆောင် ချစ်တယ်”

စကားအသွေးအလာများသည် တစ်ထပ်တည်း တစ်
သဘောတည်း။

အနက်တူစွာဖြင့် ဖွဲ့ချည်အပ်သော ချစ်ခြင်းမေတ္တာသည်
ရင်နှစ်ခုကို တစ်ပေါင်းတစ်စည်းတည်း၊ တစ်သွေးတစ်သားတည်း
ဖြစ်ပေါ်စေတော့၏။

ဆောင်ညိုအေး (ပန်းတော)

ကျေးဇူးတင် ရင်နှစ်ခင်း

BURMESE
CLASSIC
.com

